

Ж-6004

ПРІЙДІТЕ КОЛИЖ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

1895.

Handwritten text at the top of the page, mostly illegible due to fading and bleed-through.

Handwritten text in the upper middle section, appearing as a list or series of notes.

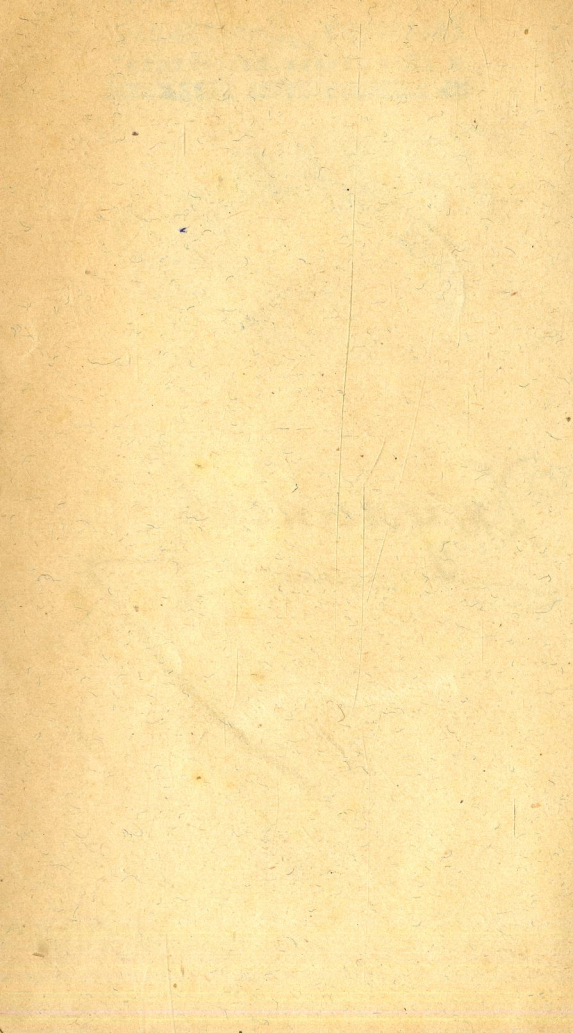
Handwritten text on the right side of the page, possibly a signature or a date.

48

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ
Редакторъ „Посланника“
и „Ежегодныхъ изсѣяний“
въ ЛАПШИНѢ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЪ

Джулынскі

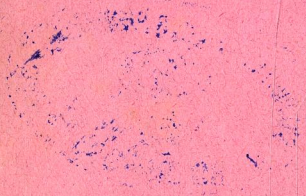
ПРІЙДІТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
CHICAGO, ILL. 60637

Ж-6004

Редакторъ „Посланника“
и „Книжочекъ мисійныхъ“
въ Лапшинъ почта Бережаны.

Книжочка

МИСІЙНА.

Число перше

РѢЧНИКЪ 1895.

„Книжочки мисійні“, виходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Можна и на пѣвъ року предплачувати. Менше якъ 5 не посилає ся.

Свящ. Л. Джулынський
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ мисійныхъ“
въ Лапшинъ, почта Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1895.

Святой Василий Великий.

Благослови Боже!

Благослови Боже, сей трудъ тя-
[женькій
Съ якимсь до працѣ новой беремъ,
И тѣ сердечнѣ, ширѣ желаня —
Що ихъ всѣмъ вѣрнымъ на свѣтѣ
[шлемъ.

Най Твоя ласка, крѣпитъ намъ духа,
Дае надѣѣ, силы, охоты,
Щобысьмо вспѣльно для добра люду
Могли ся взяти зновъ до работы.
А той нашъ нарѣдъ, рускѣй неща-
[стный

Просвѣти Отче! Нехай пѣзнае,
Кто єму другомъ, кто єму щиро
Найлѣпше въ свѣтѣ всегда бажае!
Кто радъ бы душу свою подати
Для єго щастя добра и долѣ,
Щобъ го пѣднести зъ тьмы довго-
[лѣтной

кормомъ душевнымъ. Много єсть нынѣ книгъ и дневникѡвъ, котрѣ розбуджаютьпристрасти, сѣють соблазнъ, пѡдкопують религійнѡсть и моральнѡсть, тѣи подвалины всесторонного порядку, ворогують на Церковь св. и духовенство и пѡдъ покрывкою „народолюбія“ обдирають нашъ хоть бѣдный, але честный и побожный нарѡдъ изъ послѣднаго и найдорожшого єму позѡсталого скарбу, изъ чувства религійно-морального и ведутъ єго до рѡвнодушія религійного, убивають въ немъ вѣру, а сѣ вѣрою честноту и характеръ. Тожъ не треба читати все, що лишъ навинеся, безъ цѣли спасительной и поучающей, но читанье повинно бути розумне и добре упорядковане. Превсѣмъ не читай николи такихъ книжокъ и писъмъ, котрѣ моглибы ослабити вѣру и зранити невиннѡсть, ани такихъ, котрѣ бы волновали духа, озябляли сердце — то отруя, ѡткинь ю ѡтъ себе. Противно же читай такѣ книжки, котрѣ бы возбуждали въ тобѣ побожны чувства : жаль за грѣхи, любовь къ Богу, терпеливѡсть

въ нуждѣ, преданіе ся на волю Бо-
жу въ нещастію, замилованье чест-
ноты, — коротко мовячи: любуйся
въ читаню книгъ духовныхъ.

Того рода чтанье препоручае
св. Павелъ ученикови своему Ти-
моѳееви словами: „внемли чтенію“
(I. Тім. IV. 13.) и всѣ св. Отцы и
учителѣ Церкви то само горячо по-
ручаютъ. „Май всегда въ ру-
кахъ книжку духовну“ пише
св. Іеронимъ до побожной невѣсты
Павлы, — и у насъ на Руси ѿтъ
первыхъ початкѣвъ христіанства
такъ князѣ и вельможи, якъ и весь
народъ любовались дуже въ читаню
духовныхъ книгъ, чого доказомъ
суть найдавніѣйшіи памятники пись-
менности на Руси. Чтанье духов-
ныхъ книгъ есть по словахъ св.
Отецъ: „Щитомъ, котрый хо-
ронить молодѣжь ѿтъ злыхъ
мыслей; походнею, котра
намъ присвѣчае на дорозѣ
спасенія; зеркаломъ, котре
Богъ передъ нами держитъ;
промовою Бога до души“ —
протое богатіи суть плоды доброго

читаня. Многѣ изъ Святыхъ завдячують свое наверненье къ Богу, або утвержденье въ честнотахъ читанью добрыхъ книжокъ. Кто бо позыскавъ для Г. Бога св. Юстина философа, якъ не читанье св. письма? Ктоже остаточно навернувъ св. Августина? чи св. Амвросій? Нѣтъ — але прочитаный уступъ изъ посланія св. Павла къ Римляномъ (XIII. 13.) Що побудило многихъ христіянъ ѡтречися свѣта, а жити для Бога въ самотѣ, на пустыни? Читанье духовныхъ книгъ. Того вліянія дѣзнали на собѣ два дворяне, якъ пише св. Августинъ, бо читаючи житье св. Антонія, навернули ся къ Богу и стали ся монахами.

Якъ тѣло потребуе до житя здороваго корму тѣлеснаго, подѣбно и душа безъ здороваго корму душевнаго обѣйти ся не може. Такимъ пожиточнымъ кормомъ дужевнымъ суть: Розмышленія о наслѣдованю І. Христа—Θомы зъ Кемписъ, Житя св. угодникѣвъ Божихъ, Исторія Библійна, Поясненіе св. Литургіи и всякихъ богослужебныхъ обрядѣвъ — и въ загалѣ всѣ книги и письма содер-

жання релігійно-морального, якъ н. пр. „Посланникъ“ и „Книжочки мисійній“. Но щобы мати ѡтвѣтныи пожитокъ зъ такого читаня, забирай ся до того зъ высшой побудительной причины съ желаніємъ лучше пѡзнати Г. Бога и все, що до спасенія души веде. Передъ читаньемъ воздхни до Бога о просвѣщеніи свыше, щобы Господь Богъ бувъ самъ учителемъ твоимъ. Потѡмъ читай уважно, поволи, въ душѣ вѣры або горячо перенятый тымъ, що читаешь, и впроваджай зъ прочитаного пожитокъ для души, подѡбно пчолѣ, котра выссанныи сокъ зъ цвѣтѡвъ на мѣдѣ перерабляє. Наконецъ не читай ѡтразу много, але за то частѣйше по трохи и въ певнѡмъ порядку. Дуже то красный гдекуда звычай, коли въ недѣлѣ и свята по богослуженю, а въ зимѣ вечерами вся родина громадится разомъ коло стола, одинъ членъ родини читае а прочіи слухають. Такій звычай вспѡльного читаня впроваджаймо всюды, а тогды и неумѣющіи читати, зъ самого прислухованяся великій пожитокъ ѡтнесуть.

И. А. Гмитрыкъ.

Святий Василій Великій.

Архієпископъ св. Василій, названий „Великимъ“ для своихъ знаменитыхъ заслугъ для церкви Христовой, уродивъ ся въ 308 роцѣ по Рожд. Хр. въ мѣстѣ Кесаріи въ Малой Азій. Отець его, также именемъ Василій, и мать Емилиа, вели житъе такои богоугоднои праведности, що святая церковь причислила ихъ межи угодникѡвъ Божихъ. И не лишъ Василія Великого але и его родителей почитає церковь святыми. Цѣла майже родина ѡтзначалась черезъ цѣле свое житъе такъ великими христіянскими честнотами, що удостоилась получить ѡтъ Господа Бога вѣнецъ славы небеснои.

Перву науку о вѣрѣ получивъ св. Василій Великій ѡтъ своєї бабки Макрины, а початки книжнои науки удѣлявъ ему отецъ его. Коли подрѡсь, ѡтдали его родителей до шкѡлъ въ Кесаріи, а ѡттакъ выслали до Царьгорода, а вкѡнци до Атенъ, где въ тогдашнихъ часахъ наука дуже високо процвітала, и школы атенскіи славились своими учителями. Но тогды въ Атенахъ существовала еще поганьска мудрѡсть; на всѣхъ улицяхъ стояли еще идолы, а наилучшій учитель проповѣдали поклоненъе поганьскимъ богамъ. Ту въ Атенахъ молодой Василій подруживъ ся съ однимъ молодымъ чоловѣкомъ по имени

Григоріємъ, извѣстнымъ пѣзднѣйшимъ царьгородскимъ архіепископомъ Григоріємъ Богословомъ, котрый бувъ, якъ и ѡнъ воспитаный въ христіянскѡй вѣрѣ. Середъ поганъ оба тѣ молодцѣ постоянно стремѣли до высшой мудрости, до зрозумѣня закона Божого и позысканя христіянскихъ честнотъ.

По пятилѣтнѡмъ перебуванью въ Ате-нахъ, Василій повернувъ до родичей. По тѡмъ ѡтправившись въ святую землю, поклонивъ ся съ побожностію гробу Христа Спасителя, а понеже въ тогдашнѣ време-на дуже процвітало пустынне житье, то Василій постановивъ посвятитись также монашеству. Слухъ о тѡмъ монастырѣ, котрый основавъ св. Василій а особливо о благочестивѡмъ и праведнѡмъ житью его основателя, росходивъ ся далеко и широко навѣтъ и по чужихъ краяхъ, и то було причиною, що число монахѡвъ въ тѡмъ монастырѣ збѡльшалось майже съ кождымъ днемъ. Для ихъ науки составивъ св. Василій Великій поучительнѣ письма, а именно составилъ великѣ и малѣ уставы, котрѣ ѡтъ того часу ажъ до нынѣ сохраняють ся на цѣлѡмъ Востоцѣ, и у насъ нашѣ ОО. Василіане придержують ся єще нынѣ тыхъ самыхъ правилъ и уставѡвъ.

Но дѣла св. церкви вызвали св. Василія изъ его пустынѣ. Въ то время аріянска ересь начала ширитись межи христіанами. Св. Василій, вславившись своєю побожностію и своими науками, бувъ во-

званъ христiянськими епископами до помочи противъ ложной науки Арія. Щобы тому злу запобѣгти, созвавъ царь Константинъ въ 325 р. первый вселенскій соборъ въ мѣстѣ Никей. На тѣмъ соборѣ явились всѣ епископы изъ цѣлого христiянського свѣта, котрiй осудили Арія за его ложну науку и постановили символъ вѣры, або „Вѣрую“, котре мы до нынѣ исповѣдуемъ. Наконецъ епископъ Евсевій призвавъ св. Василя до Кесаріи и передавъ ему управленіе церковными дѣлами. Тутъ розвинувъ св. Василій свою дѣятельністьъ въ корысть ближнихъ; онъ державъ проповідь, помагавъ бѣднымъ и слабымъ, заступавъ ихъ передъ можными и богачами. Скоротивъ еще литургію или Службу Божу, составленну апостоломъ св. Яковомъ молодшимъ, котра теперь извѣстна пѣдъ именемъ литургіи св. Василя Великого. Кромѣ того св. Василій составилъ кѣлька молитвъ.

По смерти Евсевія, вѣрній выбрали св. Василя владыкою Кесарійскимъ. До него належали тогды многі церкви въ Малѣй Азiи. Аріянство начало ся однако дуже коренити и св. Василій, котрому помагавъ и св. Григорій Богословъ, бувъ великимъ противникомъ того ученія и навертавъ многихъ до правдивой вѣры.

Св. Василій утомлений трудами и болѣзнями, упокоивъ ся дня 1 - го сѣчня 358 року по Рожд. Хр. въ 40 роцѣ своего плодотворного житія, успѣвши еще въ

день самой смерти навернути до вѣры Христовой и окрестити славного лѣкаря Іосифа, котрый бувъ исповѣдникомъ мойсеевого закона.

Руска катедральна церковь въ Перемышли.

Въ краснѣмъ видѣ представляе ся Перемышль, коли приближатись до него ѿ стороны передмѣста званого „Засянъе.“ По правѣмъ боцѣ на горбочку розложеного мѣста, видно вышій и низшій горы пѣдшиті декуды лѣсами; по лѣвѣмъ боцѣ, розтягають ся рѣвнины, а у пѣднѣжа Перемышля, крутитъ ся широка рѣка Сянъ, порослый по берегахъ буйными лозами. Сянъ несе поволи свои воды по выстеленѣмъ руслѣ дробными камѣньцями, але въ часѣ повени плыве швидко, розливае ся широко, та затапляе по рѣвнинахъ розсѣяннї села, котрымъ наносить при кождѣй повени величезнї шкоды. Перемышль, то ста-

рынне руске мѣсто, основане якъ кажутъ рускимъ княземъ Перемыславомъ, и зъ ѡдти мае походити его назва. О старынности мѣста свѣдчатъ розвалины замку съ двома полишенными, оказалыми, округлыми баштами, котрѣ горують понадъ мѣстомъ, впадають зъ далека въ око и надають Перемышлю старынный видъ. Суть историчнѣй записки, що за часѡвъ русскихъ князѣвъ, бувъ въ Перемышли другій замокъ обведеный муромъ. Сей замокъ стоявъ на заходѣ мѣста, на высокѡй горѣ, то мѣсце зовуть до теперъ „старе замчиско.“ По при замку стояла побудована зъ квадратоваго, отесанаго камѣня мурована катедральна церковь пѡдъ вѡзваньемъ св. Іоанна Крестителя, при ней мешкали тогдашнѣй рускѣ епископы Перемыскѣй. Въ тѡй церквѣ були пѡдземнѣй крыпты, у нихъ похоронялись рускѣ князѣ, що мешкали въ замку съ своими родинами. Окрѡмъ сеи катедральной церкви, було въ далекѡй старинѣ кѡльканайцять русскихъ церквей въ Перемышли, они всѣ запро-

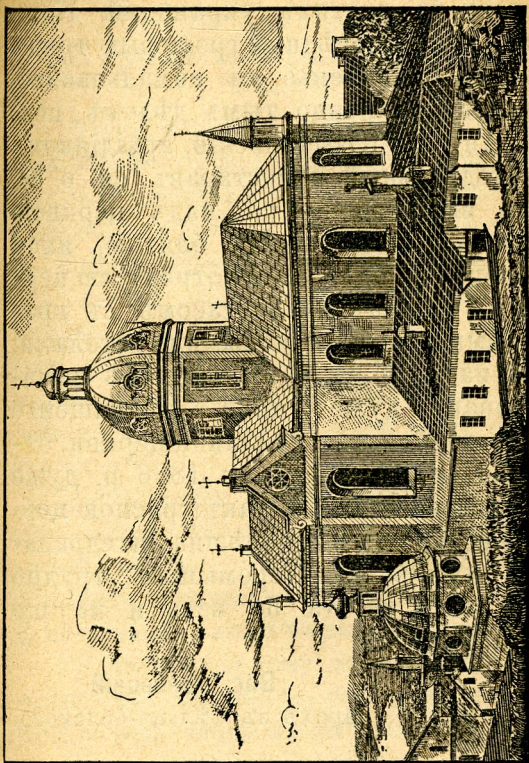
пастились въ тяжкихъ для Руси часахъ, що о одныхъ переходились лише переказы, а о другихъ и слухъ загинувъ.

Коли ту катедральну замкову церковь одобравъ Володиславъ Ягайло Русинамъ 1412 року, тулили ся Русины довшій часъ при успенькôй монастырскôй церквѣ ОО. Василянъ на Вѣльчу, где перенесли ся и перебували рускî епископы, вытисненî зъ замку, и тота церковь служила за катедральну церковь. Позаякъ монастырска церковь на Вѣльчу, була людямъ недогôдна за для дальшого ôтдаленя ôтъ мѣста, стали Русины промышляти, якъ бы то побудовати нову церковь ближе мѣста. Зъ того клопоту выбавивъ ихъ богомольный мѣщанинъ перемыскîй, заможный коваль Косма. Покупивши кусень поля, вымуровавъ невеличку церковь власнымъ коштомъ при такъ званôй „львôвскôй брамѣ“ недалеко мѣста 1499 р. и тота яко катедральна церковь, перестояла 250 лѣтъ. Коли она похилила ся до упадку, загадали Русины

перемыскій побудовати на єи мѣсци нову оказалъшу, та пространѣйшу церковь. Не посѣдаючи до такой будовы ѡтповѣдного грошевого фонду, просили они тогдашного епископа Аѳанасія Шептыцкаго, щобы ѡнъ за-возвавъ епархіяльне духовенство съ народомъ до складаня доброохотныхъ жертвъ на будову намѣренои церкви. На голосъ епископа посыпались щедрѣ датки и въ короткѡмъ часѣ зложено 80.000 зр. Зъ собранного капиталу, вымуровали Русины квадратову високу вежу съ желѣзнымъ ганкомъ и зи҃гаромъ; ту вежу можна ще теперь бачити на „Владычу“ въ Перелышли, але вже не въ єй давнѡмъ видѣ, бо єй верхъ знесено по великѡмъ пожарѣ мѣста въ новѣйшихъ часахъ. Коли по укѡнченью вежи, приспособляно цеглу, вапно и другѣ матеріялы до будовы церкви по при вежѣ, померъ епископъ А. Шептыцкій, занимающій ся старанно будовою проектованои церкви. Єго наслѣдникъ епископъ Максиміліянъ Рылло, постаравъ ся о се у Вѣдни, що приклонна Русинамъ

цѣсарева Марія Тереса, казала зъ касы на будову сеи церкви 40.000 зр. выдати. На нещастье померла великодушна Марія Тереса, закимъ пѣднято грошѣ зъ касы. Ёй сынъ наслѣдникъ цѣсаръ Іосифъ II. нехотѣвъ выплатити згадану квоту, але натомиѣсть предложивъ Русинамъ, щобы они выбрали собѣ одинъ зъ троухъ знесенихъ латиньскихъ костелѣвъ въ Перемышли. Русины просили о костелѣ по Кармелітахъ, побудованый 1630 року, и той ѡтдавъ имъ цѣсаръ съ притыкающимъ монастыремъ та огородомъ по вѣчній часы на власнѡсть.

Дня 5. липня 1785 р. яко въ день праздника храма Рождества св. Іоанна Крестителя, ѡтслуживъ въ згаданѡмъ кармелітскѡмъ костелѣ, перестроєнѡмъ на руску катедральну церковь въ неприсутности епископа, першу св. Литургію по греко-кат. обряду о. Андрей Якубиньскій, архіпрезвитеръ катедральный, въ присутности численно собраного духовенства и народу, и въ ней ѡтправляють ся Богослуженя до теперь. Довгій часы стояла церковь кате-

Руска катедральна црковъ

въ Перемышли

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

№

1689550

дральна лише побѣлена безъ иконо-
стасу та другихъ украшеній. Коли
зѣбрано ѡтповѣдний грошевий фондъ
на ей ѡтповленье та помальованье,
занявъ ся ревно тымъ дѣломъ пок.
о. Антоній Юзычиньскій, архідіяконъ
катедраальный и постаравъ ся о се,
що вымуровано по надъ церквою
высоку баню, крыту бляхою, якои
перше не було, заосмотрено сю цер-
ковъ новымъ иконостасомъ съ кра-
сными рѣзьбами, новыми престолами,
иконами, и цѣлу въ серединѣ пома-
льовано дуже гарно. Посвященье
ѡтновленои катедральной церкви, ѡт-
було ся дня 6. липня 1886 р. дуже
торжественно. Съ такъ красною цер-
квою, яка єсть теперѣшна катедраль-
на церковь въ Перемышли, трудно
стрѣтити ся, та бо єсть и на що
подивити ся.

Вас. Чернецкій
парохъ зъ Сѣльця-белского.

О дѣлахъ человѣческихъ

(Притча Преп. Даніила.

Изъ пролога въ 4 день Декемврія).

Одинъ монахъ, сидячи въ келіи, учувъ голосъ свыше: „Прійди, я покажу тебѣ дѣла человѣческіи.“ Монахъ выйшовъ, а явившій ся Ангелъ указавъ ему мурина, котрый нарубавъ дровъ и звязавши ихъ, хотѣвъ пѣднати на плечи, но не бувъ въ силѣ. Вмѣсто того, щобы уменьшити дровъ, онъ нарубавъ еще бѣльше, доложивъ до вязанки и зновъ ставъ пѣднимати, и зновъ не мѣгъ — тоѣ повторывъ многократно...

Перейшовши дальше кусень дороги, зновъ Ангелъ указавъ ему на другого человека, котрый стоячи у колодезя, черпавъ воду и выливавъ въ дѣраву судину, зъ котрой вода назадъ бѣжала въ колодезь.

Удивляючися тому, монахъ пѣйшовъ дальше. — Наразъ увидѣвъ церковь, а передъ нею двоихъ людей, котріи сидячи на коняхъ и держачи бѣлокъ поперекъ дверей, силили ся внести его въ церковь; но скѣлько они и старали ся и набѣдили ся, трудъ ихъ бувъ даремный, бо бѣлокъ

бувъ о много довшій, нежели широта дверей, а обернути его и по широтѣ внести дверми, они не хотѣли...

Толкованье:

Рубающій дрова — есть человекъ, котрый жиє въ грѣхахъ и вмѣсто покаянія непрестанно умножає тїиже. Черпающій воду есть той, котрый вправдѣ много дѣлає добра, но не покидає грѣхѣвъ своихъ и длятого не має участи съ выбранными угодниками Божиими. А два мужѣ несучїи бельокъ, суть то люди добродѣтельнїи, но гордїи; грѣхъ гордости позбавляє ихъ честноты всякой вартости (цѣны) передъ Богомъ, котрый гордымъ противить ся, а смиреннымъ дає благодать.

Наука:

Упадавъ І. Христосъ двигаючи крестъ обтяженный грѣхами свѣта, а каждый христїанинъ, добровѣльно грѣшачїи, умножає тягарь креста Христоваго, розпинає и ругає Сына Божого на ново. (Євр. VI. 6.) Чимъ довше кто позѣстає въ станѣ грѣха, тымъ бѣльше привыкає до него, тымъ скорше впадає зъ одного грѣха въ другїи, третїи... а чимъ тягарь души его побѣльшає ся, тымъ бѣльше слабне въ немъ желанїє навернути ся до Г. Бога и по-

правити ся. Пôзнай отже грѣшнику чимъ скорше мерзеннôсть грѣха, его велику злобу, сумнѣ наслѣдки и чимъ скорше навертай ся къ Богу.

Не значить то еще навернути ся къ Богу, если кто залишить грѣхъ лишь для того, що устала покуса, або що грѣхъ той выдавъ сумнѣ плоды; або если кто одинъ грѣхъ ненавидить и покидае, а рôвночасно допускае ся инного; або наконецъ хоть пôзнае и чувствуе злобу грѣха але его не покидае и лишь старае ся его гдеякими побожными дѣлами (богослужениями, дарами на церковь) мовъ бы прикрыти. Все то значилобы тôлько, якъ наливати дѣраву судину водою. Кто хоче правдиво навернути ся къ Богу, той мусить мати рѣшительну волю покинути грѣховну привычку, жаловати за грѣхи и бôльше до нихъ не повертати.

Дуже важною перепоною до навернення ся къ Богу буває часто гордôсть на свою позорну правоту, на гдеякѣ добрѣ дѣла. Якъ покора есть основою всѣхъ честнотъ, такъ гордôсть есть, по словамъ св. письма, початкомъ всякого грѣха и мерзостію передъ Богомъ. Склоннôсть до гордости есть врождена всѣмъ людямъ, ôтъ дитяти до старця, ôтъ убогого жебрака до наибôльшого богача; поконувати отже тую склоннôсть есть задачою каждого христіанина ажъ до кôнца житя его.

И. А. Г.

СВЯТЫЙ БОЖЕ.

Святыи Боже! всемогучій,
Сей молитвы кѣрныи гласъ,
По пѣдъ хмары ажъ плывучій
Прійми и помилуй насъ!

Святыи крѣпкій, необнятыи,
Въ кождѣи хвили, въ кождый часъ
Не щади намъ благодати,
Скрѣпи и помилуй насъ!

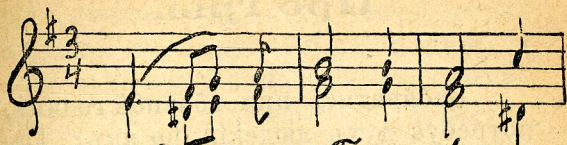
О безсмертныи, Твои дѣти
Молятъ щиро, Ты всѣмъ вразъ
Дай безсмертно въ небѣ жити
И помилуй, Отче, насъ!

Отъ редакціи. Въ той способъ
желали-бы мы подати въ „Книжочкахъ“
в сѣ молитвы щоденныи, (кромѣ „Вѣрую“) „Отче нашъ“ и „Богородице Дѣво“ въ сти-
хахъ — композиціи о. Нижанковского и
о. Матюка — умѣщеніи въ числахъ 2 и 3
Книжочокъ зъ року 1894. Тѣ пѣсни вже при-
нялись въ народѣ. „Царю небесный“, „До-
стойно..“ „Пѣдъ твою милость и пр. бу-
дутъ умѣщеніи въ томъ роцѣ.

Ковалев.

Гр. Кончевичъ.

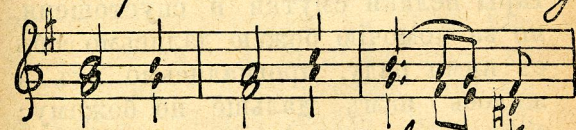
Сва - тый Бо-же всемо -

гу - чий сей мо-литвы

Ко-р - ный гласъ по по-до-

хмаръ ажъ плыву - чий

прійми по-ми - луй насъ.

Про гры.

Забавитись при вольной годинѣ, потребуе духъ людскій, но якъ? То-го не розбераемо а видимо на жаль, якъ то забавитись розумѣють деякі при картахъ, кôсткахъ и гузикахъ.... Но чи справдѣ се забава для людского духа? Ой чую вже якъ не оденъ тато, не оденъ господарь, не одна жѣнка кличе: „Ой тѣ карты — нещаснѣ карты!“ И справдѣ то сѣльце дѣвольске, на котре нечистый ловить душѣ собѣ на потѣху а намъ на смутокъ, клопôтъ, нищету и загибель. Колись справляли намъ Турки, Татары великі смутки и спустошеня, но за помочію божею далисьмо собѣ съ ними раду, прогналисьмо ихъ и жилось намъ дальше по божому; а теперъ въ часѣ спокою, колибы намъ Бога наибôльше за Ёго ласку хвалити, грызе ся, бере ся за голову не оденъ зъ насъ: батько не знае, що робить ся зъ ёго сына, господарь не знае якъ допильнувати свого наймита а всему причина? — карты!

Выходитъ, що карты то суть тїи нашї „вразы домашніи“, котрї страшнїйшї суть якъ Турки, Татары и якїй будь инчїй ворогъ, — страшнїйшї, бо ихъ остерегчись не можемо. Ворогъ забиравъ намъ лише наше добро и лишавъ насъ въ спокою, карты не ино що забирають намъ, хочъ звôльна наше добро, але позбавляють намъ нашї найбôльшї скарбы, — нашї дѣти. Бо чогожь при картахъ не ма? Єсть горѣвка, пїятка, тютюнъ, въ додатку плюгавї бесѣды, жарты, пѣсни, словомъ съ картами гостить и забавляєсь — нечистый. Не однї найлучшї родичѣ, що самї прихильнї до хвалы Божои, честнї, працѣвитї, для людей жичливї, нарѣкають неразъ на свою выродну дитину. А зъ ôтки бере ся така дитина? А зъ ôткижь, якъ не зъ картъ! Нехай зайде разъ въ таку компанїю и другїй и засмакуе, тай выходитъ выродна дитина! Тамъ набираєсь поганыхъ звичаѣвъ и поровôвъ, бо при картахъ буває безпотребна божба, брехня, ошуканьство. А при ферблику, чортику и другихъ

шаленыхъ грахъ то грѣшь крутить
 ся скоро и скоро може его не ста-
 ти. А ту грати кортитъ. А зъ ѡтки
 взяти грошей? На тоє потягає ся
 тишкомъ — нишкомъ, щобы никто
 не знавъ. — Тожъ маєте школу
 готову, котра удоптує стежку зъ
 ѡтки зъ за решѡтки виглядають а
 куда людямъ честнымъ глянути
 соромъ. Та ба не конецъ на тѡмъ,
 при грѣ приходитъ легко до чуба, зъ
 ѡтси до мести и всякои зависти и
 ненависти, бо стає жаль, самохѡтъ
 марно страченого гроша, на котрый
 було не одно мѣсце притулити его.
 Бачите якъ лишає ся ту чоловѣкъ
 свого образу божого, переходить въ
 лютого звѣря и перетворюєсь въ ору-
 дія пекла. Справедливо сказавъ про
 картографъвъ давный мудрець Сенека :
 „Карто и костографъ мало що не псамъ
 рѡвня, коли за картами и кѡстками
 до себе зубы скалять.“

И то має называтись забавка,
 має розвеселяти, коли на карты ста-
 вимо добытокъ, нашу долю, нашу
 честь, гараздъ нашихъ родинъ, любовь
 ближнёго, хвалу Божу. Черезъ кар-

ты сѣмо смутокъ, вражду, робимо пустки въ гумнѣ и серцю и готовимо для душъ нашихъ вѣчну загибель. Розвеселяти може та забавка лише того, котрый есть ѡтвѣчнымъ ворогомъ нашего щастя, а мы грѣшнїй можемо лишъ ѡтмолюватись ѡтъ такой забавки, якъ молимося, щобы насъ Г. Богъ сохранивъ „ѡтъ повѣтра, глада, огня и войны...”

Якъ намъ тому запобѣгти и що неразъ и найлучшихъ родичей наилучшї дѣти черезъ карты могутъ збавити ся и зѡйти за марно, розкажу цѣкаву исторїю зъ житя родинного цѣсаря римскаго Клявдія.

Е. Цурковскій.

(Конецъ буде).

Сильна вѣтра.

Давно вже, дуже давно тому, одинъ поганьскій король казавъ дуже побожно го одного епископа прикликати до себе и лагѣдными словами промовивъ до него :

— По що тобѣ вѣрити въ якогось тамъ Христа, ѡткинъ свою вѣру, а прійми нашу и поклони ся нашимъ богамъ, а сто разъ буде тобѣ лѣпше.

— На тоє ѡтповѣвъ епископъ: Мѡй володѣтелю и королю, того я не зроблю за нищо въ свѣтѣ!

Втогда розсердивъ ся король и захмуривши лице, крикнувъ сильнымъ голосомъ, котрый якъ грѣмъ розлетѣвъ ся по королѣвскихъ комнатахъ.

— Чи того не знаєшь, що твоє житье ѡтъ мене залежить, що тебе якъ гадину яку забити кажу. Одно слово, а вже тебе не буде.

— Я знаю мѡй королю! — ѡтповѣвъ лагѡдно епископъ — тожъ на все приста-ну, а позволь лишъ, щобымъ тобѣ оденъ вопросъ до рѣшеня предложивъ, а потому выдай засудъ смерти.

Приставъ на тоє розгнѣванный король поганьскій, а епископъ цѣлкомъ спокѡйно озвавъ ся тыми словами:

— Припустѣмъ, що одинъ зъ найвѣрнѣйшихъ слугъ твоихъ впавъ въ руки ворогѡвъ. Они конечно всѣми способами старають ся наклонити его, щобы ѡнъ ставъ ся для тебе придателемъ. Однакъ

слуга твоѣй всегда позѣстае для тебе непоколебимо вѣрнымъ. Втогда съ гнѣвомъ бѣють его тѣи вороги, обдирають одежду зъ его тѣла и выганяють его съ проклонами. Скажи отже мѣй королю и володѣтелю, чи ты бы его не одягнувъ твоими наилучшими ризами, коли бы онъ прїйшовъ до тебе и чи не вынадгородивъ бы ты ему встыда за вѣрнѣсть для тебе численными добродѣйствами?..

Покивавъ король головою, а по хвили розваги такъ каже:

— О се охотно я-бы учинивъ; але на щожъ ся придасть твоє говоренье и гдежь бы ся щось подѣбного притрафило?

Тогда сказавъ епископъ:

— Дивись мѣй королю, я єсмь тымъ слугою, можешь отже мене зъ тои земскои одежи, съ мого тѣла розѣбрати, лишъ я маю пана, котрый мене приодѣе. Мавъ-же бы я однакъ цѣнити одѣжь, а за то вѣрнѣсть и вѣру пострадати? О нѣколи — того не здѣлаю!

Опустила тогда злѣсть короля, и онъ съ яснѣйшимъ лицемъ промовивъ до епископа:

— Иди, дарую тобѣ твоє житье!

Видимо отже — вѣра уздоровляе,

бо вѣра сильна навѣтъ найтвердшій сердца може порушити. Якаже то красна зъ ѡтси выплывае наука для колебающихъ ся Христіанъ, котрѣ неразъ нарочно слушають лукавыхъ и переворотныхъ наукъ противныхъ о святой вѣрѣ, а навѣтъ осмѣляютъ ся часами противъ неѣ выговорувати. Церковь св. учитъ насъ, щобысьмо при вѣрѣ непоколебымо стояли, публично ю визнавали а въ найгѣршѣмъ разѣ, щобысьмо и житье були готовѣ покласти въ оборонѣ святой вѣры.

Н. Д.

Для старыхъ и молодыхъ.

Богъ назначивъ въ своимъ милосердію для праведникѣвъ небо, но такъ само постановивъ въ своей справедливости для непоправныхъ грѣшникѣвъ пекло. Майже кожда картина письма св. доказуету правду.

Кто ся ѡтдае пѣяньству, той не допускае ся грѣха, але ѡнъ самъ есть живой грѣхъ. Св. Іоаннъ Злат. каже: Если-

бысь мѡгъ видѣти душу такого чоловѣка, то безъ сомнѣнія сказавъ-бысь, що лучше булобы для него, щобы его живого до гробу закопати, якъ щобы его жива душа лежала погребана въ пїяньствѣ.“ Вже въ старѡмъ завѣтѣ грозить пророкъ Исаія: „Горе вамъ упивающимъ ся.“ а св. Ап. Павло: „Пїяницы царствїя божїя не наслѣдять.“ Налѡгъ пїяньства есть такъ огидный, що по всѣ часы мали народы той налѡгъ за наибѡльшу нечесть. Поганьскїи Греки ѡтказовали пїякови честный похоронъ, мѣсто до гроба, кидали его до ямы заповненои болотомъ. Давнїи Ишпанцѣ не допускали такого чоловѣка за свѣдка, котрый ся разъ упивъ. Всѣ народы уважали пїяка яко чоловѣка до ничого нездалого, всѣ були того пере-свѣдченя, що пїякъ лише до злого есть спосѡбнымъ. Чи може не правда?

Ничъ такъ дуже не противить ся здоровому розумови, якъ хотѣти взнести ся розумомъ по надъ самъ розумъ; а ничъ такъ дуже не противить ся вѣрѣ, якъ не хотѣти вѣрити въ тоє, чого ограниченный розумъ поняти не може.

Св. Бернардъ.

Многїи утратили побожнѡсть черезъ тоє, що хотѣли поняти для розуму рѣчи непонятнїи. Богъ вымагає по тобѣ вѣры и чистого житя а не высокихъ понятїи и зглу-

бленя тайнъ божихъ.

Θома зъ Кемпісь.

Надѣя походить зъ вѣры и есть ѣй уляглою. Гдѣ вѣры не ма, тамъ надѣѣ не знайдешъ.

Св. Зенонъ.

Покора есть початкомъ всего добра, подобно якъ гордѣсть початкомъ всего лиха.

Св. Викентій.

Любовь есть ключемъ неба, мать совершенства, крѣпость честнотъ, сокровище не зрѣване, начало и конецъ всѣхъ заслугъ.

Св. Лаврентій.

Любовь сего свѣта то вражда противъ Бога. Кто хоче бути пріятелемъ свѣта, той стае ся ворогомъ Бога.

Св. Ап. Яковъ.

Ч. 1476. г. 1894.

Позваляе ся печатати

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ПОСЛАННИКЪ

одинокa церковно-народна часопись, выходить
1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата на рѣкъ
2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь Посланника 35 кр.

КНИЖОЧКИ МИСІЙНІ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О НАСЛѢДОВАНІЮ ІСУСА ХРИСТА

вѣкопомна книга Томи зъ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. писъмѣ. Може служити за
молитвословъ въ церквѣ и за побожне чтеніє
въ дома. Цѣна безъ оправы: на звычайнѣмъ
папери 50 кр, на велиновѣмъ 70 кр.

НѢЧЬ ВИӨЛЕЄМСКА

Ораторіюмъ сценічне въ 4 актахъ съ многими
спѣвами и колядами 45 кр.

БИБЛІОТЕКА ПОСЛАННИКА

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

РУСКІЙ НАРОДНЫЙ ИМНЪ

съ нотами на 4 голоса 3 кр.

ВСѢ

книги церковнѣ, Молитвословы, Жи-
тія святыхъ, и пр. прссимо замо-
вляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта Бережаны.
Всяка посылка книжоѣ тѣлько за послѣплатою.

ПРІЙДІТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

ОТЪ ХАТЫ ДО ХАТЫ. ЗЪ РУКЪ ДО РУКЪ.

КННЖОРКА

АННІОНА

Книжочка МИСІЙНА.

Число друге
Р Ô К Ъ 1895.

„Книжочки мисійні“, виходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Можна и на пѣвъ року предплачувати. Менше якъ 5 не посилає ся.

Свящ. Л. Джульнѣскій
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ мисійныхъ“
въ Лапшинѣ п. Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1895.

Св. Григорій Богословъ.

Г О Р Е!

(Матѣ. XVIII. 7.)

Кто грѣхъ творить въ очахъ Божихъ
Ще й невинныхъ соблазняе,
Горе сему человѣку!
Нашъ Спаситель повѣдае.

Легше було-бъ ему взяти
Тай до шиѣ присилити
Млынскій камѣнь, — та у морскôй
Глубинѣ ся утопити!

Щобы по нѣмъ слухъ загинувъ,
Гниль грѣху ся не ширила,
Що то душу не одного
У гееннѣ погубила....

Аѣ. Гаврылюкъ.

СВЯТЫЙ ГРИГОРІЙ БОГОСЛОВЪ.

Царьгородскій архієпископъ св. Григорій, для своєї глубокой учености въ правдахъ вѣры Христовой удостоившись названія „Богослова,“ родився около 328 року по Рожд. Хр. въ мѣсточку Назіянзѣ въ Кападокіи и зѣ ѡтси названный Назіянзенемъ. Отець его сперва бувъ язычникомъ, но въ старшихъ рокахъ увѣривши въ науку Христову, окрестився и получивъ имя Григорій. Ставшись ѡттакъ ревнымъ христіаниномъ, ѡтзначався всякими христіаньскими честнотами такъ що въ глубокой уже старости поставленъ бувъ епископомъ въ сусѣднѣмъ мѣстѣ Назіянзѣ. Матерь св. Григорія походила изъ христіаньского рода и называлась Нонна.

Св. Григорій, маючи благочестивыхъ родителей, призывчаеный бувъ ѡтъ малыхъ лѣтъ до выполнения христіанского закона. Въ десяти лѣтахъ ѡнъ поѣхавъ учитися въ Кесарію

и тамъ встрѣтився первый разъ съ св. Василиємъ Великимъ, а ѡттакъ переѣхавъ въ Атены, где зновъ съ св. Василиємъ Великимъ завязавъ дружбу. По укѡнченію наукъ повернувъ св. Василій Великій до дому, а св. Григорій зѡставъ учителемъ въ Атенахъ. Въ кѡлька лѣтъ пѡзнѣйше вернувъ и св. Григорій домѡвъ, а отецъ его, который бувъ тогды епископомъ, окрестивъ и высвятивъ его на діакона.

Въ повнѡмъ самоотверженію провадивъ ѡнъ дальше житъе. Одного разу здавалося ему, якобы о якѡйсѣ рѣчи за много говоритъ, длятого наложивъ собѣ покуту, що черезъ 40 дней не буде съ никимъ бесѣдовати — и тое вѣрно дотримавъ. Такожъ постановивъ ѡнъ собѣ николи не закляти ся, ани имени божого на дармо не призывати — и сохранявъ тое до конца житя свого. Непрестанно ѡтдававъ ся читанію святыхъ книгъ, а часто проводячи дни и ночи на побожныхъ розмышленіяхъ, многократно въ видѣнію бачивъ Христа.

Перебувши якійсь часъ въ родительскѣмъ домѣ, св. Григорій отправився ѣттакъ въ пустыню до св. Василія Великого, съ котрымъ проживъ разомъ майже три роки, и въ своихъ письмахъ жалуеся, що не мѣгъ на всегда остати при своимъ друзѣ, понеже старыкъ отецъ, потребавъ єго помочи.

По трохъ рокахъ повернувъ отже св. Григорій назадъ до дому, а старенькій отецъ, высвятивши єго на священника, самъ вскорѣ упокоився.

По смерти епископа объявилось межи вѣрными желанье, щобы на осиротѣвшій владычій престолъ призвати св. Григорія, но ѣнъ, будучи смиреннымъ и не шукаючи для себе достоинствъ, не хотѣвъ, щобы по смерти отца вѣрнѣ выбрали єго своимъ епископомъ. Прото удався тайно до одного въ неприступныхъ горахъ положеного монастыря, где въ тѣмъ монастырскѣмъ затишїю проживъ 6 лѣтъ. Межи тымъ Христїяне начали чимъ разъ бѣльше забувати о своихъ христїянськихъ обо-

вязкахъ, въ слѣдствіе чого стали
 горнутись до ложныхъ наукъ, рос-
 пространяемыхъ Аріемъ и другими
 еретиками. Въ тѣи для христіаньскои
 вѣры такъ тяжкѣ часы, малà гро-
 мада правовѣрныхъ христіанъ изъ
 Царгорода, ѡтшукавши св. Григорія
 и представивши ему не ѡтрадне по-
 ложенье правовѣря въ Царгородѣ,
 просила его, чтобы пробувъ до ихъ
 столицѣ яко проповѣдникъ слова
 Божого. Св. Григорій согласився съ
 радостію на тое предложеніе, а при-
 бувши до Царгорода умѣвъ силою
 своеи пламенной вымовы и глубокои
 учености повести дѣло такъ, що въ
 короткѡмъ часѣ начали вѣрнѣ гро-
 мадно сходитись до тыхъ церквей,
 въ котрыхъ ѡнъ проповѣдавъ, и въ
 кѡнци допровадивъ до того, що во-
 одушевленный народъ окликавъ его
 царьгородскимъ епископомъ. Въ тѡмъ
 достоинствѣ бравъ ѡнъ участь на
 вторѡмъ вселенскѡмъ соборѣ, ко-
 трый ѡтбувся въ 381 роцѣ въ Царь-
 городѣ; занимавъ тутъ якійсь часъ
 мѣстце предсѣдателя и бравъ живу
 участь въ поясненію науки о св. Дусѣ.

не вѣривъ, що въ часѣ своимъ довгъ съ великимъ процентомъ заплатитъ.“

Такъ отже подалисьмо вже въ нашихъ „Книжочкахъ“ опись житя великихъ Трехъ Святителей: Василя Великого (въ числѣ попереднѣмъ), Григорія Богослова, и Іоанна Златоустого (въ числѣ 3 року 1894), котрыхъ память церковь святая дня 30 сѣчня торжественно обходить.

Мацошинъ въ окрузѣ Жолкѣвскѣмъ.

При желѣзнѣй дорозѣ близько мѣста Жолкви, лежитъ пѣдъ пасмомъ гѣръ званныхъ „Гараемъ“ гарне село Мацошинъ окружене садами и огородами. Въ далекой старинѣ, були тѣ горы порослѣ густыми лѣсами, а на припирающихъ до села рѣвнинахъ, стояли воды на шуваристыхъ съ вывокою тростиною, мочарахъ. Коли съ часомъ выкорчовано на горахъ лѣсы и осушено, мочары, побѣльшились орнѣ

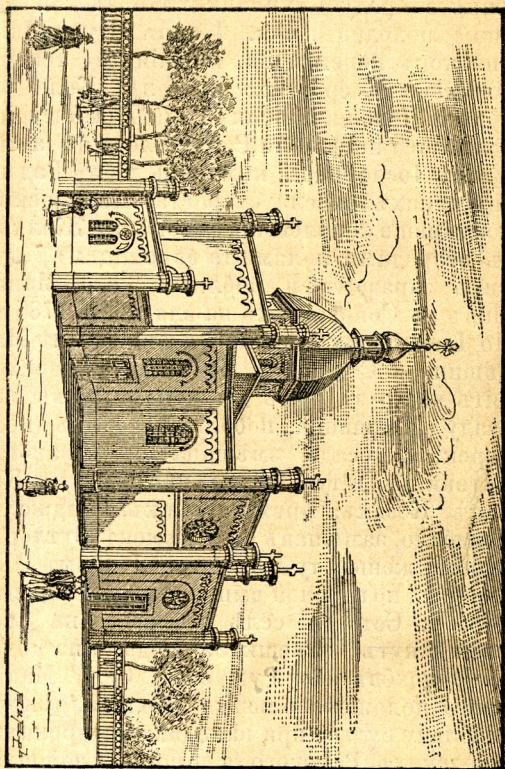
поля съ сѣножатами, котрѣ теперь вы-
надгороджують працю людску выдатнымъ
збѣжемъ та пожиточнымъ сѣномъ. Зъ тыхъ
гѣръ, становлячихъ роздѣлъ воды межи
Чорнымъ и Бальтицкимъ Морями, вы-
плывае богато жерель съ чистою водою
а люде розказують, що кто лише пивъ
воду зъ тыхъ жерель въ часъ холеры,
той выздоровѣвъ зъ опасной недуги. Ве-
лике есть для села лихо, що по кождѣй
бѣльшой зливѣ, пустошатъ и замуляють
воды зъ высказаныхъ гѣръ огороды съ
сѣножатами, бо текуча селомъ о высокихъ
берегахъ рѣка Свиня не есть управиль-
нена, тому не може скоро ѣтпльвати вода.
Въ Мацошинѣ будують люде дома навѣтъ
о кѣлькохъ комнатахъ, украшають ихъ по-
лѣтероваными меблями и дорожшими обра-
зами, стрѣчають ся дома съ шпихлѣрами
крытѣ бляхою и майже всѣ убезпечають
ся. Въ селѣ есть читальня, она розвивае
ся красно, бо старшѣ и молодшѣ любять
книжки, горнуть ся до просвѣты и осте-
рѣгають ся, щобы не впустити въ село
обманьчивыхъ жидѣвъ. Мацошиньцѣ, про-
вадили давнѣйше дуже оживлену, корис-
ну торговлю съ насѣньемъ цибулѣ, по
котре приѣзджали до села купцѣ зъ
фѣрами ѣтъ Ланцута, Преворска и Яро-
слава. Въ новѣйшихъ часахъ пѣдѣупала
тота торговля и она ограничае ся лише
на окрестнѣ мѣсцевости. Хочъ село Ма-
цошинъ заслугоуе на похвалу для своей мо-
ральности, приданности своей св. церквѣ и

народности, для тверезости, любви до про-
свѣты и т. д., то годъ знову за се похва-
лити, що починає присвоювати собѣ ѡтъ
сусѣднихъ колоністѡвъ чужій крамничній
строѣ, а покидає свою питому народно-
руську одежу...

О первѣстнѡмъ основаню села Ма-
цишина та выводѣ єго назвы, нѣтъ запи-
сокъ анѣ переказѡвъ. Що се село єсть
старыне, старше ѡтъ поблизького мѣста
Жолкви, свѣдчить въ городско-львѡвскихъ
актахъ списана грамота зъ 1556 р. де
высказано, що Андрей Высоцкій власти-
тель обширныхъ посѣлостей, дарує всѣ
тѣ посѣлости съ Мацишиномъ и Сопоши-
номъ своему другу Станиславу Жолков-
скому, отцю коронного гетмана и основа-
теля Жолкви на вѣчнѡсть. Ѳтъ Жолкѡв-
скихъ перейшли тѣ посѣлости правомъ
спадщины на Давиловичѡвъ, ѡттакъ на
Собѣскихъ та на Радзивилѡвъ.

Пѡсля перехованыхъ церковныхъ а-
ктѡвъ, поробила родина Собѣскихъ значній
ерекціональній легаты для Мацишина 1665р.
такъ само и для Сопошина, позволивши
Сопошиньцямъ побудовати церковь въ се-
рединѣ села 1676 р. наcoli ихъ церковь
стояча подальше за селомъ пѡдъ горою
„Гараємъ,“ три разы була погорѣла. Ма-
цишинъ съ сосѣднимъ Сопошиномъ ста-
новили двѣ окремі парохіи, поки ихъ не
сполучено при организаціи разомъ. Въ
Сопошинѣ були черезъ довшій часы душ-

пастырѣ зъ роду Кроткевичѣвъ, въ Мацишинѣ зъ роду Ступницькихъ и зъ той родини походивъ пок. Іоаннъ Ступницькій епископъ перемыскій, маючій до теперъ подальшихъ сроднихъ въ селѣ. Коли по подѣлѣ Польщи припала Галичина Австрій, розпалися посѣлости Радзивилѣвъ на части. Адамъ Іосифовичъ, комѣсаръ дѣбръ Радзивилѣвскихъ опѣсля староста Жолкѣвскій, купивши королевскій замокъ въ Жолквѣ съ огородами, полями та звѣринцемъ, купивъ заразомъ и поблизкѣ села Мацишинъ съ Сопошиномъ на власнѣсть 1785 р. По Іосифовичу мѣняли ся властителѣ Мацишина и Сопошина, бо тѣ села переходять часто зъ рукъ до рукъ. Первѣстну осаду Мацишина, побѣлыла, якъ несе переказъ, осада змѣшана зъ козакѣвъ, литвинѣвъ, и туркѣвъ съ прозвыщами Керикъ, Козакъ, Брехъ, Кезикъ, Ганджало, Тымбало, замѣшавъ ся и нѣмецъ Бутлеръ, сировадженный ту королемъ Іоаномъ Собѣскимъ по военной выправѣ пѣдъ Вѣднемъ 1684 р. Єсть въ селѣ улица звана „волоскій кутъ“ замешкала людми на подобу Волохѣвъ або Румунѣвъ. Село Мацишинъ положене близько Жолкви, дѣлило вѣспѣльну судьбу при нападахъ татарскихъ, шведскихъ, Ракочого та домовыхъ войнахъ. При дорозѣ до Жолкви, звуть люде одно мѣсце „Канафість.“ Се наводить на узагаднень здогадъ, що тамъ бувъ таборъ якого то татарского хана, бо слово „ка-

Мацошинъ
въ окрузѣ Жолкѣвскѣмъ.

нафоть“ означае таборъ а его перемѣнили люде на „канафѣсть.“ Що на поляхъ Мацшиньскихъ ѡтбувались битвы, свѣдчатъ при ораню выдѣбуваніи зъ землѣ, стариннѣ збруѣ, мечѣ, боньчуки и т. д. та струпишили людскѣ кости.

Первѣстна церковь въ Мацшинѣ, стояла посередѣ села, на ей мѣсци поставлено капицю пѣдъ вѣзваніемъ св. Анны. По тѣй церквѣ побудовано другу зъ краю села на горбку. Коли она погорѣла, якъ свѣдчатъ до теперъ полишеніи по пожарѣ знаки на старыннихъ прицерковныхъ липахъ, покуплено во Львовѣ готову съ иконостасомъ та престолами, по монахиняхъ Василянкахъ знесену церковь, перевезено ѿ села и поставлено на згарищахъ погорѣлои церкви. У тѣй церквѣ можъ було бачити малюнки монахинь, а на старыннѣмъ до сего часу перехованѣмъ иконостасѣ, мѣстятъ ся пѣдписи пѣдъ намѣстными иконами мѣщанъ львѣвскихъ Чуриловичѣвъ и Терлецкихъ, що они пожертвовали тѣ иконы до церкви Василянокъ 1697 р.

Згадана церковь монахинь Василянокъ побудована 1646 р., стояла во Львовѣ по другѣмъ боцѣ улицѣ напротивъ рускои церкви св. Параскевіи-Пятници, де стоитъ теперъ войскова касарня. Коли она перестоявши въ Мацшинѣ для хвалы Божой 240 лѣтъ похилилась до упадку, побудовано на ей мѣсци оказалу муровану церковь, ко-

тру 1886 р. при участі окрестного духовенства торжественно поблагословлено. Тота церковь не лише украшає село Мацишинъ, але величає ся зъ далека своимъ краснымъ выдомъ. На ей будову зложили мѣсцеві селяне до 24.000 зр. а коляторъ то лишъ даткомъ 350 зр. причинивъ ся. Она муровалась за душпастирства трудолюбивого О. Александра Саноцкого мѣсцевого пароха и Декана жолкѣвского, котрый постаравши ся о дальшій грошевій фонды, навязавъ умову съ знаменитшими артистами рѣзбярями и малярами, щобы ту величаву церковь ѳтповѣдно до нашего св. обряду и въ серединѣ устроити.

Вас. Чернецкій
парохъ зъ Сѣльця-белзкого.

Пустословіє и бесѣда духовна.

(Повѣсть изъ Пролога въ 25 день Апрѣля.)

Состарѣвшій ся въ подвигахъ монашескихъ Преподобный Кассіянъ розмавлявъ съ однимъ старцемъ о дѣлахъ на спасеніє души, а позаякъ розговоръ ихъ продовжався досыть

довго, то старецъ почавъ дрѣмать. Преподобный Кассіянъ сожалѣючи надъ нерадѣніемъ старця къ бесѣдѣ духовной, хотѣвъ оказати передъ нимъ злобу духа-искусителя и зачавъ щото веселого оповѣдати. Наразъ старецъ очутивъ ся и протягнувъ ухо, щобы не уронити ни одного слова. Тогда Кассіянъ вздохнувши, сказавъ: „О якъ несчастнѣ мы! поки бесѣдовали о рѣчахъ небесныхъ, то дрѣмота клеила очи нашѣ, а скоро лишь вылетѣло изъ устъ веселе слово, мы пробудилися и сонъ улетѣвъ.“ Тыми словами пораженный старецъ, послѣ того всегда моливъ ся Богу, щобы николи не допускавъ его заснути, коли иде розговоръ духовный, а тотчасъ щобы зсылавъ на него крѣпкій сонъ, коли начнутъ ся пустѣ бесѣды, а тымъ бѣльше, коли ранять имя другихъ.

И мы подѣбнѣ до того старця: все слушаемъ охотно, кромѣ бесѣдъ духовныхъ: любимъ пустѣ веселѣ розговоры вести або имъ прислуховати ся, но за лѣнливѣи слухати упомненѣи старшихъ, пересторогъ ро-

дательскихъ, а даже слова Божого въ церквѣ; рѣжница тѣлько въ тѣмъ, що овый старецъ-монахъ поправивъ ся, а мы по бѣльшой части о поправѣ и не мыслимъ и якъ жиемъ, такъ и умираемъ. Дуже то не красно и грѣховно, коли гдеякѣ христіане даже въ церквѣ пѣдчасъ проповѣди не уважають, розговоры ведуть, зъ церкви выходятъ, або въ церквѣ дрѣмають; у такихъ людей нѣтъ належитой ревности о хвалу Богу и спасеніе души; до такихъ ѣтносять ся слова Спасителя: „Сего ради вы не послушаете (слова Божого). яко отъ Бога нѣсте“ (Іоан. VIII. 47). Бесѣды духовнѣ слухай человекѣ съ увагою, почетомъ и съ чистымъ намѣреніемъ поучитися въ словѣ божѣмъ; науки моральнѣ и напѣмненя заховай въ серцю твоимъ и частѣйше пригадуй собѣ на тѣже а що найважнѣйше: старайся пѣсля нихъ жити и дѣлати, бо не слушатель слова божого, але творецъ (дѣлатель) тогоже будуть блаженными.

И. А. Г.

До исторіи чудотворной иконы

Прч. Д. Маріи въ церквѣ Ярославскѣй.

„Рече безъумный въ серцю своимъ нѣсть Бога,“ каже псалмовѣецъ Давидъ, а и днесъ такихъ мудрагелѣвъ подиблешь; або зновъ инші говорятъ, що теперь Г. Богъ чудесъ не дѣлає. Що и днесъ чуда дѣють ся а то черезъ иконы, котрыхъ Г. Богъ надѣливъ ласкою Своею св. або въ иншій спосѣбъ, если тѣлько до Него съ вѣрою удаємось, най послужить слѣдующій случай, о котрѣмъ недавно я ся довѣдавъ :

На передмѣстю лежайскѣмъ въ Ярославю жие честна родина Мелешкѣвъ. Самъ Мелешко майже всегда першій въ церквѣ, хотяй тутъ все-нощное зачинаєсь о 6-ой, а утренняя о 7-ой годинѣ рано, и вечерню мало коли опускає, помимо що надъ два кілометры дороги має.

Передъ сѣмнайцяти лѣтами — оповѣдає тойже Мелешко — бавились мои и сусѣдні дѣти на подвѣрѣ, где лежало два кльоцы грубого дерева

зложеныхъ одинъ на другомъ поперекъ. На нещастье сусѣдный хлопъецъ зрушивши на верху лежацій кльоць, а той упадаючи приваливъ цѣлымъ своимъ тягаромъ мою дволѣтну дитину. На крикъ позбѣгались люди и вытагнули ю, але безъ жия; кровь пустилась устами и носомъ, и доперва може по двохъ годинахъ ратунку, ожила. Цѣлый тыждень лежала нѣ жива нѣ умерла и помимо лѣкарской помочи ей не полѣпшилось, бо анѣ лѣкарства анѣ покарму не принимала, тѣлько часомъ жѣнка закроплювала молокомъ, а свѣтло по цѣлыхъ ночахъ не згасало. Не маючи надѣѣ на выздоровленье, удались мы до бувшого пароха бл. п. О. Санчица, просячи, абы ѡтслуживъ службу Божу передъ образомъ Прч. Д. Маріи на выздоровленье дитины або щобы Г. Богъ умилосердивъ ся та скоротивъ муку ей и нашу, бо цѣлый тыждень мало и спалисьмо, а до того и работа въ поли приостановилась.

Покрѣпленій молитвою, коли поверталисьмо до дому, выходить про-

тивъ насъ мати и каже: Ходѣть скорше, ходѣть бо ваша Бася (Варвара) уже сама встала зъ колиски и ходить по хатѣ. Я думаючи що уже умерла, розплакавъ ся та кажу: ой, ходить, ходить, певно пѣйшла на тамтой свѣтъ и помимо що мама упевнювала насъ що жива и здоровша, мы не вѣрили; ажъ коли ввѣйшли въ хату, перенятѣ страхомъ еще бѣльше розплакалисьмося, бо увидѣлисьмо що дитина чудомъ Божиимъ, за ходатайствомъ Прч. Д. Маріи зѣстала уздоровлена и до днесъ слава Богу здорова, выросла велика и ничего ей не бракуе.

Такъ то Г. Богъ неразъ чуда дѣлае, але мы може мало на нихъ звертаемъ уваги, а другі черезъ тое про нихъ не знаютъ, бо люди одні другимъ радо за що иншое розповѣдаютъ, але за дознані ласки ѡтъ Бога мало, якъ бы крыли ся, а потѣмъ о нихъ забувають.

Иванъ Майба

пѣвецъ.

Сила имени Іисусового.

(Повѣсть пренод. Іліи, пустинника
Египетского.)

Одинъ побожный старецъ замешавъ въ запусѣлѣмъ капищу идольскѣмъ. *) По якѣмсь часѣ прійшли до него нечистіи духи и сказали: Выйди изъ нашего мѣстця! — „Вы не маєте мѣстця“ ѡтповѣвъ старецъ. Тогда начали они всюды розкидовати галузи пальмовіи, приготовленіи старцемъ для плетения кошѣвъ; но старецъ неумоимо собиравъ тіиже. Послѣ того вороги человѣческаго рода, схватили его за одѣжь и стали влечи вонъ; но старецъ уперся въ двери и воскликнувъ: Іисусе, допоможи менѣ!“ — и зліи духи тотчасъ розбѣгли ся. „Чомужь ты плачешь старче!“ запытавъ его тогда невидимый голосъ. — „Длятого, що ненавистники вѣры и честноты смѣють ругатися надъ слугою Господнымъ“

*) Мѣсце, где погане приносили жертвы своимъ ложнымъ богамъ — идоламъ.

ѡтповѣвъ старецъ. — „Ты самъ виновать“ давъ ся чути голосъ изъ небесъ „понеже забувъ-есь о мнѣ; самъ видишь, коли ты призвавъ мене, я не залишивъ прійти тобѣ въ помѡчь.“ Старецъ замѣтивши присутствіе Боже повергся на колѣна и припавъ лицемъ до землѣ.

Що за красна и необходимо потребна наука заключаеся тутъ для каждого чоловѣка! Мы взываемъ къ Господу, молимъ ся прилѣжно, буваемъ часто и стѡлько нетерпеливѣ, що нарѣкаемъ на Него, коли приключится намъ яке небудь несчастье. Но длячого не просимъ у Него помочи тогды, коли пристрасти, такъ сказати, розсыпали по воздухѣ нашъ разумъ, нашу вѣру, нашѣ добрі дѣла? Видно, мы надѣялися тогды на самыхъ себе... Но якже безъумно бути увѣреннымъ, що мы самѣ собою зможемъ вигнати ворогѡвъ настающихъ на душу! Христось мовить выразно: „Безъ мене не можете творити ничесоже“ (Іоан. XV. 5.) „И еже аще что просите отъ Отца въ имя Моє, то сотворю“ (Іоан. XIV 13).

Оружіємъ нашимъ въ борьбѣ съ духами злобы нехай буде имя Іисуса, бо на тое Имя дрожить цѣле пекло. Если въ Имени Іисуса боремся съ пристрастіями и покусами, самъ Господь Іисусъ борется за нами и въ насъ, а вороги бѣжать, скоро учуютъ тое Имя. И въ годину смерти, коли ворогъ спасенія еще разъ добываетъ всѣхъ силъ и способствъ, чтобы душу человека уловить и погубить, не залиши призвати сильне имя Іисуса въ помѣчь: „Іисусе, Сыне Божій, помилуй мя! Іисусе, Тебѣ живу! Іисусе, Тебѣ умираю! Господи Іисусе, въ руцѣ Твои предаю духа моего!“

И. А. Г.

Домъ мой, домъ молитвы есть.

Читаемо въ святѣмъ писмѣ нового завѣта що коли І. Христосъ

перебувавъ на тѣй землі, вступивъ одного разу въ Іерусалимъ въ храмъ а подибавши тамъ въ притвори людей, котрі продавали рѣжні товари, розгнѣваний сплѣвъ зъ посторонкѣвъ бичъ и повыганявъ нимъ зъ храма всѣхъ торжниківъ съ ихъ товаромъ, поперевертавъ столы и сказавъ до нихъ: „Возъмѣть се зъ ѿтси и не дѣлайте дому Отця моего домомъ торговлѣ“ А теперъ спытаюсь: Чи дѣйстно теперъ не ѿтбувають ся по нашихъ церквахъ подѣбні тому торговицѣ? Правда, що теперъ. люде не продають ни волѣвъ ни голубѣвъ такъ якъ колись жида, но за тое справляють люде правдиві торговицѣ своими пустыми бесѣдами, смѣхами и т. п. Скажѣть прошу, може се не правда? Кождаго свята, кождої недѣлѣ можна бачити якъ то нашъ нарѣдъ въ домахъ Божихъ въ присутности Господа и Сотворителя свого, утаєного въ Пренайсвятѣйшой Тайнѣ Евхаристіи, тяжко грѣшитъ тымъ огляданьемъ ся, тыми розмовами,

тыми смѣхами, ба, неразъ и безбож-
 ными бесѣдами. Правдива торговица!
 Ёще въ пѣсть сякъ такъ, но коли
 наступять мясницѣ а до того коли
 священникъ выголосить яку супру-
 жеску оповѣдь, тогды вже въ церквѣ
 не якій будь торгъ, тѣлько головной
 рѣчный ярмарокъ. Опамятай ся до-
 рогій брате и ты сестро, не грѣши
 хоть въ домѣ Божѣмъ, бо зважь со-
 бѣ добре: Ёсли Господь розсердивъ
 ся за обезчищенье жидѣвского хра-
 ма, якуюжь вину стягають на себе
 тѣи христіане, котрѣ церкви христі-
 янскѣ огляданьемъ ся, розговорами
 смѣхомъ и инными неприличностями
 оскверняютъ? Святый Августинъ ка-
 же: Пѣдъ проводомъ діавола при-
 ходите до церкви; тамъ перебуваете
 не на молитвѣ, але на розговорѣ,
 смѣху и иншихъ грѣхахъ: отже съ
 діаволомъ пѣйдете на вѣчну поги-
 бель." Сохрани насъ Господи! Па-
 мятай всегда о тѣмъ що коли прѣй-
 дешъ до дому Божого, тось не прѣй-
 шовъ ту на забаву и смѣхи, тѣлько
 прѣйшовъ-есь ту на розмову съ Бо-

гомъ на молитву, на упрошонье ласкъ и благодати Божой якъ для себе, такъ для всей твоеи родины — для твоего села (мѣста) и всей ѡтчины.

І. К. зъ Ж.

Про гры.

(Конецъ).

Цѣсарь римскій Клявдій бувъ зъ ряду 36 пануючимъ въ давнѡй имперіи римскѡй. Про цѣсаря сего пишуть, що бувъ онъ самъ чоловѣкомъ во всѣмъ дуже статочнымъ, въ судженю справедливимъ, для ѡтчины своей дуже дбалымъ, въ вѡйнахъ дуже справнымъ и прославивъ ся тымъ, що прогнавъ Готѡвъ а воюючи съ Германами, положивъ ихъ якихъ сто тысячу трупомъ. Якъ цѣсарь сей, яко цѣсарь, бувъ дуже щасливимъ, такъ яко батько бувъ нещасный. Мавъ онъ сына, однимъ-

одну дитину. Хлопець вдався на вроду красний и дотепный, сказати, люба дитина. Та щожь, коли батько перебувавъ на вѣйнахъ, а дитина полишалась на учителя — надзира-теля. Якъ хлопець пѣдрѣсь, затыг-нули его въ компанію, где грали въ карты — чи тамъ въ кѣстки — щобы мати товстого грача Хлопець, отъ якъ молоде, уподобавъ собѣ та-ку компанію, запалювавъ ся до gry и гравъ до послѣдного шелюга, якій мѣгъ мати пѣдъ руками. Коли не стало гроша, а ту и кортѣло и встыдъ було якось не грати, дѣбравъ ся ѣнъ до калитки батька и потягнувъ зъ ѣттамъ дорогій бѣсеръ, котрый захо-равъ батько, яко якусь памятку. Якъ батько вернувъ и зглянувъ, що бѣсера сего нема и дѣзнавъ ся, що сталося, розгнѣваний тяжко и не могучи стерпѣти сего, що сынтъ до-пустивъ ся крадежи, хочъ зъ бодемъ серця, зробивъ такъ: Вырѣкъ ся сы-на и зъ палаты своей его прогнавъ; учителеви — наставникови топоромъ голову ѣтрубати велѣвъ а тымъ, що зъ сыномъ компанували — а були

то сыны найстаршихъ сенаторѣвъ — геть въ свѣтъ далекій заразъ выбратись приказавъ. Опѣсля, оповѣдає исторія, приказавъ цѣсарь слѣдити строго за картограями въ цѣлѣмъ Римѣ и прогнавъ ихъ зъ Риму далеко бѣльше, якъ ворогѣвъ Готѣвъ зъ .Иллирику, и приточує, що прислуживъ ся тымъ бѣльше, якъ прогнаньемъ ворогѣвъ.

Зъ того наука така: Коли и мы спостережемо на сынахъ нашихъ жилу до картъ, берѣть ся сейчасъ упрятати ю, картаючи строго, хочъ по батькѣвски. Дивѣть ся якъ укаравъ цѣсарь учителя — наставника, а мы єсьмо въ певнѣмъ рядѣ учителями — наставниками нашихъ синѣвъ, значить ся, не вартѣ бысьмо носити сеи назвы головы родини, и голову таку взялобы пекло яко добычъ свою, коли мовчки приглядалибысьмо ся безголовю — забавцѣ такѣй. Зверхности повиннѣ такожь задивляти ся на прикладъ сего цѣсаря и пильно чувати и собѣ надъ такими домами и таку компанію розганяти и одповѣдно карати, тымъ

бѣльше, що обовязані до того и законами — бо бачите, компанія така гѣрша єсть за ворогѣвъ — непріятелѣвъ, бѣльше наносить намъ лиха, якъ той ворогъ, що вдирає ся въ край. Якъ кертиця пѣдрыває она щастье наше тихцемъ. Выполошуючи ю здобуваемъ собѣ бѣльше славы, якъ воинъ прогоняючи ворога.

Въ кѣнци зважмо, що кождый картяръ, котрый грає въ грошѣ, стає въ супротивнѣсть зъ семою заповѣдею божою. Єсли прогринає своє, грѣшитъ для того, що нищить себе и марнує грѣшъ, котрый нимъ ино на хвалу божу и пожитокъ ближнимъ нашимъ обертати годить ся. Єсли сѣдає съ охотою обгривати другихъ, то свѣдчить се о нашѣмъ лакомствѣ на чуже добро, и не много насъ ѣдрѣжняє ѣтъ тыхъ, що пѣдкрадають ся пѣдъ наше добро тайкомъ. Вырѣжняє насъ тутъ лишъ наша добра згода на забранье собѣ добра. Но чи та добра згода придасть намъ бѣльше чести, коли годимось на то, на що годити ся [мы не повинні, судѣть собѣ сами.]

Хочемо забавитись, то знайдѣмъ собѣ такі забавы, якѣ насъ справдѣ розвеселити та на пожитокъ и спасенье намъ и нашихъ хать выйти можуть. Такими забавами суть: Читанье книжокъ пожиточныхъ, спѣвы богомольнѣ и приличнѣ, хорошѣ деклямаціи, представленья театральнѣ и всякѣ инчі забавы, котрі не ведуть до грѣха а пѣдносять нашого духа и не затроують серця. Ось вамъ забавы! Такъ бавлять ся просвѣщенѣ люде, такъ бавмо ся и мы!

При забавахъ тыхъ можемо часами поставити вступну цѣну, но не ставити для власного користолюбія, щобы за тіи грошѣ побенкетувати, але на добрі якѣсь цѣли, якъ то примѣромъ у насъ було: призначити дохѣдъ на „Служебницѣ“ на заведенье „хорального спѣву,“ где сего нема, на „поратунокъ повѣнею або градомъ навѣщенимъ ближнихъ нашихъ и т. п. Забавы такі лицювалибы намъ яко такимъ, що маємъ школы и розумѣемъ науку апостола, котрый каже: Що не будь

творите, все во славу Божу творить." (Посл. 1 къ Кор. Гл. 10. ст. 31.) Розберѣтъ, чи не правда?!

Евстахій Цурковскій
парохъ въ Настасовѣ.

Для старыхъ и молодыхъ.

Кто свѣтъ ѡтпочинокъ на тѣмъ свѣтѣ закладае, не може ся сподѣвати ѡтпочинку во вѣчности.

Св. Августинъ.

Хотѣйбысьмо сповняли дѣла найсвѣтлѣйшѣ, будутъ они цѣлкомъ нечистѣ и сплямленѣ передъ Богомъ, колисьмо не мали смиренія. Св. Іоаннъ Златоустый.

Потреба, щобысьмо заховали нашу вѣру чисту ѡтъ всякой ложной науки, памятаючи о тѣмъ, що нашъ Спаситель бувъ розпятый на подтвержденье той божой правды.

Св. Игнатій.

Ч 1476. г. 1894.

Позваляе ся печатати
Сильвестеръ
Митрополитъ.

ПОСЛАННИКЪ

одинокa церковно-народна часопись, выходитъ
1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата на рѣкъ
2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь Посланника 35 кр.

КНИЖОЧКИ МИСІЙНІ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3^е кр.

О НАСЛѢДОВАНЮ ІСУСА ХРИСТА

вѣкопомна книга Томи зъ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. письмѣ. Може служити за
молитвословъ въ церквѣ и за побожне чтеніе
въ дома. Цѣна безъ оправы: на звичайнѣмъ
папери 50 кр. на велиновѣмъ 70 кр.

НОЧЬ ВИӨЛЕЄМСКА

Ораторіюмъ сценічне въ 4 яктахъ съ многими
спѣвами и колядами 45 кр.

БИБЛІОТЕКА ПОСЛАННИКА

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

РУСКІЙ НАРОДНЫЙ ИМНЪ

съ нѣтами на 4 голоса 3 кр.

ВСѢ

книги церковнѣ, Молитвословы, Жи-
тія святыхъ, и пр. просимо замо-
вляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта Бережаны.
Всяка посылка книжокъ тѣлько за послѣплатою.

ПРІЙДІТЕ КО МНѢ ВСИ.

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

ОТЪ ХАТЫ ДО ХАТЫ. ЗЪ РУКЪ ДО РУКЪ.

ПОДНАТЕ КОМИ ВСЕ

КНИЖКА

АНІІНН

ТОД ХАТН ДО ХАТН. ЯЗ БУДНО ДО БУДН.

Книжочка МИСІЙНА.

Число трете

Р Ô К Ъ 1895.

„Книжочки мисійні“ виходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно : по 10 що мѣсяця : 3 зл. 60 кр.; по 5 що мѣсяця : 1 зл. 80 кр. Можна и на пѣвъ року предплачувати. Менше якъ 5 не посылає ся.

Свящ. Л. Джулынський
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ мисійныхъ“
въ Лапшинѣ п. Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1895.

Св. Теодоръ.

ПЯТЬ ЗАПОВѢДЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ.

Памятай на дни праздничнѣ,
Що ихъ треба святковати,
И такъ само якъ въ недѣлю
Ничъ тяжкого не дѣлати!...

✻

Но за то въ недѣлю, въ свята,
Якъ зачуешь звонѣвъ звуки,
Иди до церкви, слухай пильно
Службы Божой и науки!...

✻

Кромѣ сего и на посты
Не забувай ты николи,
Бо они суть черезъ церковь
Встановленіи зъ Божой воли!

✻

Дальше памятай що року,
Коло Пасхи сповѣдатись
Предъ духовнымъ отцемъ своимъ
И достойно причащатись!...

✻

А на конецъ, знай и тоѣ,
Що весѣль ся не справляе:
Ни въ дни постнѣи, ни въ тотіи,
Въ котрыхъ церковь взбороняе!
Θ. Ювеналичь.

„Блажени миротворцы.“

Ахъ! то слово — слово найблизше спорѣднене съ щастьемъ. Слово то то прекрасне, такъ много значительне, то миръ. Где миръ тамъ задоволенье, а лишъ тамъ, где тыхъ двое, тамъ щастье, а бѣльше нигде. Благо дому, где пробувае миръ и его сестричка задоволенье; благо и сердцю, въ котрѣмъ царюе миръ, а помагае му цариця: задоволенье.

Що бы не писалося о людскѣмъ щастю, все тое мае основуватися на мирѣ, зъ которого выплывае справдешне задоволенье; коли того нема, все инше до ничего. Миръ то начатокъ и конецъ всякого щастя и радости. Чимъ сѣль для ѣды, тымъ миръ для житя. Найлучша ѣда не смакуе, коли несолена, такъ и всѣ блага житя сего не могли бы насъ справдешно розвеселити, если намъ не стае любезного мира. Безъ мира земля лишъ долиною слезъ, а даже въ вѣчности, пропалобы пекло, если бы вернулся миръ проклятымъ, а въ

небѣ не було бы радости райской, коли бы миръ взяти блаженнымъ.

Отколи стоитъ земля и люде ходять по ней, никто еще не найшовъ дорогоцѣннѣйшой рѣчи, якъ любой миръ незакаламученого задоволення. Все золото и сребро, всѣ бисери и дороцѣннѣ камѣня, всѣ сокровища, и всѣ красоты не заступили бы его. Найбѣднѣйша хата, въ котрѣй царюе миръ и задоволенье, то рай на земли; а царска палата, во всей красотѣ безъ мира и задоволення, то живе пекло уже на семь свѣтѣ. Пѣзнавали тое уже и язычники, що на иншій правды еще були такъ слѣпѣ. Крезъ, вельми богатый царь Лидіи, може наймогучнѣйшій князь своего часу, пытався одного мудрця, кого онъ держитъ за найщасливѣйшого на земли. Король бувъ певный, що онъ назве его, но яке було его зачудованье, коли той мудрець назвавъ найщасливѣйшимъ одного бѣдного, незнаного халупника. „Той убогій мужь,“ каже мудрець, „щасливѣйшій отъ тебе, бо ангель задоволення стереже его ложа, а коло твого престола его нема.“

Если невѣрніи язычники уже такъ говорили, то чого ожидать въ Христіянськôй порѣ?

Коли Спаситель прійшовъ на свѣтъ и принѣсъ намъ щастье зъ небесъ, спѣвали ангелы надъ виолеємскими полями: „Слава во вышнихъ Богу, а на земли миръ въ челоуѣцѣхъ благоволеніе.“ И Онъ самъ черезъ весь часъ свого явного дѣланя препоручавъ миръ. Высылаючи своихъ ученикôвъ на проповѣдь своєї науки сказавъ: „Вступивши въ якіи дôмъ говорѣть: „Миръ дому сему.“ Прощаючи грѣшникови грѣхи сказавъ: „Иди въ миръ.“ А въ своєї чудеснôй науцѣ зъ одной горы сказавъ: „Блаженни миротворцы, яко тіи сынове Божіи нарекутся.“ Въѣзджаючи торжественно послѣдній разъ въ Іерусалимъ, заплакавъ надъ закамѣнѣлостію его жителѣвъ и сказавъ: „О кобы ты хотъ теперь познавъ, що служитъ на твоїй миръ.“ А прашаючися съ своими пріятелями — учениками, идучи на добровôльную страсть и смерть говоривъ

имъ: „Миръ мой оставляю вамъ, миръ даю вамъ.“ Въ кѣнцѣ и воскресши повѣтавъ ихъ словами: „Миръ вамъ.“

Отъ своего учителя-царя научились любви мира и св. апостолы. Куды прѣйшли, всюды оповѣщали миръ. Въ своихъ письмахъ поручаютъ миръ, желаютъ мира въ початку ихъ, въ серединѣ и въ кѣнцѣ. Такъ св. Павелъ пишетъ: „Миръ Христовъ да вселяется въ сердцахъ вашихъ.“

Такъ дѣлае и свята церковь. При всѣхъ важнѣйшихъ богослуженіяхъ, при удѣляю св. Тайнѣ и совершенію различныхъ благословеній молится о мирѣ. Начинаячи найважнѣйше Богослуженіе, Божественну литургію, взывае: „Миромъ Господу помолимся. О свѣшнѣмъ мирѣ.. о мирѣ всего міра... Господу помолимся.“ И дальше на тѣй Службѣ Божѣй взывае часто: „Паки (зновѣ) и паки миромъ Господу помолимся. Миръ вамъ. Миръ ти. Воимимъ (уважаймо), миръ всѣмъ.“

Господь нашъ Іисусъ Христосъ то царь миру, а его церковь то царство мира, бо такъ живо препоручае всѣмъ своимъ членамъ миръ, бо такъ горячо въ своихъ моленіяхъ молится для всѣхъ о миръ и миръ жаеае живымъ и мертвымъ. Тожъ и называетъ Господь нашъ своихъ вѣрныхъ „овцами и агнцами, котрыхъ головне свойство то смиренность и кротость, а своихъ противникѡвъ грабежными вовками.“

И що же той миръ?

Миръ владѣе тихого вечера въ природѣ. Мирно и въ широкой пустыни, коли припѣкаетъ солнце, а въ воздухѣ не рушится ани вѣтрець, ани ростинка, ани звѣрятко.

Гробовый миръ на кладбищахъ, но о томъ ту не говорится. Говорится о мирѣ въ дѣланію, движенію—въ житію. Тожъ говоримо о мирномъ дѣланію, о мирномъ подорожованію, о мирномъ житію и пр.

Хмары мирно плывутъ по небѣ, коли не розбивають ихъ вѣтры. Вода мирно тече въ своимъ корытѣ, коли пропасти або скалы не

спиняють єи движеня Корабель мирно несеся по морю, коли фалѣ розгуканого моря не знепокоюють єго. Мирно пасеся череда, коли не робить шкоды, но красно вызбируе кожду травочку на пасовиску.

Все то можна порѣвнати и съ житьемъ чоловѣка. Однакъ чоловѣкъ лишаєся мира не лишъ въ противностяхъ, но и коли боится нещастъ чи то справедливо, чи безпѣдставно. Много бы можна о тѣмъ говорити, но скажу лишъ коротко, що ту розумѣєся миръ съ Богомъ, миръ совѣсти, миръ съ всѣми людьми, хотьбы и найлютѣйшими ворогами и миръ въ своей родинѣ, миръ ѡтъ забѣгѣвъ свѣтовыхъ.

В. К.

Св. Теодоръ.

За часѣвъ Ликинія, зятя царя Константина Великого, служивъ въ римскѣмъ войску богатый и ѡтваж-

ный воинъ, именемъ Теодоръ, ревный исповѣдникъ вѣры Христо-
вой. За рыцарскіи подвиги заимено-
вали его „стратилатомъ,“ т. е. на-
чальникомъ войскъ. Розказують, що
ѡнъ убивъ такого змѣю, котрого
страхалась цѣла окрестнѡсть, и ко-
торый пожеръ много людей. Тая ѡт-
вага приспорила ему много привер-
женцѣвъ, котріи увѣрили въ того Бо-
га, силою котрого Теодоръ убивъ
лютого змѣя. Слава про его ѡтвагу
дѡйшла ажъ до царя Ликинія, ко-
трый веденый цѣкавостію, хотѣвъ
самъ увидѣти, що то такого доказуе
Теодоръ, що въ него такъ люде вѣ-
рятъ и переходять на христіянство.

Передъ приѣздомъ царя, Тео-
доръ мавъ сонъ, и ему здавалось,
що бувъ гдесъ на высокѡмъ домѣ,
а огненніи стрѣлы летѣли на него.
Въ тѡмъ давъ чутись голосъ изъ
неба: „Не бѡйся, Теодоре, я съ то-
бою.“ ѡнъ пѡзнавъ, що сей сонъ про-
рочить ему муки, котріи его ожида-
ють за вѣру Христову. Коли слѣ-
дующого дня приѣхавъ царь Ликиній,
такъ заразъ приказавъ, щобы Тео-

доръ поклонивъ ся идоламъ. Теодоръ просивъ царя, щобы позволивъ принести тїи идолы до его дому, где онъ имъ ѡтдасть честь. Коли царь согласився на его просьбу, то Теодоръ, замкнувшись съ идолами въ комнатѣ, порозбивавъ ихъ всѣхъ, а золото и сребро, въ котрыхъ они були зробленї, подаривъ бѣднымъ. Скоро о тѣмъ довѣдався Ликиній, розсердився дуже и приказавъ бити Теодора воловыми жилами, а до розраченного тѣла велѣвъ прикладати розпалене желѣзо. Оттакъ черезъ 5 дней по приказу царя морили его голодомъ, а по пяти дняхъ прибили его до креста и стрѣляли въ него стрѣлами. Но въ кѣнци увидѣвши, що его пошарпане и поранене тѣло начало уже синѣти, думали, що онъ умеръ и лишаючи мученика прибитого на крестѣ, самї розѣйшлися домѣвъ.

Въ глуху пѣвнѣчь зѣйшовъ ангелъ Божїй изъ неба, и знявши св. Теодора изъ креста, уздоровивъ его, напоминаючи при тѣмъ, щобы не упадавъ на душѣ. Якъ лишъ засвѣта-

ло, а уже царь приказавъ, чтобы тѣло Теодора вложить въ скриню и вкинути въ море. Но якъ-же зачудовався, коли учувъ, що Теодоръ здоровый сидить при дорозѣ, а во-кругъ него сходится чимъ разъ бѣльше народа и всѣ славятъ христіаньскаго Бога. Щобы тому перешкодити, приказавъ царь ѡтрубати ему голову. И такъ погибъ св. Теодоръ ѡтъ меча въ 320 роцѣ по Рожд. Хр.

Терпѣнія св. Теодора описавъ очевидецъ слуга святого, Уаръ. Св. Теодоръ почитаетъ ся ѡтъ давна покровителемъ воинѡвъ.

Якъ небо украшае ся звѣздами, такъ церковь святыми мучениками. Великіи були подвиги мученикѡвъ, свѣтліи суть ихъ вѣнцѣ. Земне житье мали они за нищо: ѡтреченьемъ ся дѡбрѣ земскихъ осягнули вѣнецъ въ царствѣ небеснѡмъ. Память Мученикѡвъ есть утѣшеньемъ сумуючихъ и захоотою до постоянности въ вѣрѣ и терпѣнію. Въ нуждѣ, въ нещастію, хворобахъ, въ гоненію за правду, пониженію и инныхъ терпѣніяхъ не упадаймо на духу, не наръкаймо,

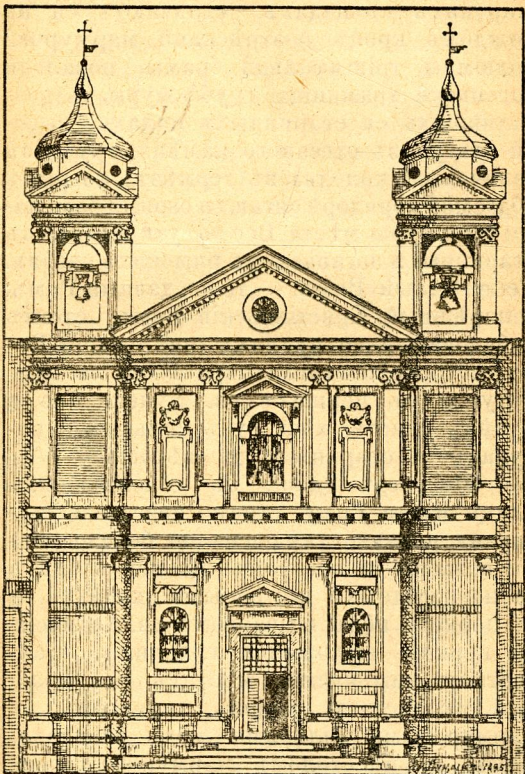
но радо двигаймо крестъ вложеный Богомъ на рамена нашѣ, а Онъ укрѣпитъ ласкою силы нашѣ, щобысь-мо могли все понести а страданія надгородить вѣчною радостію въ небѣ.

Церковь Св. Аванасія въ Римѣ.

Мѣсто Римъ, широко звѣстне въ свѣтѣ, бо зъ него розойшло ся свѣтло правды и науки Христовой по всѣхъ закутинахъ свѣтовыхъ, зѣстало основане за поганьскихъ часѣвъ, на кѣлька сотокъ лѣтъ передъ Рождествомъ І. Христа. Императоры римскіе не щадили трудѣвъ и накладѣвъ, щобы се розлягле мѣсто украсити величавыми будѣвлями. Мѣсто Римъ, збудоване на рѣвинѣ, окружають зъ трохъ сторѣнъ розлогіе рѣвины лежащѣ облогомъ, де пасуть ся череды дикихъ буйволѣвъ съ ослами, мулами и козами, а лише четверту пѣвнѣчну часть мѣста окружають лѣсы та горѣвки съ виноградными и оливными садами, де не бракъ помаранчъ, цитринъ, красныхъ зеленыхъ циприсѣвъ и другихъ деревъ съ пахучими корчами, якихъ у насъ не видати. Згаданіе рѣвины, перетинають старинніе водопроводы;

они достарчали мѣсту въ старинѣ здоро-
 вой воды зъ подальшихъ сторѣнъ и зъ
 тыхъ водопроводѣвъ не затерлись по ны-
 нѣшній день слѣды. Вже въ далекой ста-
 ринѣ, бувъ Римъ укрѣпленнымъ мѣстомъ,
 его опоясавъ высокій грубый муръ съ
 численными брамами и вежами. Сей вы-
 сокій муръ, мѣсями порозпаданий, мѣ-
 сцями зѣпсований и зновъ направленный,
 стоитъ до теперъ; зъ его 25 обширныхъ
 брамъ, полишилось лишъ 12, котрыми
 вѣзджае и выѣзджае ся зъ Риму. Ши-
 рока и сплавна рѣка Тибръ, выплываюча
 зъ пѣвнѣчныхъ гѣръ, дѣлитъ мѣсто Римъ
 на двѣ нерѣвнѣ части. По правѣмъ боцѣ
 Тибру лежить Ватиканъ, де мешкае свя-
 тый Отець, папа римскій съ своимъ
 дворомъ, величава, бо найбѣльша въ свѣ-
 тѣ церковь св. Петра, збудована на гор-
 бочку, на тѣмъ самѣмъ мѣсци, де
 сей верховный св. Апостоль понѣсъ на
 крестѣ мученическу смерть и де его и
 похоронено, та и другіе ще оказали бу-
 дынки съ замкомъ св. Ангела, у котрѣмъ
 въ пѣдземныхъ зводахъ мѣстились въ ста-
 ринѣ вязницѣ. По лѣвѣмъ боцѣ Тибру,
 розлягае ся мѣсто Римъ съ численными
 церквами, оказальми камяницами и па-
 латами окруженными огородами. Оба бе-
 реги Тибру лучить кѣлька мурованыхъ
 мостѣвъ, збудованыхъ въ рѣжныхъ мѣс-
 цяхъ для легшой комунікаціи людей.
 Повздовжъ и поперекъ, перетинають мѣ-

Церковь Св. Аѳанасія въ Римѣ.

сто довгі улицѣ выложені гладонькими кам'яними плитами, а по улицахъ та широкихъ площадахъ, стрѣчають ся на кождомъ кроцѣ розтрѣскані мармурові колюмны, тріумфальні брамы, повалені поганьскі храмнища, грубі муры зъ розвалившихъ ся старинныхъ палатъ, высокі статуи зъ отесаного кам'я, грузи зъ величавыхъ колодязівъ (термівъ), котрыхъ підземні коридорѣ сягають своїми раменами поза мури мѣста. Все то суть останки зъ старинныхъ поганьскихъ римскихъ часівъ. Теперѣшній Римъ, — то не давній Римъ; теперѣшній Христіянскій Римъ, стоить побудований на руинахъ поганьского Риму, котрого постигла кара Бога за проляту кровъ першихъ св. мучениківъ и мусівъ упасти, хочъ бувъ сильний и панувавъ въ старинѣ надъ свѣтомъ.

Посередъ одной зъ головнѣйшихъ улицъ мѣста Риму, стоить невелика мурована церковь украшена по бокахъ двома вежами съ зигаромъ. До ней входить ся по догідныхъ кам'янихъ сходахъ, — се церковь підъ вѣзваньемъ св. Аѳанасія. Въ церквѣ, выложеній гладкимъ, гранчастимъ кам'немъ, мѣстять ся: красный иконостасъ, амвонъ, престолъ съ мармуровими філярами підъ балдахимомъ; за престоломъ мармурове горное сѣдалище на трохъ степеняхъ, та ще двѣ бочні закрестіи. На престолѣ стоить крестъ со стѣтломъ, надъ крестомъ ви-

силь въ воздухъ зъ пѣдъ бальдахиму изображенъ св. Духа въ видѣ голуба. При стѣнахъ не видати бѣчныхъ престолѣвъ, лишь кѣлька вмурованныхъ надгробныхъ памятникѣвъ зъ написами, для кого они составленъ. Въ тѣй церквѣ, оголосивъ папа Ція IX д. 2. мая 1865 р. декретъ канонизаціи св. Іосафата Кунчевича при бѣльшѣмъ торжествѣ. До згаданой церкви св. Аѣанасія припираѣ обширна поверхна камяница, на ѣй стелѣ ѣсть крыта галерія, зъ ѣтки представляѣ ся дуже красный видъ не цѣлый Римъ. Въ тѣй камяницѣ съ невеликимъ огородамъ, мѣститъ ся колегія, до котрой пріймають питомцѣвъ Грекѣвъ, Румунѣвъ, Булгарѣвъ и Галицкихъ Русинѣвъ, скоро хотять образоватись до духовного стану. Каждый зъ питомцѣвъ мешкаѣ въ окремѣй чисто удержанѣй и умеблѣванѣй комнатѣ, побираѣ бесплатно харчъ, одежду, книжки та ще и беззворотнѣй грошевѣ датки на свои поменьшѣй потребности. Скоро однѣй питомцѣ покѣнчатъ школы и лишатъ колегію, наступаютъ на ихъ мѣся въ назначенѣмъ числѣ другѣ. У тѣй колегіи по при численной библіотецѣ, суть ще двѣ капицѣ, де собирають ся питомцѣ на молитвы. Въ однѣй капицѣ переходуѣ ся въ престолѣ старинна икона Матери Божой, котра ѣсть у всѣхъ въ великѣй почести. — Колегію св. Аѣанасія, основавъ папа Григорій XIII 1577 р. для Грекѣвъ, тому поли-

шила ся ей назва до нынѣшного дня „гре-
чѣска колегія.“ Папа Павло V. осно-
вавъ въ тѣй колегіи чотыры мѣсяця для
образования рускихъ питомцѣвъ 1615 р.
и ѿтъ того часу пріймають до ней Руси-
нѣвъ, а въ новѣйшихъ часахъ побѣльшено
то число. Въ згаданѣй колегіи, образова-
ли ся межи другими пѣзнѣйшій рускій епи-
скопы и митрополиты : Веляминъ Рутскій,
Игнатій Поцѣй, Левъ Кишка, Левъ Шеп-
тыцкій, Язонъ Смогоржевскій, Максимі-
ліянъ Рылло, Сильвестеръ Сембратовичъ
нынѣшний Митрополитъ и много другихъ
зъ низшого клиру.

Вас. Чернецкій
парохъ зъ Сѣльця-белзкого.

Пѣснь

до св. Отця Николая.

Святителю,
Николаю,
Мы Тя молимъ съ слезами:
2. Змилосердись,
И заступись,
Чудотворче за нами !...

Поволи.

First system of the musical score. It consists of two staves, treble and bass, in G major (one sharp) and 6/8 time. The melody is in the treble staff, and the accompaniment is in the bass staff. Dynamics include *pp* and *p*. The lyrics are: Свя-ти-те-лю Ни-ко-ла-ю Мы тя молимъ съ сле-

Second system of the musical score. It continues the melody and accompaniment from the first system. The lyrics are: за.....ми, Змило-сердись И за-ступись

Third system of the musical score. The melody and accompaniment continue. The lyrics are: Чу-до-творче за на.....ми. Змилосер дись

Fourth system of the musical score. The melody and accompaniment continue. The lyrics are: И за-ступись Чудотворче за нами

Та въ кождый часъ,
 Хорони насъ,
 Отъ недоли и горя,
 Тыжъ бо святой
 И всеблагій,
 Ты намъ ясная зоря!

*

Котрой свѣтъ,
 Най озаритъ
 Намъ путь нашу тернисту
 Щобъ ся спасти
 И зберечи
 Сердце и душу чисту!..

*

О тоє днесъ
 Тебе міръ ввесь,
 Міръ крещеный благає,
 Та зъ силы всей,
 Зъ сотокъ грудей
 Молить Тя Николає:

*

Не забувай,
 На рускій край,
 На край горемъ прибитый,
 Котрый тя чтить,
 Въ пѣсняхъ славить,
 Владыко знаменитый!...

*

Святителю,
 Николаю,
 Мы Тебѣ молимъ съ слезами,
 Змилосердись
 И заступись
 Чудотворче за нами!..
 Ѳ. Ювеналичъ.

О житіи и смерти человека.

(Причта изъ Пролога въ 22 день Ноября).

Въ однѣй державѣ мали граждане давный звычай выбирати царемъ чужосторонця, не знающого ихъ законѣвъ и обычаѣвъ и ему поручали повну надъ собою власть, но тѣлько на одинъ рѣкъ. Якъ лишъ проминувъ той часъ, они наразъ поривали его и знявши одѣжъ царску, съ насмѣшками водили его по мѣстѣ и наконецъ ѡтсылали на пустой островъ*) где безъ одежи, безъ корму, царь умиравъ яко выгнанецъ.

*) Островъ есть то кусень землѣ обляный зъ всѣхъ сторонъ моремъ.

Разу одного ставъ у нихъ царемъ чужосторонецъ, розумный старанный не лишъ о теперѣшне, але и о будуще. Онъ не такъ поступивъ якъ давнѣйшій царъ, котрѣ тѣлько пили, ѣли и веселили ся; онъ передовсѣмъ старався найти собѣ мудро-го дорадника, а заразомъ вѣрного друга, который бы его научивъ всѣхъ законѣвъ и звычаѣвъ того краю, где царствовавъ.

Довѣдавшись о такъ гѣркѣй судьбѣ, котра за рѣкъ неминуемо его постигне, онъ настрашився; но опамятавшись, начавъ збирати зъ всѣхъ касъ сребро, золото, дорогоцѣнный каменѣ, всяку страву — и все то черезъ вѣрныхъ слугъ ѣтсылавъ на островъ, который послѣ царской палаты мавъ бути его мешканьемъ.

Скоро лишъ проминувъ рѣкъ, граждане повстали противъ него и поступили съ нимъ такъ само, якъ и съ попередними царями. Но пустый и безплодный островъ стався для него не мѣстцемъ страха и кары, но мѣстцемъ ѣтпочинку и радости. Проживаючи тамже, онъ смѣявся надъ злобою гражданъ...

Толкованье:

Держава — то суетный марный, сей свѣтъ; граждане — то злѣи склонности, котрѣ хвилево увеселяють и ущасливляють чоловіка, но и проганяють изъ памяти его гадку на будучнѡсть, будьто онѣ здѣлавши ся разъ щасливымъ всегда буде такимъ; давнѣйшій царѣ — то грѣшники, котрѣ жиючи безпечно и грѣшно наразъ пѡрванѣи смертію, ѡтходятъ на вѣчну муку; розумный, старанный царѣ — то праведникъ, котрый до Бога справедливого Судѣи посылаетъ передъ собою добрѣ дѣла и тымъ приготовляетъ для себе на небѣ скарбъ некрадомый; мудрый дорадникъ и вѣрный другъ — то нашъ розумъ, котрый розрѡжняетъ зле ѡтъ доброго, пожиточне ѡтъ погубного; вѣрнѣи слуги — то наша воля, котра выбираетъ то, що розумъ одобряетъ, а ѡткидаетъ то, що розумъ ганитъ.

Наука:

Коротко треваюче есть житье чоловіка на земли, якъ мовить псалмопѣвецъ: „утро яко трава ми-

мои деть, утро процвѣтетъ и
 преидетъ, на вечеръ отпа-
 детъ и изсхнетъ" (въ пс. 89)—
 но житѣе челоѡѡка мае высшу цѣль,
 естъ бо приготоѡленѣемъ до будущо-
 го, вѣчнаго житя. I. Христосъ на-
 зывае житѣе дочасне днемъ дѣла-
 ня, по котрѡмъ никто не може дѣ-
 лати а св. Павелъ называе его по-
 рою сѣйбы добраго и злого, почѣмъ
 приходитъ часъ жнивъ. Користаймо
 отже зъ кождой хвилѣ житя на спа-
 сеніе души; подѡбно рѡльникамъ
 сѣймо въ тѡмъ житю добрѣ дѣла,
 добрѣ слова, добрѣ бажаня; собирай-
 мо надъ все дорогоценнѣе перлы
 честнотъ, той скарбъ, котрый не мо-
 же ани злодѣй украсти, ани мѡль
 зѡпсовати; нехай насъ щастье свѣта
 не заслѣпляетъ, не уганяймо лишъ за
 добрами суетными, не спускаймося
 такожь на молодѡсть и силы нашѣ,—
 все тое якъ тѣнь скоро промине и
 якъ цѣтъ легко зѡвяне — лишъ
 честнота и добрѣ дѣла не загинуть
 въ вѣки! Запишемъ глубоко въ сер-
 цю слова мудрца божого (Еккл. XII.
 13. 14.): „Бога бѡйся, а хорони

заповѣди Его, бо тоє дѣлає
человѣка совершеннымъ. Все
що ся дѣє, приведе Богъ на
судъ; за кожде дѣло добре
або зле, судити насъ буде.“

И. А. Г.

Про ворожбитство.

Безперечно що вѣровати въ во-
рожбитство и чары есть грѣхомъ
противъ першої заповѣди Божой,
такъ якъ вѣра наша учитъ насъ, що
есть тѣлько оденъ Богъ, котрый Про-
видѣніємъ своимъ управляє цѣлымъ
свѣтомъ и кождымъ чоловѣкомъ въ
особенности. Протое тѣлько Его мо-
гучости бояти ся намъ потреба и
у Него лишъ можемо и повинні єсь-
мо шукати милосердія та увѣльненія
ѡтъ недугъ и иныхъ нещастъ, котрі
намъ докучають або котрі намъ
грозять. Но и ворогъ душъ людскихъ,
сатана, хотѣвбы такожъ панувати на
тѣмъ свѣтѣ и то не для того, щобы

людямъ добре дѣлати, но щобы зну-
щати ся надъ душею и тѣломъ чо-
ловѣка, щобы его змушовати до ѡт-
даваня собѣ — злomu духови — та-
кои чести, яка ся ино самому Богу
належить. Для того въ давныхъ ча-
сахъ, передъ пришествіемъ І. Хри-
ста на свѣтъ сей, сатана пѡдъ роз-
личными предлогами мѣшавъ ся до
справъ людскихъ, обманювавъ ихъ
въ розличный спосѡбъ, обѣцювавъ
имъ богатства, здоровье и всѣлякѣ
достатки сего свѣта, щобы лише
ѡторвати ихъ ѡтъ Г. Бога и душу ихъ
запропастити на вѣки. Денекоторыхъ
людей потрафивъ ѡнъ ослѣпити та
опановати до того степени, що они
складали ему яко Богу прилюднѣ
жертвы, або, вырекши ся истинного
Бога, ему ся на службу ѡтдали.
Черезъ нихъ мавъ сатана приступъ
до иныхъ людей, не такъ злыхъ
якъ не просвѣщенныхъ; черезъ нихъ
дѣлавъ розличнѣ дивнѣ рѣчи, такъ,
що они навѣтъ правдивѣ чудеса на-
слѣдовали. И такъ читаемо въ пись-
мѣ святѡмъ, що тѣ люде пробували
навѣтъ тѣ чудеса, котрѣ Мойсей въ

имя Боже истинно дѣлавъ и подобно якъ Мойсей перемѣнили палицю въ вужа. Були то ворожбиты и чарѣвники. Отъ часу однакъ пришествія Спасителя на свѣтъ сей, сила дѣвольска стертою зѣстала. — Отъ тогды сатана не має вже той силы, ани той смѣлости мѣшаня ся въ sprawy людскѣ, якую мавъ колись, мимо то однакъ еще и днесъ въ некоторыхъ околицяхъ подыбуемо ворожбитѣвъ и чарѣвникѣвъ, ворожбитки и чарѣвницѣ. Но они не суть навѣтъ подобными до тамтыхъ стародавнихъ, такъ якъ не стоятъ въ жадной связи съ сатаною, хіба лише о стѣлько, о скѣлько кождый грѣшникъ выпераючи ся Г. Бога, стався слугою сатаны. Въ дѣйствости же суть то лишѣ обманьщики, котрі выкористують непросвѣщенныхъ людей, и пѣдъ покрывкою ворожбитства та чарѣвъ, выдурують ѣтъ нихъ грошѣ, збѣже, словомъ що тѣлько могутъ и що дасть ся. Тамъ де народъ просвѣщенный и тверезый, где просвѣта, побожностъ и житье христіаньске, ворожбита не знайдешъ ;

но зато, где люде ѿ науки и церкви сторонять, где п'ятика а съ нею и темнота панує, тамъ повно ворожбитѡвъ и чарѡвницъ и добре имъ ведеса. Такій бо ворожбитъ сейчасъ познакомится зъ всѣми доокрестными злодѣями, знає о кождѡй сварцѣ и ненависти межи сусѣдами, а если ей нема, то самъ потрафить ю выкликати и на тѡй пѡдставѣ, при першѡй лучшѡй случайности хвалить ся, що все то знає способомъ надприроднымъ, удає що має надземскіѣ средства до ѡтвернення нещастя, роздає фалшиві лѣки, а хотай николи не поможе, ани никого не вылѣчить, то такъ умѣ непросвѣщенныхъ своимъ языкомъ затуманити, що му всѣ вѣрятъ. Часомъ тѡлько выйдуть на явѣ его обманьства и тогды мусить утѣкати зъ села и шукати зновъ де инде такихъ дуракѡвъ, котрѣ бы му повѣрили. Щось подѡбного приключило ся одному муляреви, що то приходявѣ всегда на лѣто нибыто на роботу до одного села. Роботы однакъ мавъ ѡнъ небогато, но понеже знавъ якій тамъ народъ темный —

непросвѣщенный, ставъ отже ходити
 ѿ хаты до хаты та розповѣдати,
 що ѿнѣ умѣ лѣчити, що знає лѣки
 на чары и тымъ подѣбнѣ плѣвъ не-
 былицѣ, а люде вѣрили єму. Не за-
 довго одна газдыня побачила, що єй
 корова менше молока дає якъ звы-
 чайно, и нужъ за лѣкомъ до муляря.
 Муляръ казавъ собѣ добре заплати-
 ти и доперва торгѣ ставъ плести,
 що корову ктось почаровавъ, и если
 хочете — каже до газдынѣ — знати
 кто се здѣлавъ, то идѣть завтра ра-
 но и то до сходу сонця до рѣчки,
 що то плыве сѣножатями, зачерпнѣть
 съ ней скѣпцемъ воды и скоро вер-
 тайте до дому, ино стережѣть ся,
 щобы васъ кто въ дорозѣ не затри-
 мавъ. На другій день раненько, схо-
 вавъ ся муляръ недалеко рѣчки въ
 коноплѣ и не довго чекавъ на дур-
 ну жѣнку що съ скѣпцемъ поверта-
 ла ѿ рѣчки. Ставъ тогды на ню
 кликати, кричати та заводити не-
 людскими голосами, ажъ бѣдна жѣн-
 ка зѣ страху оглянулася. Не видя-
 чи никого, несумнѣвалася, що то
 чарѣвницѣ такъ на ню кликали. Но

и симъ разомъ корова ничь бôльше молока не дала: пôшла отже до муляра и зновъ ему заплативши просила о лѣки. Муляръ поганьбивши ю за то, що ся оглядала, радивъ ей такъ само и на другій день пôйти по воду. Пôйшла газдыня рененько до рѣчки, пôшовъ и муляръ до конопель и зновъ кричавъ, но жѣнка вже ся не обертала, лишъ що силы стало утѣкала до дому. Ажъ теперъ думає собѣ она, певно поможе, но и симъ разомъ не помогло, пôшла зновъ до муляра. „А що? — пытає муляръ — не оглянулисьъ ся на тii крики?“ „Нѣ“ — ôтповѣдає жѣнка. „То певно хотѣлисьъ ся обернути.“ Идѣть еще завтра о тôмъ самôмъ часѣ, но памятайте, щобысьте навѣть и недумали оглядати ся, коли почуете крики. Тымчасомъ той господарь, до котрого належали коноплѣ, выдѣчи ихъ вытолочеными, а незнаючи чiя то справка, зачаѣвъ ся въ ровѣ, щобы шкôдника зловити и належито укарати. Бачивъ ôнъ отже газдыню идучу съ скôпцемъ до рѣчки, бачивъ муляра ховаючого ся въ

конопляхъ. Почекавъ еще хвилю, ажъ ту муляръ зачинае заводити, кричати и кликати на утѣкаючу съ скѣпцемъ жѣнку. Тогда то газда выскочивъ зъ рова, зловивъ муляря, та выпаривъ ему палицею боки за ту его ворожбитску штуку... Вѣсть о тѣмъ сейчасъ розѣйшла ся по всей окрестности, муляръ утѣкъ чимскорше зъ села, а газдыня мусѣла ся встыдати своей глупоты, та на ню довго еще по селѣ усѣ сусѣдки показовали пальцами.

Такими то суть нашѣ ворожбиты та ворожбитки, що то выкористують въ негѣдный спосѣбъ глупоту людску. Про тоє кто тѣлько знає о нихъ, повиненъ для добра суспѣльности дати о нихъ знати до властей, щобы ихъ яко звычайныхъ обманьщикѣвъ и злодѣѣвъ укарано, щобы неокрадали дурнѣвъ и не ганьбили цѣлои окрестности, въ котрѣй ся знаходять. Вѣдомо бо єсть, що тамъ, где ворожбиты чи ворожбитки знаходять притуловиско и где нечестне свое ремесло провадити можуть, тамъ певно народъ еще на пѣвъ дикій и

темный, та що тамъ для недостатку
потребного просвѣщеня, пануе та
кожъ и то въ цѣлой силѣ, пїяньство
злодѣйство и инші тяжкі пороки.
Юв.

Для старыхъ и молодыхъ.

То ничь не значитъ мати вѣру, е-
сли житье не есть вѣрне. Св. Григорій В.

Такъ якъ любовь робить чоловіка
дитиною божою, такъ противно зависть
робить его сыномъ діавола. Св. Тома.

Огонь грѣха есть великій, но его
слезами покаянія угасити зможемо.
Св. Іоаннъ Злат.

Для кого Богъ есть всѣмъ, для то-
го свѣтъ може бути лишъ ничимъ.

Ч. 133. г. 1895.

Позволяє ся печатати
Сильвестеръ
Митрополитъ.

ПОСЛАНИЕ

Всего в мире существует много различных видов животных, но только один из них, человек, способен мыслить и чувствовать. Поэтому человек должен быть осторожен и не поддаваться на провокации других животных.

ОБЩЕСТВЕННЫЕ ОТНОШЕНИЯ

В обществе человека существуют различные социальные группы, каждая из которых имеет свои права и обязанности. Поэтому человек должен уважать права других и выполнять свои обязанности.

О НАСЛЕДОВАНИИ ИСКУССТВА ХИСТА

Искусство хиста является одним из древнейших видов искусства. Оно требует от человека высокой концентрации и умения контролировать свои эмоции. Поэтому человек должен уделять много времени изучению этого искусства.

НОРМЫ ВНЕШНЕГО ВИДА

Внешний вид человека является одним из важных факторов, влияющих на его восприятие другими людьми. Поэтому человек должен следить за своим внешним видом и соблюдать нормы внешнего вида.

ВНЕШНЕЕ ПОСЛАНИЕ

Внешнее послание человека является одним из важных факторов, влияющих на его восприятие другими людьми. Поэтому человек должен следить за своим внешним посланием и соблюдать нормы внешнего послания.

РАСКИН НАРОДНЫЙ МИР

Раскин народный мир является одним из важных факторов, влияющих на его восприятие другими людьми. Поэтому человек должен следить за своим народным миром и соблюдать нормы народного мира.

Всего в мире существует много различных видов животных, но только один из них, человек, способен мыслить и чувствовать. Поэтому человек должен быть осторожен и не поддаваться на провокации других животных.

ПОСЛАННИКЪ

одинокъ церковно-народна часопись, выходить
1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата на рѣкъ
2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь Посланника 35 кр.

КНИЖОЧКИ МИСИЙНІ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочекъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О НАСЛѢДОВАНІИ ІСУСА ХРИСТА

вѣкономна книга Томи зъ Кемпісъ, займае
перше мѣсецъ по св. писъмъ. Може служити за
молитвословъ въ церквѣ и за побожное чтеніе
въ дома. Цѣна безъ оправы: на звычайнѣмъ
панери 50 кр. на велиновѣмъ 70 кр.

НОЧЬ ВИӨЛЕЄМСКА

Ораторіюмъ сценічне въ 4 яктахъ съ многими
спѣвами и колядами 45 кр.

БИБЛІОТЕКА ПОСЛАННИКА

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

РУСКІЙ НАРОДНЫЙ ИМНЪ

съ нѣтами на 4 голоса 3 кр.

ВСѢ

книги церковнѣ, Молитвословы, Жи-
тія святыхъ, и пр. просимо замо-
вляти тѣлько черезъ Редакцію

„Посланника“ въ Лапшинѣ почта Бережаны.
Всяка посылка книжокъ тѣлько за послѣплатою.

ПРІЙДІТЕ КО МНІ ВСІ

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

ОТЪ ХАТЫ ДО ХАТЫ,

ЗЪ РУКЪ ДО РУКЪ.

ПОСЛАНИЕ КОМУСЬ ВСЕМЪ

АННІИНА

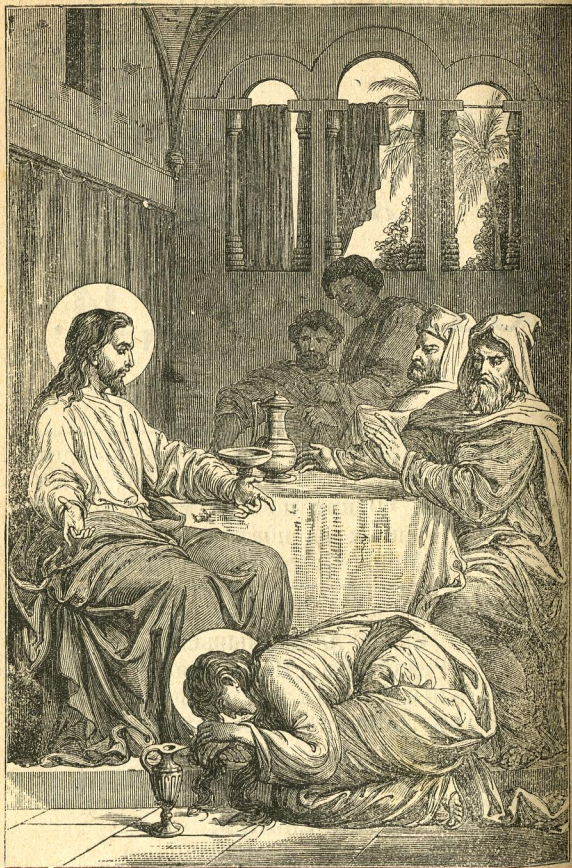
ОТЪ ХРИСТА ДО ХРИСТА

Читаня духовні
о святій
СПОВѢДИ.

„Книжочки мисійні“ виходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно: по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.; по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Можна и на пѣвъ року предплачувати. Менше якъ 5 не посылає ся.

Свящ. Л. Джульнський
Редакторъ „Посланника“
и „Книжочокъ мисійныхъ“
въ Лапшинѣ п. Бережаны.

БЕРЕЖАНЫ.
Зъ печатнѣ А. Цѣхоцкого
1895.

Марія Магдалина.

„Рече ей Ісусъ : отпущаются тебѣ грѣси“

Читаня духовніи о св. словѣди.

Мы уродились въ грѣсѣхъ первороднѣхъ и съ тымъ грѣхомъ не моглибысмыо були пойти до неба, бо „ничого скверного не внійде до царства небесного.“

Отъ того грѣха выбавивъ насъ І. Христосъ своею смертію на крестѣхъ и отворивъ намъ дверѣхъ до царства Божого. Та що намъ зъ того, що мы очищеніи отъ грѣха первородного, если маємо свои власніи тяжкіи грѣхи, котріи мы вже саміи по св. крещенію учинили! А щожь намъ теперь робити, чтобы бути спасенными?

Суть толькo двѣ дороги, котріи ведутъ до царства небесного: дорога невинности и дорога покуты. По грѣху тяжкѣхъ лишаєсь толькo тая друга дорога, дорога покуты въ Тайнѣ Покаянія. „Кому

ѡтпустите грѣхи, будутъ ѡт-
 пущенїа кому затримаєте
 будутъ затриманїа. Що вы
 звяжете на земли, буде звя-
 зано и на небесѣхъ...“ Тыми
 словами давъ Г. І. Христосъ власть
 Апостоламъ и ихъ наслѣдникамъ,
 епископамъ и священникамъ ѡтпу-
 скати грѣхи. Но чи кождоу чоло-
 вѣкови и кажды й грѣхъ може бути
 ѡтпущеный? Такъ есть! кождоу
 чоловѣкови и каждый грѣхъ, если
 тѣлько правдивый жалъ за грѣхи
 взбудимо въ нашѣмъ серцю. Где не-
 ма жалю правдивого, тамъ нема и
 ѡтпущенїа грѣхѣвъ. Не досыть есть
 вызнати всѣ грѣхи на сповѣди и чи-
 нити покуту, але найважнѣйшою
 рѣчею есть, взбудити прав-
 дивый жалъ въ серцю за тое,
 що мы Г. Бога, яко найспра-
 ведлившого Судїю и найдо-
 бротлившого нашего Отця,
 грѣхами нашими образили.
 Може бути ѡтпущенье грѣхѣвъ при
 сповѣди безъ признаня грѣхѣвъ, если
 тое признанье есть не возмож-
 нымъ, але николи не може бути

ѡтпущенія грѣхѡвъ безъ жалю. Якъ
 хвороба тѣла лѣчить ся лѣками про-
 тивными, такъ хвороба душѣ, то есть
 грѣхи, лѣчатъ ся болестію и жалёмъ.
 Св. Григорій мовить, що сповѣдь
 безъ жалю тымъ есть для душѣ, чимъ
 рада хотайбы найлучшого лѣкаря
 безъ ужитя приписаного лѣкарства.
 Згадаймо на деякі примѣры: Юда
 Искяріотскій визнававъ свѡй грѣхъ:
 „Согрѣшивъ, продавъ кровь невинну“
 казавъ ѡнъ, но чи тоє єго спасло?
 Противно, сей розбѡйникъ на крестѣ
 не визнававъ подробно своихъ грѣ-
 хѡвъ а тѡлько щиро жаловавъ и кли-
 кавъ: „Помяни мя Господи!..“
 и зѡставъ выслуханый и принятый
 до царства небесного, хотай бувъ
 злодѣй и розбѡйникъ. „Днесъ со-
 мною будешь въ раю“ сказавъ
 до него І. Христось. Жаль правди-
 вый змазує и найтяжшій грѣхи и очи-
 щає душу хотай-бы и наибѡльшого
 грѣшника. Або згадаймо собѣ за блуд-
 ного сына. Дятого, що жалувавъ
 щиро за свѡй грѣхъ, то и отецъ про-
 стивъ єму все, принявъ ласкаво на-
 задъ за сына и бувъ єму еще ми-

лѣйшимъ, якъ передъ тымъ. Або Марія Магдалина? Она була велика грѣшниця. Але коли упала до нѣгъ Иисусовыхъ и зъ великого жалю стала слезами обливати и волосьемъ обтирати ноги Ёго, дѣстала ѡтпущенія всѣхъ грѣхѣвъ, бо І. Христосъ сказавъ до ней: „Ѳтпускають ся тобѣ грѣхи, иди въ мирѣ!“ І. Христосъ каючимъ ся грѣшникамъ звичайно прощавъ и казавъ: „Иди и не согрѣшай бѣльше!“ Подѣбно и св. Петръ. Три разы ѡтрекавъ ся Христа, але щиро сего жалувавъ: „Плака ся горько“ каже св. письмо. Такъ подѣбно и царь Давидъ оплакувавъ грѣхи свои черезъ цѣле житье. Отожь знаймо о тѣмъ, що жаль правдивый въ сповѣди то рѣчь найважнѣйша. Пророкъ Езекииль повѣдає: „Дѣлайте покаянiє за всѣ неправости вашi, а я дамъ ся вамъ переблагати, дамъ ся перепросити и ѡтпущу вамъ грѣхи вашi.“ — „Аще не покаетесь, вси такожде погибнете“ повѣдає письмо святе. Жида гадали, що до

жалю за грѣхи выстарчить имъ роз-
 дирати одежу свою, але І. Христосъ
 сказавъ имъ: „Роздирайте сер-
 ця вашѣ а не одежи вашѣ.“
 Дятого, колибы ктось якійсь грѣхъ
 и забувъ визнати на сповѣди, то
 сповѣдь есть важна, если тѣлько
 жаль есть правдивый. Г. Богъ чоло-
 вѣкови ѡтпускае всѣ грѣхи тяжкѣ
 або жадного; то не такъ якъ долж-
 никъ, що долги свои може сплachu-
 вати ратами. Тѣлько колибы ктось
 якійсь грѣхъ затаѣвъ съ умысломъ,
 тогды така сповѣдь не приносить
 ніякого пожитку а есть радше обра-
 зою божою. Грѣхъ конечно треба ви-
 знати, бо така есть воля Божя. „Аще
 исповѣда~~ете~~ грѣхи ~~наши~~, вѣ-
 ренъ есть и праведенъ Гос-
~~подь~~, да оставить намъ грѣ-
 ха наши и очистить насъ“—
 мовить св. Ап. Іоаннъ. Ничого въ
 свѣтѣ не повинно насъ ѡтвести ѡтъ
 того, щобысьмо грѣхѡвъ нашихъ не
 признали на св. сповѣди. Великій то
 нерозумъ грѣхи на св. сповѣди за-
 таювати. А якажъ то ласка и по-
 тѣха чекае людей тыхъ, що ся до-

бре исповѣдали! О томъ мовитъ св. Іоаннъ Златоустый такъ: „Колибы якого злодѣя хотѣли увольнити ѿ шибилицъ, щобы тѣлько визнавъ передъ всѣми свою вину, чижь бы того заразъ не здѣлавъ? Не зважавъ-бы на встыдъ, щобы тѣлько ратувати житѣе. Грѣшникъ сказанный есть на шибилицю пекла, виненъ есть образи Божого величества. Щобы узискати ласку нескѣнченнаго величества Божого, мае учинити тѣлько визнање грѣхѣвъ и то не явне, голосне, але потаємне. Але идѣмъ дальше: Колибы судія великому збродняреви надавъ легку кару а потому его численными обсынавъ добродѣйствами, взбогативъ скарбами, почтивъ ласкою королевскою, чижь не посѣдавъ бы ся зъ удивленя? — Власне тое само дѣе ся при сповѣди. Бо ту силою Тайны Покаянія кара вѣчна замѣняєсь на дочасну, вина грѣху знищена и забута, пріязнь Бога привернена, право до дѣдичтва и царства небеснаго, черезъ грѣхъ утрачене, на ново ѡтзыскане.“ — А ту не одному ажъ духъ запирає, коли хоче

грѣхъ признати. А знаєшь що се такого? Слухай що мовить св. Августинъ: „Діаволь то якъ-бы за серце тебе стыскає, щоби тебе ôтвести ôтъ сповѣди а ты знай, що тоє походить ôтъ зрады діавольской, бо діаволь радъ бы надъ твоєю душою силу заховати....“ Дальше мовить сей великій учитель церкви: „Молю тебе Христіянине, не бôй ся сповѣдати“ здѣлай не тоє, що ся діаволу подобає, але надъ чимъ урадує ся цѣле небо, бо якъ повѣдає св. письмо: „бôльша буде радôсть на небеси надъ однимъ грѣшникомъ каючимъ ся, якъ надъ девятыдесять девять праведныхъ.“ Сей встыдъ грѣхи свои на сповѣди признати, походить ôтъ діавола: коли чоловікъ грѣшить, то діаволь ему встыдъ ôтбирає, але коли сповѣдаєсь, то повертає ему назадъ сей встыдъ, щоби не визнавъ грѣхôвъ своихъ и бувъ разомъ съ нимъ навѣки проклятымъ. Прекрасно мовить св. Августинъ: „Не встыдай ся на

себе визнати передъ однимъ, чогось не встыдавъ ся чинити не передъ однимъ и не съ однимъ. Бо людска есть то рѣчь согрѣшити, христіянська зъ грѣхѡвъ повстати а діавольська въ грѣхахъ перебувати. Чому встыдаєшь ся сповѣдати, чого учинити не встыдавъ ся? Лучше передъ однимъ чоловѣкомъ троха встыду понести, якъ въ день суду передъ всѣми людьми, середъ ганьбы и осужденія, усихати ѡтъ смутку во вѣки." Для грѣшного чоловѣка — пѣсля слѡвъ св. Августина — котрый якъ-бы плывучи по бурливѡмъ мори житя розбивъ корабель своєї невинности о скалу грѣху, добра сповѣдь есть одинокою дошкою, на котрѡй доплыти може до пристани вѣчної щасливости, а мовячи по просту: Той, котрый черезъ грѣхъ зѡйшовъ зъ дороги невинности, тогды тѡлько може бути спасеннымъ, если удасть ся до покаянiя и черезъ щирю сповѣдь поєднаєсь съ Богомъ. „За правду повѣдаю вамъ, если не навернете ся и не станете ся яко дѣти, не вѡйдете до цар-

ства небесного“, мовить Господь у св. Ап. Матѣея. Г. Богъ не хоче смерти грѣшника, але щобы навернувъ ся и живъ. А знаете, длячого то Г. Богъ выбравъ людей а не ангелѣвъ, щобы судили грѣшныхъ? Мовить св. Іоаннъ Златоустый: „Для того судъ надъ грѣхами не зѣоставъ повѣренный чистымъ духамъ, щобы не судили надто строго грѣшника и громѣвъ на него зъ неба не зсылали, але зѣоставъ ѣтданий чоловѣкови, котрый длятого, що самъ грѣхови пѣдлягає на инчихъ грѣшникѣвъ мусить выдати судъ лагѣднѣйшій.“

Деякѣ вже такъ дуже усомнѣлися о милосердію Божѣмъ, що кажуть, що имъ Г. Богъ не ѣтпустить для великости и тяжести ихъ грѣхѣвъ. Не оденъ повѣдає: для мене нема вже прощєня! Отже знай чоловѣче, що милосердіє Боже бѣльше якъ грѣхи цѣлого свѣта и що І. Христосъ прійшовъ, щобы ѣтшукати и спасти погибшого. Та колибы душа наша чорна була яко уголь, Богъ ю выбѣлить яко снѣгъ. Та коли Г. Богъ простивъ тому розбѣйникови

на крестѣ, коли простивъ Маріи Магдалинѣ, великоѣ грѣшницѣ та и другимъ великимъ и тяжкимъ грѣшникамъ, то певно и тобѣ простить, ѡтпустить и даруе всѣ провины, если только щирымъ сердцемъ каяти ся будешь своихъ грѣхѡвъ и щиро на-вернешь ся до Бога. Святый Августинъ повѣдае: „Коли съ ся усомнѣвъ о собѣ для великости своихъ грѣхѡвъ, то тымъ скорше можешь надѣятись прощенья, бо тымъ бѡльша буде Богу хвала, скоро тобѣ грѣхи простить, чимъ они суть бѡльшій и страшнѣйшій; подѡбно якъ лѣкарь, котрый вылѣчитъ хоробу тѣла, тымъ бѡльша его хвала, чимъ бѡльше о житію хорого вже усомнѣлись“. А ты може и николи о тѡмъ и не подумавъ, якъ то великимъ есть зломъ жити во грѣсѣхъ и не очиститись зъ него. Грѣхъ смертельный есть наибѡльшимъ зломъ, наибѡльшою недолею, наибѡльшимъ несчастьемъ, котре може упасти на душу нашу. „Вы зъ отца діавола есьте“.... „Одень отъ васъ діаволь есть“ повѣдае І. Христось о грѣшни-

кахъ, що св. Оома въ той спосѣбъ вы-
кладае, що бути діаволомъ ничего
не есть, якъ бути сотворѣнѣмъ ро-
зумнымъ и мати на собѣ грѣхъ смер-
тельный.

Коли же грѣхъ такъ великимъ
есть нещастѣмъ, то повиннисмо чимъ
скорше сей тягаръ скинути зъ на-
шого сердца а до сего потреба за по-
мочію ласки божой зробити якъ най-
докладнѣйшій обрахунокъ своей со-
вѣсти. Занѣмъ зачнешь дѣлати сей
обрахунокъ, упадь на колѣна пе-
редъ величествомъ Божимъ и проси
о помѣчь Духа святого, щобы тебе
просвѣтивъ, научивъ, давъ пѣзнанье
грѣхѣвъ, щобысь гѣдно и достѣйно
мѣгъ ѣтправить сповѣдь святу. Тое
здѣлавши перейди мыслею тѣи мѣ-
сця, на котрыхъ ты бувавъ, тѣ осо-
бы, съ котрыми пристававъ, тѣ спра-
вы, котрыми ся займавъ ѣтъ остат-
ной сповѣди, уважаючи пильно, чи
тобѣ совѣсть не дѣлае якихъ
закидѣвъ, въ чѣмъ бысь провинивъ
ся противъ Бога, противъ ближнѣго
и противъ себе самого не лишъ въ
дѣлахъ, але и въ словахъ и мысляхъ,

бо и добровольный злы мысли и по-
жадания суть „мерзость Госпо-
деви“. Здѣлавши належитый обра-
хунокъ совѣсти, належить взбудити
въ собѣ щирый жалъ за грѣхи, безъ
которого, якъ вже сказалисмо, нема
отпущеня грѣхѣвъ. Жалъ той потре-
ба конечно взбудити въ собѣ передъ
розрѣшеніємъ священника, если вже
не передъ самымъ признаньемъ грѣ-
хѣвъ. Сей жалъ то бѣль душѣ, обри-
дженъе, ненависть и огида грѣха,
которого позналисьмо яко образу най-
высшого Бога и черезъ тоє здѣла-
лисьмо сильне постановленъе до грѣ-
хѣвъ бѣльше не вертати або щиро
и статочно поправитись. Если по св.
сповѣди о поправѣ не думаемо и
все одній и тѣй самій або и гѣршій
грѣхи поповняемо, въ такѣмъ слу-
чаю сповѣдь наша до ничого не зда-
лась. Не тяжко упасти до нѣгъ спо-
вѣдника, ударити ся въ груди и ска-
зати: „жалую, согрѣшивъ ємъ...“ У-
мѣвъ тоє и Юда сказати!... Щожь
зъ того за пожитокъ, если не маєшь
щирого постановленя поправы? Где
ходить о найважнѣйшу справу, бо

справу спасенія душъ, тамъ належить доложити всѣхъ силъ, щобы на той дорозѣ утвердитись и укрѣпитись.

Щобы сповѣдь була належито отправлена, потреба на конецъ еще сповнити надану черезъ сповѣдника покуту. Кромѣ сего єсьмо обовязаніи направити здѣлану соблазнь, надгородити шкоду и уживати всѣхъ способѣвъ до поправы житя.

Такъ отже малибысьмо вже всѣ 5 рѣчей конечныхъ до достойного принятія Тайны Покаянія: Найперше отже треба зробити обрахунокъ совѣсти, потому взбудити щирій жаль за грѣхи; по третє, постановити поправитесь, четверте, визнати свои грѣхи передъ священникомъ и по пяте сповнити надану покуту.

ДОДАТОКЪ.

Якъ належить сповѣдь святу отправляти.

Кожду рѣчь належить съ Богомъ розпочинати. Не уважай спо-

вѣди святой якобы якусь паньщину, данину, тягарь... та не ѡтправляй ю отъ такъ тѡлько для звычаю, для установы... Коли гадаєшь ити до сповѣди, ѡдорви ся на хвильку ѡтъ твоихъ щоденныхъ занятій, удай ся на мѣсце яке спокѡйне — чи то въ церквѣ укланувши передъ Найсвятѣйшими Тайнами, чи въ дома передъ крестомъ. Вѡзви ласки божой для пѡзнаня твоихъ грѣхѡвъ, щирого каяня и гѡдного ихъ вызнаня и розпѡчни обрахунокъ твоей совѣсти. Щобы сповѣдь добре ѡтправити, треба ся исповѣдати зѡ всѣхъ грѣхѡвъ своихъ, що найменше смертныхъ, не опускаючи ни одного. А щобы зъ нихъ исповѣдатись, треба ихъ найперше пѡзнати. Понеже грѣхъ єсть переступленьемъ заповѣдей божихъ, то знанье тыхъ заповѣдей єсть потребне до доброго обрахунку. Та не тѡлько треба пѡзнати самъ грѣхъ але и околичности грѣху такі, котрі грѣхъ змѣнюють або тяжкимъ робять. Що то значитъ? Ось на примѣръ: Не досыть сказати: я укравъ — але багато — чи

у богатого чи у бѣднаго; чи въ церквѣ — чи рѣчь святу.... божь то не все однакій грѣхъ! Не досыть сказати: я упивъ ся — але треба додати, багато разы и въ якôмъ степени. Перейти мусишь всѣ обовязки твои, котрѣ одной суть всѣмъ, яко людямъ ôтъ Бога вложенѣ, другѣ тôлько деякимъ. Инакшѣ обовязки має ремѣсникъ, инакшѣ жолнѣръ, инакшѣ чоловѣкъ молодой, инакшѣ люде въ супружествѣ, инакшѣ обовязки мають дѣти, инакшѣ родичѣ, инакшѣ слуги, инакшѣ паны и т. д. Рахувати ся мусишь не тôлько зъ грѣхôвъ власныхъ але и чужихъ, то есть зъ тыхъ грѣхôвъ, котрыхъ сталисмо ся поводомъ и причиною. Горе! горе! тому, котрый своимъ прикладомъ, своєю намовою давъ згôршенъе невиннымъ, або котрый въ своей дѣявольской злости инныхъ намявлявъ, захоочувавъ, помагавъ а може и змушавъ до грѣха!

Потреба, щобы сповѣдникъ ясно мôгъ прозрѣти твое сумлѣнъе и пôзнавши успособленъе твое, чи есь, чи не есь гôднымъ до отриманя роз-

грѣшеня, ѡтвѣтну мѡгъ тобѣ надати покуту и спасенну удѣлити науку! На сповѣди ты маешь все самъ вызнати, самого себе маешь оскаржити. Священникъ може тобѣ допомочи, але на тое спускаться не належить. Якъ-же хочешь, щобы чоловікъ, котрый не мавъ съ тобою знакомости, котрый тебе може по разъ першій видить, щобы знавъ о твоѣмъ житю, о твоихъ покусахъ, налогахъ, неправостяхъ... Ёсть неподѡбно, пригадувати грѣшникови на сповѣди всѣ грѣхи, бо тое ѡнъ самъ повиненъ учинити.

Щобы дѣло тое улекшити, хочемо въ тѡй книжочцѣ подати коротенькій:

ОБРАЗЕЦЪ ОБРАХУНКУ СОВѢСТИ

котрый собѣ кождый нехай доповнить, пѡсля того, що єму єго совѣсть показує.

Найперше пригадай, колись ся послѣдний разъ сповѣдавъ и чи тая сповѣдь була важною? Чи не замовчавъ при сповѣди зѡ страху або встыду якого тяжкого грѣха? чи мавъ правдивый жаль

въ серцю? чи постановивъ щиро поправитись? чи совѣстно сповнивъ назначену покуту?

Теперь перейди **10 заповѣдей Божихъ.**

1. Заповѣдь. „Не будутъ тобѣ боги инші кромѣ мене“ Чи не сумнѣвавъся коли о правдахъ св. вѣры и о котрыхъ? Чи не возбуждавъ сумнѣнія у другихъ? Чи не любивъ прислуховати ся безбожнымъ бесѣдамъ? Чи не читавъ злыхъ книжокъ або дававъ ихъ читати другимъ? Чи не встыдавъ ся визнавати свои вѣры, своего обряду? Чи не надѣявъся безрозумно на милосердіе Боже? Чи не попадавъ въ розпуку, тратячи надѣю на ласку и на милосердіе Боже? Чи не мавъ волѣ грѣшити такъ довго, якъ довго бы мѣгъ а доперва при кѣнци житя навернути ся? Чи не дававъ вѣры снамъ? Чи не бувъ нетерпеливымъ въ слабости, нуждѣ? Чи не нарѣкавъ на Бога и на Его провидѣніе? Чи не насмѣвавъся зъ обрядѣвъ и звычайѣвъ церковныхъ? Якъ заховувавъ ся въ церквѣ? Чи не удававъся коли до знахорѣвъ або ворожбитѣвъ? Чи не радивъ сего другимъ? Чи не опускавъ молитвы?

2. Заповѣдь. „Не возмешь имени Господа Бога твоего надармо.“ Чи не присягавъ криво або чи не мавъ такого намѣреня? Чи не вымавлявъ имени Бога або святыхъ съ легкодушности, привычки або насмѣшки? Чи не зневажавъ Бога,

Богу посвяченій особы, мѣсяця або рѣчи? Чи не уживавъ слѣвъ святыхъ до жар-тѣвъ? Чи не боживъ ся на маловажній рѣчи або на неправду? Чи не присягавъ ся, що ся пѣместишь або зробишь яке инше лихе дѣло? Чи не бувъ причиною до злои присяги, до зневаженя Бога? Чи не зломивъ шлюбу?

3. Заповѣдь. „Памятай день святыи святковати.“ Чи не опустивъ въ свято або въ недѣлю безъ слушной причины Службы Божой? Якъ часто? Чи не спѣзнявъ ся зъ власной вины? Чи не працювавъ самъ або заставлявъ когось до працѣ? Чи не перевѣвъ того дня въ грѣшныхъ забавахъ, пиянствѣ? Чи не згѣршивъ тымъ кого?

4. Заповѣдь. „Чти отца твоего и мать твою, чтобы добре тебе было и щобысь долго поживъ на земли.“ а) Дитина и пѣдвладный має розважити: Чисъ шанувавъ родичей, старшихъ и настоятелѣвъ? Чи слухавъ ихъ? Чи не бажавъ для нихъ якого лиха? Чи не проклинавъ або не говоривъ про нихъ що злого? Чи не дававъ имъ умыслено причины до гнѣву? Чи не насмѣывавъ ся зъ нихъ? Чи не опускавъ родичей въ ихъ потребѣ и старости? Чи моливъ ся за нихъ? Чи не протививъ ся законной власти духовной або свѣтской? Чи не проводивъ и другихъ до того? — б) Родичѣ и настоятелѣ мають пригадати собѣ: Чи учили своихъ

дѣтей вѣры христiянської? Чи наклоняли ихъ до молитвы и до церкви? Чи уважали на ихъ бесѣду и дѣла? Чи направляли ихъ блуды? Чи дбали о ихъ здоровье и добре выхованье? Чи не карали ихъ безъ причины? Чи не кривдили ихъ черезъ свое скупство, марнотравство, лѣнивство? Чи не давали имъ згѣршеня своими бесѣдами або дѣлами?

5. Заповѣдь. „Не убій.“ Чи не скривдавъ кого на здоровью? Чи не носивъ ся съ такою гадкою? Чи не бивъ ся съ кимъ, чи не пѣдмавлявъ другихъ до бѣйки? Чи не скалѣчивъ умысно себе або другихъ? Чи не тѣшивъ ся зъ чужого нещастя? Чи не проклинавъ кого, або чи не желавъ кому чого злого? чи не гнѣвавъ ся, не зненавидѣвъ кого? Чи не приводивъ кого до гнѣву, ненависти, неприязни? Чи не носивъ ся съ гадкою пѣмстити ся на кѣмъ? Чи не намавлявъ другихъ до грѣха? Чи остерѣгъ другого передъ грѣхомъ, нещастьемъ, шкодою...? Чи не бувъ немилосерднымъ для слабшихъ и бѣдныхъ? Чи не завидувавъ кому? Чи не выносивъ ся надъ другихъ? Чи не збиткувавъ ся надъ звѣрятами?

6. и 9. Заповѣдь. „Не чужоложь. Не пожадай жены ближнѣго твоего.“ Чи не бавивъ ся нечистыми, нечемными гадками, выображенями або може навѣтъ нечистыми бажанями, похотями, уподобаньемъ? Чи не споглядавъ добровѣльно

на щось нечемного, безвстыдного? Чи не слухавъ бесѣды нечемной, нечистой або навѣтъ чи самъ такъ не говоривъ? Чи не дозволявъ на що нечистого або не дѣлавъ що такого самъ або съ иншими? Чи бувъ чемнымъ въ убираню ся и розбираню? Чи не вдававъ ся въ товариство зѣ злыми, зѣпсоваными людьми? Чи не бувъ пустымъ въ строяхъ, одежи и въ стараню около тѣла? Чи не згѣршивъ другихъ нечистыми словами, пѣснями?

7. и 10. Заповѣдь. „Не укради. Не пожадай дому ближнёго твоего, нѣ поля его, нѣ слуги его, нѣ скота его, нѣ всего того, що есть ближнёго твоего.“ — Чи не взявъ або не хотѣвъ взяти кому що небудь? Чи не бравъ ѿтъ иншихъ чого краденого або чи не переховувавъ чого такого у себе? Чи не знайшовъ чого або не пожичивъ а потому не ѿдавъ? Чи не зробивъ шкоды въ огородахъ, поляхъ, деревьяхъ або нивахъ? Чи не дарувавъ кому чого безъ вѣдомости родичей а що не було твое? або чи грошей тобѣ даныхъ не уживавъ на що иншого, на примѣръ на гру въ карты або лѣтерію або на рѣчи непотребнѣ? Чи не ошукавъ кого при купованю, продажѣ, замѣнѣ? Чи не робивъ довгѣвъ легкодушно?

8. Заповѣдь. „Не свѣдчи на ближнёго твоего ложно.“ Чи не говоривъ неправды? може зѣ шкодою для другихъ? Чи не подозрѣвавъ кого безъ достаточной

причины? Чи не посуджувавъ кого несправедливо? Чи криво — ложно — на кого не свѣдчивъ? Чи не розповѣдавъ похибокъ другихъ безъ потреби? Чи не побѣльшавъ чужихъ блудѣвъ? Чи не чернивъ кого, чи не скривдивъ тымъ кого на славѣ або маєтку? Чи не прислуховавъ ся, або не притакувавъ обмовѣ? Чи не виявивъ коли повѣреної собѣ тайны?

*

Пять заповѣдей церковныхъ. Чи не ѣткадававъ за довго сповѣди? чи не опутивъ великодной сповѣди? чи хоронивъ приказаній посты? чи не ходивъ въ по́стъ на шумні забавы, танцѣ...

*

Грѣхи головні. Чи не бувъ гордымъ и зарозумѣлымъ н. пр. зъ причины здѣбностей, одежѣ, стану або богацтва? Чи не гордивъ убогими, не насмѣвався, не глумивъ ся надъ менше уздѣбнеными? Чи не бувъ заздрѣснымъ? Чи не тѣшивъ ся зъ чієи шкоды? Чи не ѣвъ або не пивъ надъ мѣру? або за надто лакомо? Чи не бувъ лѣнивымъ? Чи не тративъ часу марно або за много на забавахъ? Чи безъ причины не опускавъ церкви и школы, або чи не находивъ ся тамъ безъ приличности и уваги, не даючи другимъ чи то молити ся, чи то учити ся? Чи не бувъ лѣнивымъ въ якій иншій обовязко-

вой праці або въ выполненію волѣ родителей або настоятелей?

Такій и тымъ подѣбній ставъ собѣ пытаня и доходи, чи и кѣлько разѣвъ поповнивъ есь якій грѣхъ а передъ сповѣдникомъ старай ся вызнати все ясно, коротко, широко и покрѣпно. Не потреба, щобысь всѣ грѣхи якъ они ту выписаніи на память выучивъ або на картцѣ ихъ списувавъ; выстарчить, если тѣлько выскажешь все, що тяжить на твоѣй совѣсти и ничего зъ умыслу не затаишь. Колибись однакъ думавъ, що всѣ твои попередній сповѣди були зле ѡтправленіи и може не важніи, въ такѣмъ случаю належалобы ѡтправити сповѣдь зъ цѣлого житя и потому въ слѣдующихъ сповѣдяхъ, вже ѡтъ тои сповѣди зъ цѣлого житя почавши, визнавати всѣ грѣхи свои. Сповѣдь звычайна має бути частою, але зъ цѣлого житя рѣдкою и тѣлько въ важныхъ хвиляхъ житя.

Приступаючи до самой сповѣди, не розсихай другихъ, не тисни ся, щобы якъ найскорше сповѣди позбути ся, але чекай коли на тебе прійде черга и радше будь послѣднимъ, щобы якъ наибѣльше мати часу до належитого приспособленя и возбуженя въ собѣ правдивого жалю. Такожъ не розмавляй съ другими, бо то не прилично а колись письменный, возьми молитвословъ молися и проси Бога о належитѣ ѡтправленіи св. сповѣди. Не нарѣкай,

если не зможешь исповѣдати ся або и кѣлька разѣвъ будешь мусѣвъ прійти до церкви. Нехай се буде твоею офѣрою и згадай собѣ, скѣлько то неразѣ переество-
явъ есь по судахъ и всякихъ урядахъ.

Въ рѣчахъ дочасныхъ не есьмо такъ небалами, якъ взглядомъ Бога. Коли маемо передъ кимъ зложити якѣ рахунки, якъ дуже уважаемо, щобы не обмылится, много разѣвъ перечисляемо, а тѣлько въ обрахунку нашѣмъ съ Богомъ такъ есьмо небалами. Нехайше ѡтъ теперь буде вже инакшою наша сповѣдь! Правдива сповѣдь приверне намъ пріязнь съ Богомъ, съ людьми и съ самымъ собою, дастъ миръ и щастье на земли и по смерти животъ вѣчный.

Молитва передъ испытѣмъ совѣсти.

Вселаскавый и преблагій Господи! Ты не хочешь смерти грѣшника, але хочешь, щобы навернувъ ся до Тебе и живъ. Отсе и я, о мѣй Боже! я грѣшный и немѣчный чѣловѣкъ, хочу отворити передъ Тѣбою мое сердце, на котре Ты глядишь; хочу Тебе щиро переблагати за всѣ мои грѣхи, якѣ въ менѣ ви-

дишь. Ахъ согрѣшивъ я, Господи; передъ небомъ и землею, передъ Тобою согрѣшивъ я! не есмь вже достойнымъ анѣ поглянути на небо анѣ по земли ступати, анѣ бути приверненымъ до Твоеи ласки. Але Ты наймилосернѣйшій Господи Боже, котрый и негѣдныхъ ласкаво пріймаєшь, умилосерди ся надо мною. Прибѣгаю до самого Тебе; самъ себе обвиняю, цѣлымъ серцемъ жалую и перепрашаю Тебе: припадаю до стѣпъ Твоихъ найсвятѣйшихъ, не длятого, щобы ся вымовляти зъ моихъ грѣхѣвъ, бо Ты ихъ всѣ видишь, але щобы гѣрко плакати, щомъ ними Тебе образивъ. Признаю ся, Господи, согрѣшивъ емь, але видишь сердце мое, що жалую щиро. Що-жъ дальше велишь? Чи исповѣдати ся? Исповѣдаю ся. — Чи житье поправити? Поправлю. — Чи спосѣбности до грѣха залишати и ихъ покинути? Покину. Ахъ повиную ся всему тому! Прикажи, Господи, що хочешъ, тѣлько дай ласку довершити сего, бо безъ Тебе нѣчого доброго не зможу вчинити.

Царю небесный, Утѣшителю...

Маріє, Мати Божа, умилосерди
ся надо мною, и умоли менѣ слезы
правдивого покаянiя.

Молитва передъ сповѣдею.

Боже безконечного величiя! отсе
стаю передъ лицемъ Твоимъ здра-
дникъ, що осмѣливъ ся на ново тебе
прогнѣвити. Но симъ разомъ бла-
гаю Тебе въ найглубшѣй покорѣ:
Господи, прости менѣ, не ѡткидай
мене ѡтъ себе. Ты-жь прецѣнь „сер-
цемъ сокрушеннымъ и смиреннымъ“
не погордишь.

Складаю Тобѣ найщирѣйшу по-
дяку, щось до сеи поры на мене
выжидавъ, и щось не зѡславъ смер-
ти, коли я лежавъ въ грѣсѣ, щобы
скинути мене до пекла, на котремъ
вже такъ часто заслуживъ. Терпе-
ливѡсть Твоя, о Боже мѡй, яку зво-

ливъ єсь взглядомъ мене показати,
 дає менѣ надѣю, що Ты и на сей
 сповѣди задля премногихъ заслугъ
 Господа нашего Іисуса Христа про-
 стишь менѣ всѣ мои провинны, ко-
 трыми я Тебе образивъ. Каю ся за
 нихъ щиро, каю ся и болѣю цѣлымъ
 сердцемъ, бо заслуживъ ємъ на пе-
 кло а стративъ ємъ небо. Але жа-
 лую того всего зъ цѣлои душѣ, не
 такъ зъ причины пекла, якъ бѣльше
 длятого, що грѣхами моими стягнувъ
 я на себе Твою неласку, о Боже
 мѣй, єдина доброто безконечна! Лю-
 блю Тя прото, о добро найвысше! и
 для тои любви жалую за всѣ зне-
 ваги, якихъ противъ Тебе допустивъ
 ємъ ся. Отвернувъ ємъ ся ѡтъ Тебе,
 погордивъ Твоею ласкою, приязнію
 Твоею и самохѣтъ Тебе ѡтрѣкъ ся.
 Алежъ для любви Христа Господа
 прости менѣ всѣ гвѣхи мои, жалую
 за нихъ зъ цѣлого сердца; ненавижду
 ихъ и волѣвъ бымъ радше пасти

въ наибольше нещастье, якъ на ново ихъ допустити ся. И жалую не лише за грѣхи тяжкѣ, смертельнѣ, але и за повседневнѣ, бо и тѣ наносять зневагу имени Твоему. Постановляю твердо за помочію ласки Твоей вже нѣколи бѣльше Тебе добровѣльно не ображати. О такъ, мѣй Боже, волю радже умерти, якъ противъ Тебе ласкавого отця мого провинити ся.

(Приступивши до сповѣдника).

Сповѣдаю ся Господу Богу всемогучому въ Троици святѣй единому; Пречистѣй Дѣвѣ Маріи, святому Ангелу Хранителю, всѣмъ Святымъ и Тобѣ Отче духовный, зо всѣхъ грѣхѣвъ моихъ, котрыми прогнѣвивъ я Господа Бога мого, ѡтъ св. крещенія, ѡтъ повзятія розуму, а особливо ѡтъ послѣднои сповѣди: дѣломъ, словомъ, мыслію, и всѣми моими чувствами.

Боже милостивъ . . .

Молитва по сповѣди.

Исусе найдорожшій! о скѣлькожъ маю Тебѣ завдячити. Черезъ заслуги неоцѣненной Твоеи Крови маю надѣю, що отсе теперь одержавъ я прощенье всѣхъ грѣхѣвъ моихъ. — Складаю Тебѣ за се наибѣльшу подяку. Надѣю ся, дѣставши ся до неба, на вѣки величати тамъ Твое милосердіє, о мѣй Боже! єсли стѣлько разѣвъ пострадавъ я Тебе до сего часу, не хочу вже теперь николи Тебе стратити; маю крѣпке постановленье дѣйстно змѣнити свое житье. Ты одинъ єсь найдостойнѣйшимъ всей моеи любви, бажаю отже справдѣ Тебе одного любити надовсе. Не хочу вже и хвильки бѣльше жити далеко въ ѣддаленю ѣтъ Тебе. Приобѣцявъ ємъ Тебѣ вже то о Господи Боже, але теперь на ново прирѣкаю, що волю умерти, якъ єще коли согрѣшити. Обовязую ся

выстерѣгатись всякою спосѣбности ведучои до грѣха. Однако, Іисусе, Господи мѡй найлѣпшій, Ты знаешь мою немѡчь, удѣлижь менѣ ласки, щобымъ Тобѣ вѣрно служивъ ажъ до смерти а въ покусахъ прибѣгавъ завсѣгды до Тебе.

Пречиста Дѣво Маріе! спомагай мене. Ты еси Матерію святои постоянности, въ Тобѣ вся моя надѣя.

МОЛИТВА

передъ самымъ причастіемъ.

Вѣрую Господи и исповѣдую, яко Ты еси воистыну Христосъ, Сынъ Бога живаго, пришедшій въ міръ, грѣшныя спасти, отъ нихже первый есмь азъ.

Вечери Твоея тайныя днесъ, Сыне Божій, причастника мя, прійми, не бо врагомъ Твоимъ тайну повѣмъ, ни лобзанія ти дамъ яко

Юда но яко разбойникъ исповѣдаю
тя и вопію тебѣ.

Помяни мя Господи, егда прій-
деши въ царствіи твоємъ.

Помяни мя Владыко, егда прій-
деши въ царствіи твоємъ.

Помяни мя Святый, егда прій-
деши въ царствіи твоємъ.

Да не въ судъ или въ осудже-
ніе будетъ мнѣ причастіе святыхъ
Твоихъ тайнъ, Господи, но во исцѣ-
леніе души и тѣла моего и въ жизнь
вѣчную, аминь.

Ч. 246. г. 1895.

Позваляе ся печатати
Сильвестеръ
Митрополитъ.

ИЗДАНИЕ

Календарь Псалтыря 35 кр.
2 янв. по 1 янв.
и 16. Календарь Псалтыря 35 кр.

Календарь Псалтыря

Календарь Псалтыря 35 кр.
2 янв. по 1 янв.
и 16. Календарь Псалтыря 35 кр.

Календарь Псалтыря

Календарь Псалтыря 35 кр.
2 янв. по 1 янв.
и 16. Календарь Псалтыря 35 кр.

Календарь Псалтыря

Календарь Псалтыря 35 кр.
2 янв. по 1 янв.
и 16. Календарь Псалтыря 35 кр.

Календарь Псалтыря

Календарь Псалтыря 35 кр.
2 янв. по 1 янв.
и 16. Календарь Псалтыря 35 кр.

Календарь Псалтыря

Календарь Псалтыря 35 кр.
2 янв. по 1 янв.
и 16. Календарь Псалтыря 35 кр.

Всё

Календарь Псалтыря 35 кр.
2 янв. по 1 янв.
и 16. Календарь Псалтыря 35 кр.

ПОСЛАННИКЪ

одинокa церковно-народна часопись, выходить
1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата на рѣкъ
2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь Посланника 35 кр.

Книжочки мисійный

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О НАСЛѢДОВАНЮ ІСУСА ХРИСТА

вѣкопомна книга Томи зъ Кемпісъ, займае
перше мѣсце по св. писмѣ. Може служити за
молитвословъ въ церквѣ и за побожное чтеніе
въ дома. Цѣна безъ оправы: на звычайнѣмъ
папери 50 кр. на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолеемска

Ораторіумъ сценічне въ 4. актахъ съ многими
спѣвами и колядами 45 кр.

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичный для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Рускій народный имнѣ

съ нѣтами на 4 голоса 3 кр.

ВСѢ

книги церковны, Молитвословы, Жи-
тія святыхъ, и пр. просимо замо-
вляти тѣлькѣ черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта Бережаны.
Всяка посылка книжокъ тѣлькѣ за послѣплатою.

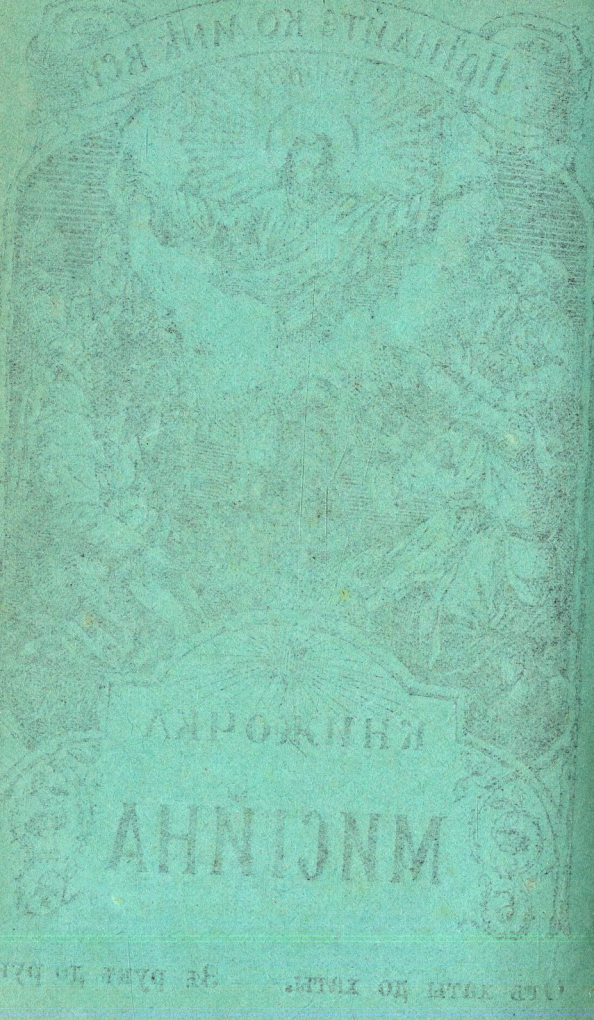
Прїйдіть ко мнѣ вси

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Отъ хаты до хаты.

Зъ рукъ до рукъ.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число п'яте.

Рік 1895.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІ“
виходять кожного місяця і коштують р'ізно:
по 10 щомісяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 щомісяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
Менше як 5 не посилає ся.
РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: ПЕРЕМИШЛЬ, УЛ. ВОДНА Ч. 10.

ИЗДАТЕЛЬ: СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ
РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАНИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХъ.“

ПЕРЕМИШЛЬ.
Зъ печатнѣ С. Ф. Піонткевича.
1895.

Святой Отецъ Николай.

Образокъ сей есть вѣрною копією образа умѣщенного въ иконостасѣ въ рускій церквѣ въ Краковѣ, виконаного черезъ славного! маляря Яна Матейки.

О благословенію плодѣвъ, овочей и зѣля.

Небо и земля и цѣлый свѣтъ суть дѣломъ руки Божой. Небо есть засѣяне солнцемъ, звѣздами и иными тѣлами небесными, земля же приукрашена различными творами. Нѣгде не ма порожного мѣстця. Цѣла земля переповнена сотворѣніями: много ихъ лѣтае воздухомъ, а безчисленна тьма находить ся въ морю. Суша застелена рослинами и зѣлями и выглядаетъ мовъ той рѣжноцвѣтный килимъ. Все тоє сотворивъ Г. Богъ для насъ и подає намъ въ своей благодати и милости. Для того все, що употребляемъ, повинисьмо употреблять въ имени Бога и за Его благословеніемъ, чтобы тоє было для нашего добра и пожитку. Тому то св. Церковь всѣ рѣчи, якѣ суть, посвящаетъ и благословляетъ, чтобы

показати, що все, що єсть, походить
 ѿть Бога, бо „всякъ даръ совер-
 шень свыше єсть,“ щобы ѿняти
 имъ силу шкодження и здѣлати для
 насъ пожиточными.

И такъ въ день Преображе-
 нія приносять ся виноградъ и хлѣ-
 бы зъ нового збѣжа для благо-
 словенія, щобы зъ одной стороны вы-
 знати владѣніе боже надъ ними и
 изъяснити вдячнѣсть Ему за тое, що
 дає намъ нові плоды для прокормленя;
 зъ другой же стороны, щобы прига-
 дати собѣ, що тыхъ дарѣвъ не нале-
 житъ марновати але мѣрно употре-
 бляти для нашего здоровля, якъ тоже
 приносити до церкви для священнодѣй-
 ствія и подавати бѣднымъ, такъ якъ
 тими дарами земскими заслугоємо
 собѣ на дары небесні. Гдѣ нема ви-
 нограду, тамъ приносять ся о в о ч ѣ якъ
 яблока грушки и инші. Овочѣ озна-
 чаютъ добрі дѣла и чесноты, бо якъ
 овощѣ суть пріятні и для нашего тѣла
 хосенні, такъ добрі дѣла суть Богу
 угодні и для душъ нашої пожиточні,
 Тому то благословеніе овощей прига-
 дує намъ, щобысьмо въ цѣлѣмъ жи-

тью нашѣмъ приносили овоцѣ вѣры нашей т. е. добрѣ дѣла и чесноты христіянскѣ, бо безъ дѣлъ добрыхъ не можна надѣяти ся надъ города въ небѣ, не можна доступити спасенія вѣчнаго. Выразно говорить ся въ св. писъмѣ: „Всяко убо древо, еже не творить плода добра, посѣкають є, и во огонь вметають. Тѣмже убо отъ плодѣ ихъ познаете ихъ.“ Каждѣ дерево, котре не приносить добраго плода, рубаетъ ся и кидаетъ ся во огонь. По плодѣ ихъ можна пѣзнати ихъ.

Такъ, якъ не во всѣхъ сторонахъ плоды на той праздникъ дозрѣвають, то благословеніе ихъ буває тоже на праздникъ Успенія Пресв. Богородици. Надъ початками плодѣвъ молитъ ся церковь и просить, щобы Господь подавъ имъ свое благословеніе, въ изъобилію ихъ умноживъ для прокормленія рода человѣческаго и всякаго животного, щобы они служили для нашего здоровья и ѡтверненія всякихъ болѣзней и недугъ, и щобы всѣ наслаждались ими достойно въ честь и славу Его.

Що до приносѣвъ, то звычай ихъ приносить, есть дуже красный и давный, бо находимо его уже въ старѣмъ завѣтѣ. Щобы Левиты могли безъ перешкоды свои обовязки выповняти и неустанно Богу служити, було установлено приносить имъ начатки и десятины всѣхъ плодѣвъ и животныхъ. Такъ самъ начатки и дары приказавъ тоже І. Христосъ приносить, щобы церковь мала для священнодѣйствія, якъ тоже, щобы епископы и священники мали зъ чого удержати ся.

Въ праздникъ св. Іоанна Крестителя, Рождества и Успенія Пресв. Богородицы, або въ день Происхожденія честного креста Господня благословляе ся зѣлье. Хотяй зѣлье само собою має силу цѣлительну, дану ѡтъ Бога, то всежь належить его употребляти въ имени Бога. Дятого вѣрніи приносять его до церкви и доперва благословенне употребляютъ. Въ молитвѣ надъ зѣльемъ иросить св. Церковь, щобы Господь его благословивъ, щобы було людямъ и звѣрятамъ помѣчно противъ

слабостей и противностей, на изгнаніе діавола, укушеніе ѿ змѣ и всяке инше злодѣяніе.

Въ свѣтле Воскресеніе благословляє ся артосъ, стравы, печива, мяса, сыръ и яйця. День Воскресенія есть днемъ общей радости и веселія, бо Христосъ воскресъ, побѣдивъ смерть и даровавъ намъ животъ вѣчный, бо въ той день показала ся намъ Пасха священная, нова, свята, всѣхъ вѣрныхъ освящающа. Радость тая проявляетъ ся и въ домашнѣмъ житіи черезъ веселіи забавы и сердечну гостинность. Якъ въ церквѣ на тетраподѣ поставляє ся артосъ, такъ и въ дома накрываютъ столы рѣжными потравами и печивами, межи котрыми находятъ ся и Пасха. 1) Радость по причинѣ воскресенія христового настраиваетъ душу человѣка свѣтло,

1) Пасха, зъ еврейского пасахъ — ишовъ, праздникъ въ память выхоу жидѣвъ зъ египетской неволѣ. Христосъ своими терпѣніями и воскресеніемъ побѣдивъ діавола, и выбавивъ родъ человѣческій зъ его неволѣ. Такъ отже пасха въ христіанствѣ значитъ выхѣдъ человѣчества зъ поудъ власти и неволѣ діавола на свободу дѣтей божіихъ, выбавленіе ѿ смерти и ада.

благодатно и ясно до той степени, що онъ безъ благословенія церковного не хоче споживати тыхъ стравъ и печивъ, але запрошує до себе священника або несе до церкви, где священникъ въ отвѣтної молитви благословить ихъ, щобы они були для здорovia тѣлесъ и спасенія душъ, заштою въ недугахъ и злоприключеняхъ, о имени Господа нашего Іисуса Христа, котрый зъ небесъ зойшовъ и даровавъ свѣту животъ и спасеніє.

Не отъ рѣчи буде тутъ гдещо сказати о артосѣ. Артосъ зъ греческого языка значить піднимаючий ся хлѣбъ. Артосъ въ день Пасхи має особене значеніє и отличає ся особливою формою. Употребленіє его походить зъ самого початку христіанства, а то по слѣдуючої причинѣ:

I. Христосъ засѣдавъ до стола съ своими учениками, такъ коли бувъ на землѣ, якъ по своемъ воскресенію. Такъ засѣвъ съ двома учениками въ Еммаусѣ, взявъ хлѣбъ, благословивъ и переломивши, давъ имъ; такъ вечеромъ въ день Своего воскресенія съ одинайцятьма учениками ѣвъ

кусень печеной рыбы и сыченого меду пчѣльнаго; при озерѣ Тиверіядскѣмъ самъ Христосъ приготовивъ для своихъ учениковъ, змученныхъ безъуспѣшною ловлею, хлѣбъ и рыбу. На памятку тыхъ явленій воскресшого Христа, Апостолы, коли засѣдали до стола, оставляли одно мѣстце, на котрѣмъ клали часть хлѣба, якобы самъ Господь бувъ съ ними. По примѣру Апостоловъ пастырѣ Церкви установили въ праздникъ воскресенія поставляти въ церквѣ хлѣбъ на памятку явленій І. Христа, якъ тоже, що пострадавшій за насъ Спаситель ставъ ся для насъ правдивымъ хлѣбомъ житя. На хлѣбѣ тѣмъ изображае ся або самъ крестъ тѣлько съ терневымъ вѣнцемъ на знакъ побѣды Христа надъ смертію — або воскресеніе Христово. Хлѣбъ той благословить ся и освящае ся особливою молитвою и роздае ся вѣрнымъ. Вѣрніи переходять той хлѣбъ черезъ цѣлый рѣкъ и употребляютъ его съ великою набожностію и въ имени воскресшого Господа І. Христа.

Въ Недѣлю цвѣтну ю благословятъ ся ваіи т. е. галузки пальмовіи.

Въ тую Недѣлю пригадуе намъ св. Церковь послѣднюю хвилю земскоѣ славы Господа І. Христа — торжественный въѣздъ въ Іерусалимъ. Тогда собралось множество народа такъ старѣе какъ молодѣе, богаты и бѣдные и переняты чувствомъ радости и почитанія для Господа, держали въ рукахъ галузки пальмовыя, стелили Мусвою одежду и витали словами: „Осанна ¹⁾ благословенъ грядый во имя Господне.“ Щобы той въѣздъ намъ представить, Церковь св. посвящае на утрени въ сию Недѣлю галузки вербовыя, котрыя заступаютъ пальмовыя при повитаніи Христа. Они означаютъ побѣду, яку І. Христосъ отнѣсь надъ смертію, а тымъ самымъ заохочують насъ до борьбы съ врагами нашего спасенія; возбуждаютъ въ насъ чувства радости и почитанія для Христа; означаютъ въ концѣ чистоты и дѣла добрыя, съ якими маемъ явити ся передъ Богомъ, если хощемъ войти въ высшій Ерусалимъ, до царства небесного.

¹⁾ Осанна слово еврейске гошіана значитъ: спасеніе подай.

Кромѣ тыхъ благословеній суть еще благословенія вина, елея, колодязя, дому, корабля, поля и пр. Такъ отже видимъ, що всѣ звичаѣ, якѣ суть, мають свое значенье и походятъ по найбольшой части зъ першихъ часѡвъ христїанства. Всѣ тѣ звичаѣ суть дуже красні и представляютъ розличні священні событія. Заховуймо протое тѣ звичаѣ не тѣлько для того що они були, але щобы пѡднести въ собѣ духа побожности и ѡтнести въ корысть духовну. Мы прецѣ дѣти тыхъ першихъ христїанъ, ѡтъ котрыхъ тѣ звичаѣ походятъ! Тожъ наслѣдуймо ихъ, бо они суть намъ во всѣмъ наилучшимъ и найкрасшимъ образцемъ и примѣромъ. Особенно выстерѣгаймо ся звичаѣвъ поганьскихъ, котрі були чужї першимъ христїянамъ, котрі гасять въ серцю нашѡмъ огонь любви и ѡтводятъ ѡтъ житя христїаньского.

Богданъ В. Копытчакъ.

Святой Отецъ Николай

 Миръ-Ликійскій архієпископъ св. отецъ Николай уродивъ ся около р. 272 по Рожд. Хр. въ мѣстѣ Патарѣ, котре находилось въ Малой Азіи. Бувъ онъ сыномъ-одинакомъ богатыхъ и праведныхъ родителей Теофана и Ноны, котрѣ своего сына старались воспитати строго пося закона Божого.

Коли св. Николай подрѣсь, ѳтдали его родителей до школы; однако наилучшою для него школою була церковь, бо ту ублагороднявъ своего духа и сердце, и уже съ первыхъ лѣтъ присвоювавъ собѣ всякѣ честноты, уникаючи легкихъ товариствъ и пустыхъ забавъ, а стараючись наслѣдовати обычаѣ старыхъ людей, котрѣ крѣпко придержовались божественныхъ наукъ нашего Спасителя.

Св. Николай мавъ рѣдного стрія, именемъ также Николай, котрый бувъ епископомъ въ томъ самѣмъ мѣстѣ Патарѣ. Владыка сей, познавши въ своимъ братанку особеннѣ дары Божѣ, порадивъ родителямъ, щобы своего сына посвятили на службу Господу Богу и старались его ѳтвѣтно приспособити до стану духовного. Теофанъ и Нона послухали охотно рады епискона и докладали всякихъ усилій, щобы ихъ сынъ бувъ достойный того высокого

стану, на котрѡмъ не повинна тяжити ни одна змаза якои неправости.

Коли отже св. Николай прійшовъ до своихъ лѣтъ и присвоивъ собѣ ѡтвѣтнѣ вѣдомости и науки, стрый епископъ вы-святивъ его на священника, и при той случайности предсказавъ о немъ владыка, що „всходитъ сонце и велика потѣха свѣта, а щаслива буде тая громада, котрѡй ѡнъ дѡстане ся на душпастыря!“

Ставши священникомъ, старавъ ся св. Николай о всѣ чесноты, котрѣ украшаютъ чоловѣка правдиво и приближаютъ до Бога. Житье его було невинне, а мысли всегда чистѣ, рука его милосердна, а сердце на скрѡзь переняте любовью. Молитва, пѣсть и чтанье св. Письма були его возлюблен-нымъ занятіемъ. Въ поведеню съ другими бувъ смиренный. Однимъ словомъ бувъ то ангель въ людскѡмъ тѣлѣ. Ти его благо-роднѣ свойства були причиною, що въ мо-лодѡмъ вѣцѣ поставлено его игуменомъ монастыря, котрый основавъ бувъ его стрый. Яко игумень бувъ ѡнъ примѣромъ живои праведности. По смерти своихъ ро-дителей, роздавъ лишенный ними маєтокъ тымъ, котрѣ потребовали. При тѡмъ да-вавъ такъ, щобы навѣтъ лѣва его рука не знала, що робила права. Въ тѡмъ часѣ случилось було, що въ мѣстѣ Патарѣ живъ колисьто заможный, а ѡттакъ дуже збѣ-днѣвшій чоловѣкъ. У него були три доро-слѣ дочки, а ту бѣда тиснула. Въ тѡй

своей журбѣ задумавъ несчастливый отецъ пустити всѣ три дочки на розпусту, щобы тымъ способомъ ратувати себе и свою родину ѿ голодовой смерти. Св. Николай довѣдавшись о томъ, тихцемъ въ ночи подкинувъ крѣзь ѿчинене ѡкно тому чоловікови стѣлько грошей, скѣлько ему було потреба, щобы самому выжити якійсь часъ, и мати чимъ хоть одну дочку вивѣновати. Увидѣвши рано грошѣ, щастливый отецъ не знавъ изъ радости що и робити. Пригадавши собѣ въ томъ о своихъ нечестныхъ намѣреньяхъ, каявъ ся щиро, видячи, що Господь милосерный не опускає его. Вскорѣ ѡттакъ ѡтдала ся перва его дочка. Св. Николай, учувши о томъ, утѣшивъ ся сердечно, и зновъ зайшовъ одного разу въ ночи тихцемъ и подкинувъ стѣлько грошей що и впередъ. Зновъ заплакавъ изъ радости отецъ, маючи чимъ и втору дочку вивѣновати. Св. Николай памятавъ и на третью. И зновъ своимъ звычайемъ подкравъ ся тихцемъ подъ дѡмъ, и подкинувъ вѣно и для послѣднои дочки. Но симъ разомъ уже его ѡткрыто, бо именно тогда, коли св. Николай подкидавъ грошѣ, подглянувъ его той чоловікъ и выбѣгнувши за нимъ, дѡгнавъ и упавъ ему до нѡгъ, дякуючи съ слезами въ очахъ за оказану ему благодѣтель. Св. Николай просивъ его: „Не кажи тѣлько никому о томъ; о тое прошу тебе дуже.“ Але ущасливленный той чоловікъ не мѡгъ выдержати,

щобы про своего добродѣтеля не розказати другимъ. И такъ загомѣла вскорѣ по цѣлѣй окрестности слава о милосердію св. Николая. Теперъ отже где лишь показався св. Николай, такъ заразъ всѣ величали и славили его. Хвальба тая не сподобалась св. Николаю, такъ якъ онъ въ своей смиренности не шукавъ для себе славы; а въ запомозѣ бѣдныхъ, видѣвъ лишь исполненіе богоугодного дѣла взглядомъ своихъ ближнихъ. Дятого отже, щобы уникнути тыхъ почестей, оказованнымъ ему людьми, задумавъ ѡтправитись въ пустыню, где хотѣвъ ѡтдатись богомолю. За-кимъ однако начавъ вести пустынное житіе, пустивъ ся въ дорогу до Іерусалима, щобы тамъ поклонитись святымъ мѣстцямъ. Дорога вела моремъ черезъ Александрію. Коли отже корабель находивъ ся уже на широкѣмъ морю, встала така страшна буря, що туй-туй мало всѣхъ не затопила. Подорожні стали кликати о помѣчь, а видячи священника межи собою, просили его о щирѣ молитву. Св. Николай не ѡтказавъ имъ и скоро лишь помоливъ ся, такъ заразъ и буря устала, а море успокоилось. Переминуло одно нещастіе, а наставъ новый клопѣтъ. Одинъ изъ корабельной службы, прикрѣпляючи вѣтрыла, упавъ на покладъ корабля и забивъ ся на смерть. Не було кому его мѣстце заняти, а тутъ треба буде дальше плисти. И зновъ удались подорожні до св. Николая о помѣчь. Моливъ ся

св. Николай довго, а коли скѣнчивъ молитву, корабельникъ пѣднѣсь ся и оживъ. Подорожнѣ видячи такѣ чуда, начали св. Николая величати, а ѣнъ ихъ просивъ, щобы залишили тоѣ, и о тѣмъ, щобы никому и одного слова не говорили. Ущасливленнѣ и ѣтъ смерти выратованнѣ подорожнѣ не могли однако выдержати, щобы не прославляти своего избавителя. Скоро лишь щастливо приплыли до Александрѣи, заразъ розказовали вѣмъ, якимъ чудомъ выратовавъ ихъ св. Николай. Нарѣдъ учувшѣ то, начавъ заразъ збѣгатись до св. Николая, приносячи съ собою слабыхъ, калѣкъ и слѣпыхъ. Ихъ вѣхъ уздоровивъ св. Николай своимъ молитвами. Изъ Александрѣи пустивъ ся св. Николай до Іерусалима, а коли поклонившись вѣмъ святымъ мѣстцямъ, прѣйшовъ передъ церковь воскресенѣя, отворились ѣму дверѣ церковнѣ самѣ. За тую небесну утѣху, якои тутъ дѣзнавъ, дяковавъ св. Николай Господу.

Покрѣпившись духомъ, ѣтправивъ ся теперъ св. Николай въ пустыню. Находячись уже въ дорозѣ, учувъ ѣнъ голосъ: „Николаю, верни ся до твоихъ овецъ.“ Пѣзнавши, що то воля Бога, повернувъ св. Николай назадъ до своѣи ѣтчины и ставъ дальше управляти своимъ монастыремъ. Однако и тутъ не судилось ѣму жити въ затишѣю: Господъ назначивъ ѣму другу судьбу, ѣбъявивши ѣму свою волю: „Николаю, вернись назадъ межи люде, тамъ про-

славлю я мое имя тобою.“ Николай подавъ ся смиренно голосу Божому, передавши игуменство другому монаху, опустивъ монастырь и поѣшовъ просто до головного мѣста ликійскаго, котре называлось Миръ, не маючи тамъ никого знакомого.

Въ томъ самомъ часѣ упокоивъ ся бувъ владыка ликійскои области, и епископы зѣхались на выбѣръ нового епископа. Довго тревали нарады, довго не могли епископы согласитись на одного. Собрались отже разомъ съ вѣрными въ церквѣ, и просили Господа, щобы имъ объявивъ свою волю, кому то они мають ѡтдати архіереїскую власть. Господь Богъ выслухавъ ихъ молитву, и объявивъ въ ночи одному старому и благочестивому епископу свою волю: „Встань — говоривъ голосъ Божій — и скоро лишь зазорѣе, поѣди до церкви и уважай добре: кто первый прійде до церкви на ранне богослуженіе и называтись буде Николай, того выберѣть архіепископомъ.“ Старенькій епископъ зробивъ все якъ єму объявлено було. А св. Николай, не предчувствующи ничего, вставъ такожь рано и поѣся своего звычайу поѣшовъ передовсемъ до церкви. Воѣшовши въ храмъ Божій, удививъ ся не мало, коли єго епископъ запытавъ, чи ѡнъ не называєсь Николай. Подавши єму свое имя, поѣшовъ на молитву. Урадованный епископъ собравъ чимъ скорше другихъ епископѡвъ и розказавши имъ все ѡтъ початку, повѣдо-

мивъ ихъ, що пѣзнавъ сего чловѣка, котрый именно теперъ молитъ ся въ церквѣ. Собрались епископы и собѣ въ церковь и увидѣвши тутъ чужосторонного чловѣка, котрый моливъ ся, стались розвѣдовати, що ѡнъ за одинъ, а ѡттакъ объявили єму волю Божу. Св. Николай, хотя бувъ бы радо ѡтказавъ ся ѡтъ того високого достоинства, но вкѣнци согласивъ ся на той выбѣръ. И такъ поставлено єго архієпископомъ мѣста Миръ.

Ставши архінастыремъ, св. Николай старавъ ся бути взорцемъ всѣхъ чеснотъ. Самъ для себе бувъ дуже строгимъ. Тѣло свое умертвлявъ довгими постами, молитвами и безсонными ночами. Кромѣ чистои воды не употреблявъ другого напою. Дверѣ єго дому були всегда ѡтчинені для всѣхъ бѣдныхъ, калѣкъ, вдовиць, сирѣтъ и въ загаль для осѣбъ, котрі потребували порады и помощи. Надъ священниками мавъ строгій доглядъ, щобы були вѣрными для евоєи святой церкви, и щобы исполняли точно свои священническѣ обовязки.

Бувъ то однако часъ послѣдного переслѣдованя христіанъ римскими императорами Діоклетіаномъ и Максиміаномъ, часъ, въ котрѣмъ само имя христіанина було достаточнымъ, щобы єго ѡтдати на муки и на смерть. Не минула тая мученическа почестъ и св. Николая. Єго увязнено разомъ съ другими вѣрными за ревне и явне проповѣданье слова Божого. Но и въ вя-

зницѣ не перестававъ онъ голосити слово Боже и укрѣпляти вязней, щобы терпеливо зносили страданя за вѣру Христову. До мученической смерти не прійшло, такъ якъ императоромъ наставъ Константинъ Великій. Обдарувавши свободою всѣхъ вѣрныхъ, приказавъ поотвирати вязницѣ и по-выпускати на волю вязней Христовыхъ. Повернувъ отже и св. Николай на своѣй архіепископскій престолъ.

Теперь настали для святой церкви новѣя горя. Вмѣсто давнѣйшихъ ворогѣвъ, котрѣ переслѣдовали христіанъ мечемъ и огнемъ, настали новѣя вороги, котрѣ ложною наукою хотѣли погубити правдиву вѣру. Первымъ изъ межи нихъ бувъ Аріій, котрый начавъ доказовати, що Іисусъ Христосъ не бувъ правдивымъ Богомъ, лишъ звычайнымъ чоловѣкомъ. Щобы отже повздержати ширенъе той еритической науки, собрались въ 325 роцѣ по Рожд. Хр. святѣи отцѣ церкви въ числѣ 318 на первый вселенскій соборъ до мѣста Нікеѣ. Межи ними бувъ и св. Николай.

На томъ соборѣ св. Николай ревно защищавъ головнѣ основы и правила христіанской вѣры, и коли Аріій, мимо явныхъ доказательствъ св. писъма не хотѣвъ ѡтступити ѡтъ своей ложной науки, стараючись заперечити божество нашему Спасителю Іисусу Христу, св. Николай въ своей ревности для правдивой христіанской вѣры такъ унѣсь ся, що поѣднѣсь свою руку на

упомянутого Арія. Тоє не подобало̃ ся другимъ епископамъ и они скинули св. Николая зъ престола. Но вскорѣ найстаршій вѣкомъ епископъ мавъ въ снѣ слѣдующе видѣнїе: Изъ одной стороны Іисусъ Христосъ подававъ св. Николаю евангеліє, а изъ другой Пречистая Дѣва ѡтдавала ему омофоръ. ¹⁾ На слѣдующій день розказавъ той епископъ другимъ епископамъ о тѣмъ видѣнїю, и они, призвавши св. Николая, ѡтдали ему омофоръ и приняли его зновъ межи себе.

Долгі̃ еще лѣта проживавъ св. Николай яко архієрей въ Мирахъ. Онъ дбавъ не лишъ о славу Богу, но также и о добро своихъ ближнихъ. Гдѣ лишъ мѡгъ, то самъ запомагавъ вѣрныхъ щедрою рукою и щирою радою; а коли чого самъ не мѡгъ здѣлати, то сейчасъ удававъ ся въ своихъ молитвахъ до Господа и просивъ о помѡчъ для потребующихъ.

Церковнїи писателѣ розказують много подробностей о богоугодныхъ и чело-вѣколюбивыхъ дѣлахъ св. Николая. И такъ оповѣдають они, що коли въ краю Фригіи, припирающѡмъ до ликійскои области, повставъ бувъ бунтъ народа, и греческій

1) Омофоръ есть то верхня одежда яко видимый знакъ архієрейского достоинства и власти. По той причинѣ видимъ на образахъ, представляющихъ св. Николая, изъ одной стороны Іисуса Христа, вручающаго ему евангеліє, а изъ другой Пресв. Богородицу, подающую ему омофоръ.

императоръ Константинъ выславъ изъ Царь-города трехъ воеводѣвъ съ войскомъ, щобы той бунтъ придавити, то воины, переходячи челезъ ликійску область, остановились були на ѡтпочинокъ въ однѣй мѣстцевости недалеко мѣста Миръ. Якъ то тогдашнымъ звычайемъ було, позволили собѣ воины тую мѣстцевѣсть рабовати, черезъ що нарѣдъ противъ себе пѣдбурили. Много изъ жителей, вооружившись, хотѣли насиліе ѡтперти насиліемъ, но св. Николай, довѣдавшись о томъ, прибувъ сейчасъ межи нихъ, и обѣ розъяреннѣй стороны помирилъ. Повертаючи ѡттакъ до мѣста Миры, св. Николай довѣдавъ ся въ дорозѣ, що начальникъ мѣста, именемъ Евстахій, пѣдмовленный злыми людьми, засудивъ невинно на смерть трехъ людей. Швидко поспѣшивъ св. Николай, и прѣйшовъ на мѣстце страченя въ пору, коли катъ пѣднѣсь бувъ уже мечъ въ гору. Попросивши ката, щобы еще хвилину здержавъ ся ѡтъ вымѣру кары, самъ поспѣшивъ до начальника и просивъ, щобы на ново перевѣвъ росправу съ засужденными. Начальникъ згодивъ ся на тоє, и поновивши судъ, переконавъ ся, що они совершенно невиннѣ. Въ кѣлька лѣтъ пѣзнѣйше въ Царьгородѣ засуждено несправедливо и затворено въ темницю тыхъ трѣхъ воеводѣвъ, котрѣ своего часу высланѣ були съ войскомъ до Фригіи. Не могучи передъ императоромъ оправдितись и доказати, що ихъ несправедливо засуждено, пригадали

собѣ, що нарôдъ въ Ликіи почитає св. Николая, яко чудотворця. Въ своихъ отже молитвахъ ку Господу Богу, начали они взывати помочи св. Николая. Однои ночи явивъ ся миръ-ликійскій святитель царю Константину во снѣ, и сказавъ ему: „Встань, царю, и выпусти тыхъ трехъ вязней, которыхъ невинно держишь въ темницѣ. А если того не схочешь сдѣлати, то знай, що тебе ожидає кара Бога.“ — „Кто-же ты такій? запытавъ єго царь. — „Я Николай, архієпископъ миръ-ликійскій.“ Скоро лишь наставъ день, царь выдавъ приказъ, щобы тыхъ троухъ воеводôвъ выпустити на волю. А коли они прійшли єму дякувати, сказавъ онъ до нихъ: „Не менѣ дякуйте, а архієпископу Николаю.“ Получивши при тôмъ ôтъ царя подарки для св. Николая, ôтправились они въ дорогу до мѣста Миръ, щобы за своє спасеніє лично подяковати миръ-ликійскому святителю.

Въ такôй печаливости о благо Христовои церкви и вѣрныхъ, проводивъ св. Николай свое праведне житье, и Господь Богъ дозволивъ єму дожити глубокои старости. Чуючи близкій свôй конецъ, поблагословивъ всѣхъ, котрі находились при єго смертнôмъ ложи, и сказавши: „Въ руки Твои, о Боже, передаю духа моего“ — розстався съ симъ свѣтомъ дня 6. Грудня року 342 по Рожд. Хр.

*

*

*

Тѣло св. Николая похоронили вѣрный въ престольной церквѣ въ мѣстѣ Миряхъ, а при гробѣ его дѣялись многі чуда. Мощѣ св. Николая спочивали ту до 1096-го року, но въ тѣмъ роцѣ напали на ликійскую область Сарацены, опустошаючи мечемъ и огнемъ села и мѣста. Уже надходила черга и на мѣсто Мирь. Тогда христіане стали горячо молитись къ Господу Богу, щобы мощѣ св. Николая, яко найдорожій ихъ скарбъ, не давъ въ руки бисурманѣвъ. Господь выслухавъ молитву вѣрныхъ. Св. Николай явивъ ся во снѣ одному побожному священнику въ мѣстѣ Барь въ Италиі и сказавъ до него: „Собери завтра духовенство и нарѣдъ и поручи имъ, щобы выслали кораблѣ до мѣста Мирь въ Ликиі, и перевезли зъ-ѣттамъ мои мощѣ до мѣста Барь.“ Священникъ той пробудившись, здѣлавъ все такъ, якъ ему въ снѣ приказавъ св. Николай. Выправлено отже три кораблѣ до мѣста Мирь, котрі щасливо прибули на мѣстце. Кѣлькохъ за морякѣвъ переодѣтыхъ праведныхъ христіанъ ѣтправилось до церкви, где застали всего чотырохъ монахѣвъ, котрымъ объявили заразъ вѣлю св. Николая, и просили показати имъ грѣбъ чудотворный. Монахи зразу противились, но ѣттакъ согласились на перенесеніе честныхъ мощей св. Никокая, и коли отворено грѣбъ, почули милую вѣню. Съ великою почестію перенесено честнѣ тѣи мощѣ на корабель, котрымъ

таки заразъ ѡтплыли до мѣста Баръ, прибувши до того мѣста съ поворотомъ дня 9. Мая 1096 року. Народъ, довѣдавшись, що уже кораблѣ надплыли, выйшовъ съ архієпископомъ и духовенствомъ надъ море, и ѡтакъ середъ набожныхъ пѣсней перенесли честнѣйшій мощѣ до соборной церкви въ Баръ, где они и до нынѣ спочиваютъ. Заразъ первого дня по зложенію мощей, дѣялись при нихъ многіе чуда. Ѳтакъ прославилось тоє мѣстце такъ, що изъ всѣхъ сторонъ сходявъ ся христіянскій нарѡдъ и дѡзнававъ превеликихъ чудесъ. Длѣтого то тогдѣшній папа римскій Урбанъ II. постановивъ, щобы день 9. Мая праздновано щорѡчно въ память перенесенія честныхъ мощей св. Николая.

Пѣснь до св. Отца Николая.

Ѳ святителю Христовъ
 Отче Николаю,
 Ты потѣхо скорбныхъ душъ
 Грѣшныхъ Ходатаю. ¹⁾

¹⁾ Ходатай — посередникъ, заступникъ.

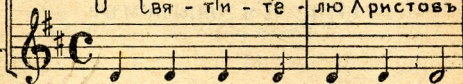
Мѣрно.

В. Матюкъ.

Сопр.

Альтъ.

От - че Ни - ко - ла - - ю, Ты по - тѣ - хо

скорбныхъ душъ, грѣшныхъ Хо - да - та - ю.

гр.

Ты по - тѣ - хо скорбныхъ душъ, грѣшныхъ Хо - да -

- та - ю!

в. ю. л.

До тебе днесъ Преблагій
 Мольбы засылаемъ,
 И умильно зъ души всей
 Отче Тя благаемъ:

*

Моли Бога, щобъ простивъ
 Всѣ нашѣ провинны,
 Та насъ грѣшныхъ заступивъ
 Отъ пекла — гиенны.

*

Щобы долю намъ пославлъ,
 И нашѣй родинѣ,
 Всему міру, людямъ всѣмъ,
 И рускѣй краинѣ.

*

Щобъ давъ въ щастю, гараздѣ
 Весь вѣкъ сей прожити,
 И по смерти вразъ съ Тобовъ
 Въ небѣ Му служить.

О тоє днесь — Преблагій
 Молимъ Тя, благаємъ,
 И громкую зъ силы всей
 Пѣсню Ти спѣваемъ:

О святителю Христовъ
 Отче Николаю,
 Ты потѣхо скорбныхъ душъ,
 Грѣшныхъ Ходатаю.

Ө. Ювеналичъ.

Монастырь въ Погони.

Въ полуднево-восточнѣй части Галичины, въ повѣтѣ толмацкѣмъ, лежитъ село Погоня. Ту находятъ ся монастырь ОО. Висиліянъ, которого початки сягають тринадцатого вѣка. Перші монахи не маючи утриманя, занимались управою роľ и жили зъ працѣ рукъ. Доперва Николай Потоцкій, каштелянъ кракѣвскій и дѣдичъ на Тысяяници вызначивъ имъ грунта пѣдъ будову церкви и монастыря, а сынъ его Яковъ, не тѣлько затвердивъ тую фундацію, а побѣльшивъ ю еще въ роцѣ 1659.

По причинѣ частыхъ нападѣвъ татарскихъ, монастырь той много утерпѣвъ, а въ кѣнци и цѣлкомъ упустишѣвъ. Пѣдвигнувъ ся ажъ въ 18 столѣтію. Причинила ся до того Софія зъ Угерскихъ Замойска щодрымъ даткомъ 3000 зл. и Іоанна Белогурска, каштелянева волыньска, котра для монастыря записала грунта и побудова-

Церковъ монастырска въ Погони.

ла р. 1736 пѣдъ вѣзваньемъ св. пустиножителя Онуфрія церковъ, котра по нынѣшний день стоитъ. Монастирь сей упустили меншими записами много ормянскихъ обывателей зъ Тысьманицѣ. Причиною такъ многихъ жертвъ на корысть

сего монастыря, бувъ вѣроятно образъ Матери Божой, котрый ся прославивъ многими чудесами. И такъ читаемо въ мѣстевыхъ лѣтописяхъ монастыря, що року 1749 привезено до Погонѣ зъ Тысьмяницѣ Романа Душаревича, котрый черезъ 14 мѣсяцей тяжко хоруючи, не мѡгъ анѣ рукою анѣ ногою рушити. Майже на пѡвъ умершій, безпритомный и съ шѣною на устахъ, лежавъ на возѣ передъ церквою. Пѡдчасъ Богослуженія поручено єго опѣцѣ Найсвят. Дѣвици, а скоро тѡлько по скѡнченѡмъ Богослуженію о. Т. Климовичъ влявъ єму трошка вина до усть, заразъ прійшовъ до себе и третьего дня вернувъ здоровый до дому. Року 1760 поручено опѣцѣ Преч. Дѣвы десятьлѣтне дитя вже конаюче, котре заразъ выздоровѣло. Року 1757 привезено до Погонѣ, смертельно хорого, 18 лѣтъ маючого Якова Криштофовича и безпритомного положено въ церквѣ передъ образомъ Преч. Дѣвы, передъ котрымъ отправлялась Служба Божя на интенцію єго уздоровленя. Пѡдчасъ канона вернувъ Яковъ до притомности, пѡднѣсь ся зъ землѣ безъ чужой помочи и пебавомъ цѣлкомъ уздоровѣвъ.

Тѣ и подѡбнѣ ласки прославили далеко и широко Погоню и по нынѣшний день спѣшать тамъ многѣ вѣрнѣ пѡдъ Покровъ небесной Царицѣ. Давнѣйше украшала той образъ, срѣбна, богато золочена сукенка и таки короны; а! якъ згадує

инвентаръ зъ року 1704 такожъ 2 ордеры и 25 вотѣвъ. Нынѣ нема тыхъ окрасъ; короны суть деревляни и ледво кѣлька вотѣвъ висить на образѣ а мала церковця хилить ся до упадку. Не бракъ ту и за нашихъ часѣвъ незвычайныхъ ласкъ Богородицѣ.

Теперѣшный игумень монастыря оповѣдає о собѣ, що будучи 3 лѣтнимъ хлопцемъ, розбивъ собѣ голову такъ небезпечно, що не було вже ніякой надѣи житя. Лѣкарѣ, що єго лѣчили пѣвтора року безуспѣшно, опустили вже єго цѣлковито. Тогды родычѣ єго ѡтбули подорожъ до Погонѣ а офѣрувавши сына опѣцѣ Преч. Дѣвы, приступили до сповѣди и св. Причастія и выслушали Службы божои замовленої за єго здоровье. Отъ того часу почала дитина приходити до себе. Обавляли ся, що хвороба тая позѣоставить слѣды на мозгу; тымчасомъ молодець безъ трудности покѣнчивъ школы, а потому вступивъ до монастыря ОО. Василянѣ, трудивъ ся 21 лѣтъ при школахъ, а ѡтъ кѣлькохъ лѣтъ єсть игуменомъ того монастыря. Зъ вдячности за отриману ласку ѡтъ Прч. Дѣвы, постановивъ выставити нову муровану Церковь и въ той цѣли зѣбравъ вже часть потребныхъ матеріалѣвъ; решту надѣсь зѣбрати въ коротцѣ и приступити до будовы нової святынѣ, щобы въ ней єь належитою честію умѣстити образъ Пречистой Дѣвы, котрый такъ многими чудесами прославивъ ся.

Для старыхъ и молодыхъ.

Забулисьмо на тоє, що житье єсть
трудоу и зробилисмо его забавоу.

К. А.

„Злоба наша має мѣру, но милосердіє
боже єсть безмѣрне“ каже св. Іоаннъ
Злат. Нема грѣха такъ великого, щобысь-
мо его слезами жалю не могли змазати.

Кто хоче собирати добродѣтели безъ
смирєнія, той несе тѣлько пороу противъ
вѣтру.

св. григорій в.

Супокѣй души то наибѣльше щастье
на земли. Коли царь Давидъ найшовъ той
спокѣй въ собѣ, сказавъ радостно: Щожъ
менѣ еще бѣльше шукати на небѣ або на
земли, коли я знайшовъ спокѣй души.

Есть то велика негѣднѣсть, коли
тѣ уста и языкъ, котрыми Бога яко най-
высшого Господа и Сотворителя славишь,
величаєшь и благаєшь, потѣмъ мерзкими
огидишь словами.

СВ. ІЕРОНИМЪ.

„Кто сохраняє заповѣди мои
той любить мене“ мовить І. Христось.

Ч. 3602 г. 1895.

Позваляє ся печатати.

СИЛЬВЕСТЕРЪ

Митрополить.

ПОСЛАННИКЪ

одинокa церковно-народна часопись, выходитъ
1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата на рѣкъ
2 злр., пѣвъ року 1 злр.
Календарь Посланника 35 кр.

Книжочки мисійный

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.
Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.
Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О НАСЛѢДОВАНЮ ІСУСА ХРИСТА

вѣкопомна книга Тома зъ Кемпісь, займае
перше мѣсце по св. писмѣ. Може служити за
молитвословъ въ церквѣ и за побожне чтеніе
въ дома. Цѣна безъ оправы: на звычайнѣмъ
папери 50 кр. на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолеемска

Ораторіумъ сценічне въ 4. актахъ съ многими
спѣвами и колядами 45 кр.

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичный для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Рускій народный имнѣ

съ нѣтами на 4 голоса 3 кр.

ВСѢ

книги церковны, Молитвословы, Жи-
тія святыхъ, и пр. просимо замо-
вляти тѣлькѣ черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта Бережаны.
Всяка посылка книжокъ тѣлькѣ за послѣплатою.

ПРІИДІТЕ КО МНѢ ВСИ.

КНИЖОЧКА
МИСІЙНА

Отъ хаты до хаты.

Зъ рукъ до рукъ.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число шесте.

РѢКЪ 1895.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІ“
выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
— Менше якъ 5 не посылае ся. —

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ
РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ и „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ.“
въ ЛАНШИНЪ почта БЕРЕЖАНЫ.

ПЕРЕМЫШЛЬ.
Зъ печатнѣ С. Ф. Піонткевича.
1895.

Святой Аѳанасій.

„Прийди ко мнѣ!“

Коли журба, смутокъ, горе
Гризе душу — мовь той моль,
Къ Небесному врачу ты вдайсь
Онъ укоить тяжкій бѣль!

Не страхай ся — любой сыну!
Каже Христосъ — „прийди къ мнѣ!“
Проси — благай о що хочешъ
А все дастъ ся — все тобѣ!

Прийди съ крѣпковъ вѣровъ въ серци
Визнай щиро грѣхи всѣ,
И покинь вже разъ на вѣки
Блуднѣ пути — стежки злѣ!

Покинь сквернѣ дѣла, вчинки
Похотей злыхъ ѡтречись
Чорта покинь! И до Мене
Ты ѡтъ теперь навернись!

Обмый въ слезахъ грѣшну душу,
 Жаль — надѣю въ серци май,
 Чини добре! — а ѡтъ злого
 Ты завсѣгди утѣкай!

А Я за се — любый сыну —
 — Каже Христось Господь самъ —
 Довге житье — а по смерти
 Царство вѣчне, тобѣ дамъ!

Теодоръ Яницкій.

О МУЧЕНИКАХЪ.

Не всегда Церковь тѣшила ся свободою. Були часы, коли христіане мусѣли за свою вѣру перетерпѣти люті гоненія и муки а даже и смерть и то такъ зъ стороны жидѡвъ якъ и погань. Жиды ненавидѣли Христа а тымъ самымъ и Христіанъ, котріѣ всенародно заявляли свою вѣру во Христа. Погане же зъ початку уважали христіанъ яко секту жидѡвску. Но коли Церковь стала що разъ глубше пускати свои корѣня межи розличными народами и розширяти ся, погане, видячи упадокъ своей религіи, кинулись съ цѣ-

лымъ бѣшенствомъ на Церковь христову думаючи, що мечемъ и огнемъ будутъ могли знищити дѣло боже. Такъ каждого, котрый называвъ ся христіаниномъ, тягнули передъ судъ. Тутъ съ початку склоняли до ѡтреченя ся ѡтъ христіанства, но такъ, якъ звичайно кождый бувъ непоколебимый, то засуджовали на розличнѣ муки и терпѣнія. Въ способѣ мученя выразилосъ наибѣльше бѣшенство, ярость и ненависть гонителей и мучителей. Муки тѣ були такъ розличнѣ и страшнѣ, що не дасть ся ихъ описати. Христіанъ били воловыми жилами, прикладали розпалене желѣзо, вкидали въ кипячу оливу, палили повольнымъ огнемъ, стискали желѣзными острыми гаками, вырѣзовали части тѣла, розпинали на крестѣ и пр. Коли же котрый зъ нихъ по всѣхъ тыхъ мукахъ остававъ ся живымъ, то по бѣльшой части ѡттинали голову мечемъ. Тѣ христіане, котрѣ перетерпѣли муки и смерть за І. Христа называютъ ся мучениками. Яке число ихъ було, одинъ Господь знае; ихъ було такъ велике множество по всѣхъ сторонахъ, що никто не мѡгъ счислити. Першѣ, котрѣ пострадали за Христа, були архидіаконъ Стефанъ, укаменованый ѡтъ жидѡвъ (память его 2. Серпня и 27. Грудня) и равноапостольна Ѳекля (память ея 24. Вересня). Майже 300 лѣтъ потокомъ лилась кровь по всѣхъ усядахъ. За Христа терпѣли и умерали такъ мужчины, якъ женщины розличного

вѣку и стану: бѣдніи и богатіи, простіи и ученіи, старіи и молодіи а навѣть зъ царской родины. Такъ царица Александра, жена римского императора Діоклитіяна, видячи, що великомученикъ Георгій побѣдоносець посередъ найлютіишихъ мукъ не тѣлько ставъ ся непоколебимый, але смѣло обвинявъ императора — поганина, покинула царство, навернула ся до вѣры Христовой и приняла добровѣльно муки (память еи якъ и великомученика Георгія 23. Цвѣтня).

Такъ св. великомучениця Екатерина походяча зъ знаменитого роду и ѡтличающа ся надзвычайною красотою и быстрою ума, понесла такъ лютіи муки, що на видъ ихъ сердце чловѣка стискае ся и морозъ переходитъ по цѣломъ тѣлѣ (память ей 24. Листопада). Но не тѣлько дорослі але и дѣти смѣло являли ся на муки. Такъ Софія съ своими трема доньками 12-лѣтною Вѣрою, 10-лѣтною Надеждою, 9-лѣтною Любовію не тѣлько, що не дали ся склонити до ѡтреченя ся ѡтъ Христа, але для Него понесли мученическую смерть (память ихъ 17. Вересня). Изъ числа мучениковъ и мученицъ на Руси наибѣльше почитае ся великомученикъ Георгій, яко покровитель стадъ. Причиною того було слѣдующе событіе: Коли св. Георгій вытерпѣвъ многіи муки и находивъ ся въ темницѣ, розличні хоріи приходили до него и були уздоровлені его молитвою.

Межи иншими прійшовъ одинъ бѣдный земледѣлецъ, котрому погибъ одинокій вѣль и просивъ о помѣчъ. Втогда то сказавъ до него св. Георгій: „Иди до дому, вѣль твоѣй живый.“ Тое чудо послужило за основу до вѣрованя, що молитвы занесені до св. Георгія помагають не тѣлько людямъ але и животнымъ. Дальше великомучениця Варвара. Она вытерпѣла ѡтъ своего власного ѡтца поганина и старосты Мартіана неимовѣрнѣи муки. Въ кѣнци самъ отецъ стявъ ей голову мечемъ. Мощи ей находятъ ся въ Кіевѣ въ церквѣ св. Архангела Михаила. Нарѣдъ нашъ приписуе ей велику и особенну силу ѡтъ наглихъ болѣзней и нечаянной смерти. Причина того слѣдуюча: Коли великомучениця Варвара ишла на мѣсце страченя, молила ся за себе и за всѣхъ тыхъ, що будуть ей память почитати слѣдующими словами: Господи выслухай молитву слуги своей и подай всѣмъ тимъ, котрі будуть поминати мене и мои терпѣнія, свою ласку, щобы на нихъ не прійшла нагла болѣзнь и несподѣвана смерть. Втогда то давъ ся чути голосъ зъ неба, покликуючи ю до себе и приобѣщующій сповнити ей прошенъе. Тому то всѣ, котрі выбираютъ ся въ далеку дорогу, сполучену съ непредвидженными небезпеченствами дають на службу богу або на акафистъ и молебень до св. великомученицѣ Варвары (память ей 4. Грудня).

Въ кѣнци великомучениця Парас-

кевія (Пятниця). Имя своє пояснила она сама на судѣ передъ мучителями: Называю ся Параскевія, бо я въ день Параскеве (зъ греческа Пятниця) родила ся. День Параскеве або Пятницю почитали мои родичи, яко день страсти и смерти Господа нашего Ісуса Христа молитвами, постомъ и милостынями а коли Господь поблагословивъ ихъ мною въ той день, назвали мене тымъ именемъ, и такъ ѿ дня „Параскеве“ называю ся Параскевія, участница страстей Христовыхъ и въ самѣй рѣчи она понесла страшнѣ муки ажъ въ кѣнци велѣно ей голову стяти, (память ей 22. Жовтня). Така то велика була постояннѣсть и непоколебимѣсть въ вѣрѣ мученикѣвъ. Радше волѣли перетерпѣти гоненія и смерть, якъ ѿречи ся ѿ Христа. Теперъ уже нема тыхъ страшныхъ часѣвъ, гдебы христіянъ мучено задля самого имени. Однако суть иншѣ вороги, котрѣ словомъ и письмомъ старають ся насъ ѿклонити ѿ вѣры въ Бога и єго Церковь. Стережѣмъ ся тыхъ лжеучителей, котрѣ хотять нашу душу, тоє найдорожше сокровище погубити. Не приставаймо съ людьми безбожными и не читаймо ворожихъ религій книжокъ и писемъ, бо одно якъ друге може ослабити нашу правдиву вѣру и честноту. Єсли прійде на насъ яка спосѣбнѣсть — а тыхъ случаевъ ся дуже богато — то втогда пригадаймо собѣ примѣры тыхъ мученикѣвъ и ними загрѣваймо

ся до борбы съ ворогами, котрѣ все намъ пріобѣщаютъ — але тѣлько пріобѣщаютъ, щобы лише выречи ся вѣры въ Бога. Памятаймо, що вѣра єть найдорожшимъ сокровищемъ и жереломъ всякой потѣхи въ крайнѣй бѣдѣ и нуждѣ, бо она намъ показує, що „помощь моя отъ Господа сотворшаго небо и землю.“ Вѣра свята забезпечує добро и щастье всего общества человѣческаго, бо приказує шанувати житье, майно и честь другихъ якъ свое, бо повелѣває ѡтдавати почтеніє и послушеньство всякѣй власти. Держѣмъ ся прото крѣпко нашої св. вѣры и не даймо ся ничимъ ѡтъ неи ѡтстранити всегда пригадуючи собѣ безчисленнѣ полки тихъ, котрѣ для вѣры св. перетерпѣли розличнѣ мученія якѣ тѣлько могла выдумати лютость мучителей. Вѣра най буде для насъ тымъ свѣтломъ небеснымъ, котре бы все намъ просвѣщало и всѣми нашими дѣлами управляло, а втогда будьмо певнѣ, що она намъ послужить на спасеніє и мы удостоимо ся подѣбно мученикамъ бути причастниками вѣчной славы.

Богданъ В. Копытчакъ.

СВЯТЫЙ АѦАНАСІЙ.

Александрійскій архіепископъ и патріархъ св. АѦанасій бувъ однимъ изъ найревнѣйшихъ защитникѡвъ правдивои христіанскои вѣры противъ ложныхъ наукъ Арія и Несторія, за що перетерпѣвъ съ великимъ спокоемъ много переслѣдованій.

Св. АѦанасій уродивъ ся при кѡнци III вѣку по Рожд. Хр. въ египетскѡмъ мѣстѣ Александріи. Яко діаконъ бувъ онъ съ епископомъ Александромъ на вселенскѡмъ никейскѡмъ Соборѣ, а по смерти Александра ставъ на его мѣсци епископомъ, маючи 28 лѣтъ.

Аріяне пѡдмовили царя Константина противъ св. АѦанасія, котрый не хотѣвши принять Арія въ церковь, бувъ за тоѡ выгнанный въ Галлію, нынѣшнюю Францію, въ городъ Трирь. Тутъ переживъ святитель ажъ до смерти Константина, котрого сыны позволили ему вернути ся въ Александрію. Но недолго тѣшивъ ся народъ своимъ пастыремъ. Констанцій, наслѣдникъ Константина въ восточнѡмъ царствѣ, бувъ прихильный Аріянамъ и за ихъ пѡдмovoю выгнавъ зновъ св. АѦанасія изъ Александріи. Хотя и ласкаво приняли его папа Юлій и римскій царь Констансъ, то однако св. АѦанасій не мѡгъ долго въ Римѣ остати. Его тревожила судьба александрійскои церкви, где

аріянскій єпископъ Григорій переслѣдовавъ всѣхъ, кто не вѣривъ въ его ложную науку. Межи тымъ созванный въ Римъ соборъ, признавъ св. Аѳанасія невиннымъ и императоръ Констансъ затребовавъ ѡтъ своего брата, щобы ѡнъ вернувъ св. Аѳанасію єпископскій престолъ.

Констанцій настрашившись брата, написавъ до Аѳанасія и просивъ его вернути ся, ручаючи за его безпеченьство. Св. Аѳанасій повернувъ въ Александрію, а съ его появленіємъ начало притихати и ученіе Арія.

По смерти римского императора Константина настала нова бѣда для св. Аѳанасія. Боявшій ся передъ тымъ брата, Констанцій пѣслалъ теперъ сказати Аѳанасію, щобы ѡнъ выѣхавъ изъ Александріи. Святитель, маючи письменне позволеніе жити въ мѣстѣ, хотѣвъ мати и письменный приказъ удалить ся изъ него, и длятого непослухавъ посланника и чекавъ спокѡйно, що дальше станеть.

Одного разу св. Аѳанасій ѡтправлявъ вечерню, коли наразъ численне войско окружило храмъ. Владыка пѣзнавъ, що прійшли за нимъ и не желяючи, щобы кто терпѣвъ за него, приказавъ народу розѡйти ся. Но никто не хотѣвъ выйти; всѣ хотѣли боронити любимого архиєпископа. Воины вдерлись насиліємъ въ храмъ и начали розганяти народъ. Деякі изъ народа увидѣвши, що св. Аѳанасій готовъ

пасти жертвою царского гнѣву, вывели его силою изъ церкви и укрыли въ однѣмъ домѣ, а коли zvolнованный народъ троха успокоивъ ся, св. Аѳанасій ѳтправивъ ся въ египетскую пустыню, где перебувавъ межи монахами ажъ до смерти Констанція.

По нѣмъ вступивъ на престолъ Юліанъ, котрый удаючи, що зарѣвно почитає кожду вѣру, позволивъ изгнаннымъ вернути ся. Межи прочими вернувъ ся и св. Аѳанасій и занявъ свое епископство. Но Юліанъ, позволивши епископамъ вернути ся, надѣявъ ся въ душѣ, що они своими спорами съ аріянами будуть помагати єму въ его замыслахъ противъ христіанскои церкви. Коли же ѳнъ нереконавъ ся, що ученіє св. Аѳанасія не дає поводѣвъ до спорѣвъ, ѳнъ повелѣвъ воинамъ схватити его будто за то, що ѳнъ не мавъ права вертати ся. Но св. Аѳанасій, утѣкъ передъ преслѣдователями зновъ въ пустыню.

По смерти Юліана св. Аѳанасій по четвертый разъ вернувъ ся въ Александрію; но при царѣ Валентію, котрый помагавъ аріянамъ, принуждень бувъ зновъ убѣгати. Жителѣ Александрії однако такъ довго просили царя вернути имъ епископа, що въ кѣнци ѳнъ позволивъ єму заняти архипастырскій престолъ.

Св. Аѳанасій, переживши послѣдній лѣта въ Алексардріи въ постоянной борьбѣ

противъ єресей аріянскої, и несторіянскої, заснувъ въ Бозѣ въ 373 роцѣ по Рожд. Хр. на 30 роцѣ *) своего праведного житія.

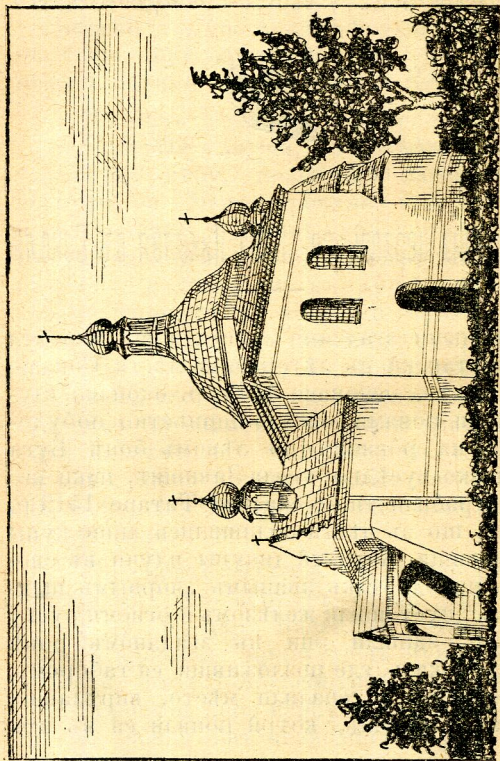

Старинна церковь св. Отца Николая въ Сокаляхъ.

Сумными згадками записали ся лихолѣтя татарскій въ лѣтописяхъ мѣста Сокаля. Се мѣсто, основане 1424 р. окопане глубокими ровами, стояло первѣстно побудоване на рѣвнинѣ по лѣвомъ боцѣ Буга близько сусѣднаго села Завишнѣ, поки єго не ограбили та не спалили Татаре 1519 р. такъ, що зъ мѣста полишились лише купы румовища. Коли тѣ дикуны идучи въ своимъ походѣ такъ званымъ „чорнымъ пляхомъ“ пустошили желѣзомъ и огнемъ руску землю, зайшли они въ згаданомъ роцѣ пѣдъ Сокаль, где розложивши ся таборомъ, розграбили и спалили мѣсто, вирѣзавши богато мѣщанъ, котрѣ попали ся въ ихъ

*) Память кончины св. Аѳанасія празднує наша церковь дня 2. Мая.

руки. На вѣсть о нападѣ татарскѣмъ на Сокаль, явивъ ся гетманъ князь Констан-

Церковъ въ Сокалѣ.

тинъ Острожскій съ войскомъ пѣдъ Сокалемъ, щобы оборонити мѣсто, але велика

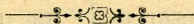
тьма Татарôвъ побѣдила христiянське войско и князь гетманъ мусѣвъ назадъ переправити ся черезъ Бугъ а чуючи ся слабосильнымъ не мôгъ тому перешкодити, що Татаре съ рабованою добычею та нещастными полонниками ôдойшли дальше. По спаленю Татарами мѣста Сокаля, скоро мѣщане опамятали ся зъ перестраху, почали они на ново будовати мѣсто, але не на старôмъ, но на новôмъ мѣстци, на горбочку, по правôмъ боцѣ Буга окопавши его валомъ, по котрôмъ видно до теперъ слѣды. При будовѣ мѣста, не забули Русины мѣщане сокальскiй и о хвалѣ Божôй, тому выбудовали они первѣстно невеличку деревяну, а потôмъ на мѣсци майже въ серединѣ заснованого мѣсця, муровану о незвычайно грубыхъ мурахъ церковь, украшену одною верхною банею, та двома поменьшими копулками, пôдъ возванiємъ св. Отца Николая. Въ котрôмъ роцѣ вымуровано ту церковь, при котрôй осѣли ОО. Василяне, о тôмъ трудно для браку записокъ дôзнатись. Що подана церковь св. Отца Николая есть найстаршою церквою въ Сокаляхъ, свѣдчить по надъ церковнымъ хоромъ умѣщена, добре перехована напись, що ту церковь „реставровано 1694 року.“ Ся напись наводить на уза-саднений здогадъ, що церковь мусѣла вже стояти довшiй лѣта, закимъ показала-сь потреба предприняти ей направи.

Ôдносно до сей старинной церкви,

суть переховані̇ межи другими двѣ̇ важнѣйшій̇ записки. Перва, що при церквѣ̇ св. Отца Николая въ Сокали, ѡтбували ся нарады рускихъ епископѡвъ въ присутности Михаила Копыстяньского, епископа переmysкого въ справѣ̇ уніи съ Римомъ 1594 р., зъ ѡдки покликавъ ихъ метрополить Михайль Рагоза на синодъ въ мѣсточко Берестъ, де въ рѡкъ опѡсля с. є. 1595 р., заключено унію зъ Римомъ. Въ тѡмъ роцѣ̇ кѡнчать ся три вѣки, якъ наша Русь, одновивши унію церковну, повернула до єдинства съ св. Апостольскимъ престоломъ. Зъ сей нагоди роблять ся приготвлєня, щобы ту триста лѣтну памятку торжественно обходити. — Друга записка знову така: При церквѣ̇ св. Отца Николая въ Сокали, проживавъ довшій часъ межи Василями Гавріиль Коленда, митрополить Кієвско-Галицкій, бувшій архієпископъ полоцкій. Сей митрополить, повертаючи зъ Кракова зъ ѡдбувшой ся коронаціи польского короля Михаила Вишневецкого, служивъ словянську Литургію въ катедральнѡмъ костели на Вавели въ Краковѣ̇ въ присутности короля съ єго дворомъ, численного духовенства, сенаторѡвъ и шляхты дня 12. Падолиста 1669 року, переславъ, якъ несе переказъ, на памятку свого перебуваня въ Сокали дарунокъ для церкви св. Отца Николая, котрый переховує ся въ ней старанно до теперь. Тымъ дарункомъ єсть дуже кра-

сна на деревѣ змальована икона св. Отца Николая, украшена позолоченою одежою, и она мѣститъ ся межи колюмнами та рѣзбами въ оказалѣмъ великѣмъ престолѣ. До той святой иконы, остающей зъ давень давна въ великѣй почести межи Русинами и Поляками не лише мѣщанами сокальскими, але и въ цѣлѣй окрестности Сокальскѣй, горнуть ся рѣкъ-рѣчно богомольнѣ люде особливо въ праздникъ верховнихъ св. Апостолѣвъ Петра и Павла, наколи церковь св. Отца Николая надѣлена есть ѡдпустами, навѣтъ грамотою Ёго Святости папы Льва XIII. зъ дня 19. Марта 1880 р. Будуючій представляе ся видъ, якъ въ часѣ ѡдпустѣвъ, облягають побожнѣ люде сповѣдальницѣ, щобы примиритись съ Богомъ та мати спокѣй въ сердцахъ !...

Василій Чернецкій
парохъ зъ Сѣльця белзкого.

Не залишай побожныхъ звичаѣвъ предкѣвъ !

(Повѣсть изъ Пролога въ день 29. Мая.)

Въ однѣмъ монастыри, зъ давныхъ лѣтъ, заховувано слѣдуючій побожнѣй и достохвальнѣй звичай : Кождого року въ великѣй Четверъ при-

ходили туда изъ всѣхъ окрестныхъ мѣстцевостей убогѣ, вдовы и сироты и дѣлавали изъ вспольного майна по установленой мѣрѣ пшеницѣ, трошки вина и меду и по 5 мѣдницѣ (грошей), щобы свѣтле Воскресеніе Христове могли проводить безъ нужды и въ радости. Одного разу наставъ неурожай и цѣна хлѣба надзвычайно пѣднеслася. Братя монахи, хотя мали съѣстныхъ припасѣвъ досыть, но думали, що дары и пожертвованя щедролубцѣвъ на потребности монастыря устануть, ддятого предложили настоятельству своему, щобы на той рѣкъ ѡтступити ѡтъ побожного звычаю и въ великій Четверъ не давати бѣднымъ пшеницѣ. Довго пречестный настоятель не соглашався на просьбу братій. — „Грѣхъ нарушати уставы, дані намъ св. основателемъ монастыря“ говоривъ ѡнъ; „грѣхъ не надѣяти ся, що Господь прокормить насъ“ Но позаякъ братя рѣшително сказали, що не хотятъ сами бути голодными ддятого, щобы кормити другихъ, то ѡнъ съ певнымъ смуткомъ ѡтповѣвъ имъ: „Творѣть, якъ хоче-

те!“ — а бѣдні, котрі ишли въ монастырь въ повної надѣ, повернули зъ ѡттамъ съ великимъ смуткомъ и майже въ ѡтчаянію.

Но небесный Отець убогихъ, не залишить видимымъ або невидимымъ способомъ укарати немилосердныхъ людей.... Въ велику Суботу пѡйшовъ монастырскій ключарь (економъ) въ шпѣхлѣрь, щобы на Пасху выдати чисту муку на хлѣбъ; но заледво ѡтворивъ дверѣ, почувъ непріятну вонь: вся пшениця такъ согнила, що треба ю було высыпати въ рѣку. Братя удивляли ся тому, жаловали и не знали що дѣлати; а побожный настоятель спокѡйно споглянувъ на зѡпсовану пшеницю и сказавъ до нихъ: „Кто переступає заповѣди святого отца, основателя монастыря, не надѣе ся на Провидѣніе небесне и не має милосердія надъ бѣдными, той непремѣнно повиненъ бути укараный за непослухъ. Вы жаловали 500 мѣръ, а стратили 5 тысячъ.... Теперъ знайте що на Г. Бога треба уповати, а не на свои stodолы и шпѣхлѣрѣ.“

На нещастье, и мы зачали забу-

вати на побожнѣ звичаи нашихъ предкѣвъ: накормити, по крайнѣй мѣрѣ, кѣлька разъ въ роцѣ, убогихъ немающихъ насущного хлѣба! або здѣлати поминки за души помершихъ нашихъ родичѣвъ, сродникѣвъ и добродѣевъ, котрыхъ майна мы стали ся наслѣдниками, ѡтъ котрыхъ многіи милости мы дѣзнали! Нашу нерадивѣсть хочемъ извинити тымъ, що часы тяжкѣ, всюда недостатокъ, треба поскупити... и такъ пѣдъ покрывкою мнимѣй ошадности залишаемъ спасительнѣй, прекраснѣй звичаи переданѣ намъ предками нашими. Коли умре отецъ, мати єсть кому ихъ майно забрати, но ихъ души памянути, милостыню за ихъ спасеніє убогимъ подати — нема кому, часы тяжкѣ... Но подумаймо, чи и не по той самой причинѣ у насъ нужда, неурожай, злывы умножаются съ кождымъ рокомъ, що мы лишъ самѣ о себѣ дбаемъ, а не о хвалу Божу и потребы бѣдныхъ братьей нашихъ? що мы всю надѣю покладаемъ лишъ въ стодолахъ и шпѣхлѣрахъ, а не въ Бозѣ-дателю всего добра?! Послухаймо отже слѣвъ

самого Спасителя: „Не пецыте ся глаголюще, что ямы или что піемъ или чимъ одждемся .. вѣсть бо Отецъ вашъ небесный, яко требуете сихъ всѣхъ. Ищите же прежде царствія Божія и правды его и сія вся приложатся вамъ (Мат. VI. 31—33).“ „Дайте, а дасть ся вамъ!“ (Лук. VI. 38) Не залишайте отже побожныхъ звычайвъ предкѣвъ!

И. А. Г.

Памятай о вѣчности!...

Двохъ подорожныхъ выбрало ся разомъ въ далеку и незнану дорогу. Одень изъ нихъ взявъ съ собою спорый чересь золота, а другій бохоня хлѣба и фляшку воды. Цѣлѣсенькій день ишли они пустынею, середъ невыносимой спеки, не здибаючи ани чоловѣка, ани дерева пѣдъ котрымъ бы спочити, ани жерела, где бы ся могли покрѣпити. Тогда то першій подорожный, выдачи що его золото на ничъ ему ся не придало, просивъ товариша, щобы давъ ему кавалокъ хлѣба и воды.

Той однакъ такъ ему ѳповѣвъ: „Если я тобѣ ѳтдамъ хлѣбъ и воду що маю при собѣ, то самъ згину зъ голоду, зъ жакды и утомленя....“ — „Но я тобѣ дамъ всё золото — ѳповѣвъ першій, — тѣлько дай менѣ тоѳ, о що ты прошу!...“ Знакомивъ ся тогды сей другій подорожный, и ѳтдавъ безумный свѣй хлѣбъ и воду за чересъ съ золотомъ. Незадовго однакъ тяжко ѳтпокутовавъ онъ ту свою захланнѣсть.... Утомленный, упавъ середъ дороги и тамъ таки съ житьемъ розпрацавъ ся.... На щожъ ему придалось золото?....

Такій самъ нерозумъ бачити можна щоденно межи людьми на тѣй дорожѣ до вѣчности, котру всѣ ѳтбුවаємо. Для золота, для зыску, для марного гроша, вырѣкає ся не одинъ молитвы и богослуженія, занедбує приступити до св. Тайнъ та тратить наконецъ благодать Божу и вѣчне спасеніє..: Не оденъ думає — докимъ молодой, буду жити выгѣдно, каждый буде мене почитати, буду уживати свѣта и жия, а на старѣсть, досыть буду мати часу на молитву и покаяніє.... Тымчасомъ смерть не чекає на ихъ старѣсть, лишъ въ силѣ вѣку пѣдтинає ихъ своею косою и сповняє ся на нихъ то, що въ писъмѣ святѣмъ написано: „Безумне, въ сію ноць душу твою истяжуть отъ тебе: а яже уготоваль єси кому будуть...“ (Лука XII. 20). На тамтѣмъ свѣтѣ, никто никому ничъ не дасть, никто собѣ ничего заробити не зможе,

кождый буде мусѣвъ жити зъ того, що съ собою принѣсь.... Теперь отже треба працювати на вѣчнôсть, теперь збирати заслуги, ноки часъ маємо до того.... Подумаймо лишъ собѣ, кôлько то вже лѣтъ жиемо на тôмъ свѣтѣ?... А гдежь то суть тотî добрі учинки, заслуги и честноты нашî, котрі мають бути цѣлымъ нашимъ майномъ въ вѣчности? Кôлько лѣтъ, мѣсяцѣвъ, днѣвъ або годинъ працювалисьмо въ тôмъ житю нашôмъ дочаснôмъ. щобы собѣ житье вѣчне забезпечити?... Если до теперь, мало на то памяталисьмо, спѣшѣмъ ся тое направити, бо яко мовить Іисусъ Христось: „Прійдетъ ноць, егда никтоже можетъ дѣлати....“ (Іоаннъ IX. 4). — Прійдетъ смерть, а тогда — все пропало!....

Богъ за добре надгороджає.

Не давно тому въ*однôмъ побережнôмъ шлезвіцко - гольштиньскôмъ селѣ рыбацкôмъ давъ ся чути выстрѣлъ съ моздѣря. Бувъ се знакъ, зывающій рыбаковъ на берегъ съ помочію. Мимо дуже морозного и бурливого ранка, вибрано ся съ поспѣ-

хомъ. О чверть милѣ ѿтъ берега спостережено купецкій корабель, осѣлый на мѣлизнѣ, и мабуть дуже ушкоджений бурею.... Залога сего корабля, щобы охоронити ся передъ заливаючими покладъ фалями, выдрала ся на машты и зъ ѿттамъ выглядали спасенія. Рыбаки стали на березѣ спускати човно ратункове, причемъ спостережено, що межи присутными нема дѣльного Гарро, сливучого провѣдникомъ такихъ выправъ ратунковыхъ, такъ якъ до схѣдъ сонця выбравъ ся бувъ до сусѣдного села. Годѣ було чекати на его поворотъ. Осмеро людей заняло отже човно, и по тяжкѣй борбѣ съ шаліючимъ моремъ, удало ся имъ до бити до корабля и спасти розбиткѣвъ. Оденъ тѣлько позѣоставъ зъ нихъ на корабли. Учѣплений на найвысшѣмъ маштѣ, опутанный линвами и скостенѣлый ѿтъ зимна, не мѣгъ ся рушити, коли инші ся ратували. Дѣоставши ся щастливо до берега, рыбаки застали тамъ уже дѣльного Гарро, котрый що ино повернувъ, и оповѣли ему о полишенѣмъ на корабли розбитку.

— Я їду по него! — закликавъ онъ — будете менѣ товаришити?

Настало мовчанье. Помученіи рыбаки бачили, що се для нихъ рѣчь неможлива...

— Но то їду самъ — сказавъ Гарро и вскочивъ въ човно. Въ сей хвили, появляе ся на побережю его стара мати, та стала просити Гаррого на чемъ свѣтъ стоить, щобы не їхавъ, щобъ згадавъ на брата Юрія котрый въ такій самъ спосѣбъ ѡтъ кѣлькохъ лѣтъ уже, пропавъ десь безъ вѣсти... Коли все тое не помагало, стала мати просити его, щобы бодай для неї то зробивъ и не їхавъ...

— А чи ты мамо певна, що тамтой, що сидить на маштѣ не має матери? — поспытавъ Гарро.

На тїи слова, замовкла старушка, а Гарро съ чотырема рыбаками що пѣйшли за его примѣромъ пустивъ ся на збурене море. Розбитый корабель, стоявъ уже пѣдъ водою, и тяжко було имъ дѣстати ся до него. Наконецъ таки, — при помочи божой удало ся Гаррому выдрапати ся на маштѣ, здѣймити омлѣлого моряка и зложити

его на днѣ човна. Коли съ поворо-
томъ, човно зближило ся на стѣлько
до берега, що мимо шуму фаль, гром-
кій голосъ Гаррого можна було зъ
берега дочути, закликавъ: „Скажѣтъ
тамъ мамѣ, що ей привожу живого
сына Юрія!...

Θ. Юв.

Заслѣпленье.

Дивна то рѣчь, що дуже часто люде
умнѣ, просвѣщенѣ и розсудно запобѣгливѣ
о добро дочасне, не думаютъ цѣлкомъ про
свою власну душу, ани о тѣмъ, що до
щасливости вѣчної доконче потребне....
Жіють они такъ, якбы вѣчно на тѣмъ
свѣтѣ позѣставати мали, не мовъ-бы не
вѣрили, або ничого не знали о душѣ и
житю будучѣмъ. Но поспытаймо котрого
изъ нихъ, якого ѡнъ есть вѣроисповѣданя,
а съ певностію ѡтповѣсть намъ, що есть
христіаниномъ и що вѣритъ во все тое,
що церковь свята навчає.... Таке посту-
пованье годѣ собѣ инакше вытолковати,
якъ хибѣ тѣлько въ той спосѣбъ, що они
зѣстали пѣдъ взглядомъ духовнымъ заслѣ-
пленѣ.

Преосвященный Сегуръ, такъ оповѣдає о однѣмъ изъ такихъ заслѣпленныхъ. Бувъ то молодой столяръ. Священникъ, до котораго парохіи онъ належавъ, напоминавъ его, щобы незабувъ ѡтправити великодную сповѣдь, а то тымъ бѣльше, що уже кѣлька лѣтъ не сповѣдавъ ся. На тѣ упѣмненя, такъ ѡтповѣвъ сей столяръ священникови: „Нѣ, отче духовный! Сего року, не пѣйду еще до св. сповѣди, но здѣлаю се доперва ажъ на безрѣкъ....“ Откинувъ лелкодушно напомяненя священника, не боявъ ся ничего, а на другій день умеръ несподѣвано, не помирившись съ Господомъ Богомъ!...

О кѣлькожь то такихъ випадкѣвъ притряфляє ся щоденно на Божѣмъ свѣтѣ? А однако тѣ, котрыхъ то саме за рѣкъ, за мѣсяць, за днину, а може и за хвилину чекає, цѣлкомъ на тоє не звертають уваги. Бо они суть заслѣплені. Гляди, чи и ты не єсь заслѣпленный! Не ѡткладай Великоднои сповѣди а колись ей не ѡтбувъ въ свѣй часъ, ѡтправъ якъ найскорше.

Ө. Юв.

Проклятіє лѣнивства.

Звѣстна то рѣчь, що прародичѣ нашій въ раю збунтовали ся противъ Г. Бога, черезъ що, стягнули на себе и на своихъ

потомкѣвъ кромѣ иншихъ каръ, еще и кару працѣ. Вправдѣ они и передѣ тымъ въ раю працювали, но тамта праця була для нихъ чимъ то легшимъ и милымъ, ничъ прикрого въ собѣ не мѣстила; но по грѣхопаденію стала имъ праця пѣтъ вытискати и якъ тверде ярмо нагнула карки ихъ, тѣ карки, котрі они въ сѣбѣй гордості противъ Г. Богу пѣднесли. Оѣтъ тогды праця стала ся однимъ изъ бичей Божихъ, котрымъ Богъ каравъ чоловѣка за то, що ся ѡтваживъ свого Отця небесного образити.

Тое ярмо було дуже твердымъ ярмомъ и тяжкимъ бременемъ, котре бы пригнетало и по нынѣшний день, всѣхъ людей, колибы не прійшовъ бувъ на свѣтъ сей Спаситель міра, котрый такожь тяжкою працею зароблявъ собѣ на удержанье свого житя. Той трудъ пѣднятый черезъ Бога — чоловѣка, здѣймавъ изъ працѣ тоѣ проклятіе, яке на ней тяжило, а вложивъ въ ню тѣлько благословенія, що ѡѣтъ сеи хвилѣ той, що ся имаѣ обовязку працѣ, дѣзнаѣ благословенія Божого; того же що ся ѡѣтъ ней ѡттягаѣ, переслѣдуѣ проклятіе Боже.

Якажь отже вдячнѣсть належить ся ѡѣтъ насъ Божественному Спасителеви, що зъ любви къ намъ грѣшнымъ, такъ тяжкѣй ѡтдавъ ся працѣ, чтобы намъ ярмо ѣй солодкимъ а бремя легкимъ здѣлати! но такожь на якъ велике нещастье наражаѣ

ся той, що по пришествію Спасителя ѿтъ працѣ ся усуває?

Цѣле нещастье лѣнивого состоитъ въ тѣмъ, що коли ѿтъ працѣ сторонить, то сторонить заразомъ и ѿтъ Спасителя своего. Протое, нема ничъ такого, щобы душу на рѣвно великій небезпеченьства грѣху наражало, якъ лѣниство, а то тымъ бѣльше, що оно не одного грѣху и сотокъ грѣхѣвъ єсть матерею.

Пригляньмо ся тѣлько такому лѣнивому: Жити мусить, а заробити уцтиво на житье — не хоче. Для того праця тяжить єму якъ камѣнь у ноги. Що прибавъ въ працѣ, то во лѣниствѣ прогайновавъ. Зъ ѣтси будить ся въ сердци єго зависть къ другимъ, котрѣ щось посѣдають, кривымъ окомъ дивить ся ѣнъ на достатки ближнихъ своихъ, не памятаючи на то, що самъ єсть причиною своего убожества и нужды, такъ якъ не хоче працювати, щобы мѣгъ якъ и они заспокоити всѣ свои дочастнѣ потребности. Жити мусить, а працювати не хоче, отже захланнымъ окомъ споглядає на достатки другого, та шукає лишь способу, щобы ихъ выдерти и собѣ присвоити.

Чоловѣкъ лѣнивый, середъ самой працѣ, стягає проклятїє Боже на тыхъ, съ котрыми жїє, бо лѣниствомъ своимъ инымъ въ працѣ перешкаджає и причиняє ся до того, що и другѣ починають єго въ тѣмъ наслѣдовати. Ёнъ отже, стає ся

слугою діавола, приводить бо другихъ своимъ злымъ примѣромъ до лѣнивства, а потому до различныхъ грѣхѣвъ. Лѣнивый, першій до обмовы, першій до злыхъ и неперстойныхъ розговорѣвъ, въ чіе бо сердце завитає лѣнивство, то въ немъ и всяке зло тамъ загнѣздитъ ся.

Одно отъ лѣнивство, а кѣлько въ немъ злого! И бракъ любви ближнього, и крадежи, и пѣдпаленя, и рабунки, и убійства, и шіянство, и нечистота, и инші розличного рода проступки. А чижъ грѣхи тіи не ѣтдаляють чоловѣка ѣтъ Спасителя, а ѣтдаляючи ѣтъ Спасителя чижъ не засуджують єго душу на наибѣльшу нужду?

Но не наразъ всѣ тіи нещастя спадають на лѣнивого, въ початку, совѣсть єго операє ся злему, ставляючи єму предъ очи страшнїи правды Божїи и всказуючи на якъ великї небезпеченства ся наражає. Но ѣнъ заглушуючи совѣсть, выступає противъ тыхъ святыхъ правдъ, котріи не pozwalяють єму супокѣйно ѣтдавати ся лѣнивству и тымъ способомъ тратить поволи и постепенно навѣтъ вѣру въ Бога. Такихъ людей знайде ся днесъ дуже богато, що то для жажды богатства и ѣтразы до працѣ, вырѣкають ся правдъ нашої св. вѣры, а съ тымъ выреченьємъ ся св. вѣры, зривають одно зъ послѣднихъ огнївъ що то лучить єще душу чоловѣка съ Богомъ.

Стережѣть ся протое милї братя лѣ-

нивства, щобы и на насъ не спало тоѣ проклятїе, яке иде за лѣнивствомъ, а берѣмъ ся щиро и охочо до нрацѣ, бо съ працею получене єсть благословенство Боже!

Ө. Юв.

Для старыхъ и молодыхъ.

„Благо єсть исповѣдати ся Господеви“ мовить царь Давидъ. Отже царю убогаченому такъ многими дарами природы и дарами ласки а упадаючому зъ высоты своего царского и пророческого достоинства такъ „благо“ було исповѣдати ся Господеви. А зъ насъ не одень иде до св. сповѣди съ ѡтразою, со встыдомъ, якъ-бы на якесь наказанїе. Зъ ѡтки походить тая рѣжниця? Ото ѡтъ того, що царь Давидъ видѣвъ ясно, якъ шкодливый и погубный для чоловѣка грѣхъ, а мы сего не видимо и видѣти не хочемо.

Сыну! доверши всѣ дѣла и sprawy твои въ лагѣдности а кромѣ славы позыскаєшь почитанье у людей.

Справедливѣсть возвышає народы, но грѣхъ дѣлає людей ничножными.

Кн. Прит.

Нехай опустить злѣстникъ свою дорогу и мужъ неправый гадки свои и нехай наверне ся до Господа а змилосердить ся надъ нимъ.

Пр. Исаія.

Сыну! приступуючи до служеня Богу, стѣй въ справедливости и приготови душу твою на покаянiе.

Єккл.

Мѣй Боже! небо и земля и все, що на ней єсть, кличе до мене, щобымъ Тебе любивъ.

Св. Августинъ.

Никколи не будь цѣлковито безъ занятiя: або читай, або пиши, або молись, або розмышляй, або трудись и роби щось хосенного для общого блага.

Юома зъ Кемп.

Ч. 3602 г. 1895.

Позваляє ся печатати.

СИЛЬВЕСТЕРЪ

Митрополитъ.

ПОСЛАНИЕ

Описание церковного устройства
и устройства церковного управления
на 1882 год. 3-й том. 1-й лист.
Издательство "Пославание", 35 к.

Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"

Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"

Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"

Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"

Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"

Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"
Издательство "Пославание"

ПОСЛАННИКЪ

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь „Посланника“ 35 кр.

Книжочки мисійнѣ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О наслѣдованіи Іисуса Христа

вѣкопомна книга Тома зъ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. писъмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожное
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виелеемска

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библиотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Рускій народный имнь

съ нѣтами на 4 голоса. Цѣна 3 кр.

Всѣ

книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта

Бережаны. Всяка посылка книжокъ **тѣлько**
за послѣплатою.

ПРІЙДІТЕ КО МНѢ ВСИ.

КНИЖОЧКА

МИСІЙНА

Отъ хаты до хаты.

Зъ рукъ до рукъ.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число семе.

РѢКЪ 1895.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“
выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;
по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.
— Менше якъ 5 не посылаетъ ся. —

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ
РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ И „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ.“
ВЪ ЛАПШИНѢ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ С. Ф. Піонткевича.

1895.

Святой Севастіанъ.

ЗАВѢЩАНЬЕ СВЯТОГО КСЕНОФОНТА.

Давно вже тому, якъ на тѣмъ свѣтѣ
Бояринъ славный, Ксенофонтъ живъ,
Всѣ пользовались въ его совѣтѣ,
Бувъ благодѣтель и въ округъ сливъ
Не лишъ въ достаткахъ но такожъ въ вѣрѣ,
Законы Божіи точно сповнявъ,
Тожъ мавъ честь, славу ѡтъ всѣхъ въ удѣлѣ
И ему Господь Богъ помагавъ.

Но и на него прійшла година,
Въ котрѣй прашатись съ симъ свѣтомъ
Засумовалась цѣла краина [мавъ
Вразъ съ Цареградомъ — где проживавъ...
Тогды вѣзвавъ ѡнь до ложа свого
Жену и дѣти, *) щобы имъ шляхъ
Правый всказати, бо знавъ що много
Уже погибло на манѡвцяхъ....

Коли зѡбрались, кт нимъ промавляє
Голосомъ тихимъ: „Я чую вже
„Що Ангель смерти мя обнимає
„И Богъ предъ судъ свѣй кличе мене....

*) Жена называла ся Марія а сыны: Іоаннъ
и Аркадій.

- „Но не сумуйте що умираю,
 „Чей небесъ воля мила есть вамъ,
 „Ей повинуйтесь, васъ я благаю
 „И послухъ дайте ось тымъ словамъ :
 „Предъ всѣмъ о любѣ, бѣйте ся Бога,
 „Его законы свято хранѣть,
 „Нехай жизнь ваша все буде строга,
 „Ближнихъ же своихъ щиро любѣть.
 „Отъ дѣлъ побожныхъ не ухилийтесь,
 „Творѣте добре навѣтъ врагамъ,
 „И на убогихъ не забувайте
 „И учащайте все въ Божій храмъ....
 „Щобъ совершеннѣсть ваша яснѣла
 „Немовъ на небѣ зѣрка тота,
 „Нехай все вашѣ душѣ и тѣла
 „Любовь вкрашає и чистота.
 „Доброта, кротѣсть, миръ и смиренье
 „Най процвѣтають.... Та въ кождый часъ
 „Старайтесь ревно о душѣ спасенье,
 „Сежь обовязкомъ святымъ для насъ!..
 „До сердець вашихъ не допускайте :
 „Мечь, вражду, зависть, гнѣвъ, клевету..
 „Матери винну честь ѡтдавайте
 „За єѣ труды и доброту.
 „Все поступайте пѣсля ей волѣ,
 „Для ней являйте щирю любовь,
 „И кождой хвилѣ, въ долѣ въ недолѣ,
 „Нехай знаходить у васъ покровъ!..
 „Всегда молѣть ся!... А слово Боже
 „Въ житю крѣпити буде васъ все,
 „Молитва въ нуждѣ вамъ допоможе,
 „Просьбы предъ Божій тронъ занесе.

„А щобъ вы знали якъ поступати,
 „Христа за примѣръ берѣть собѣ,
 „Неразь бо треба и кровь проляти
 „За вѣру святую у борбѣ....
 „Жійтежъ протое на хвалу Бога,
 „Поки до сего даний вамъ часъ,
 „А снійде зъ неба благодать многа
 „Съ благословеньемъ Божимъ для васъ.
 „И вы будете весь вѣкъ щастливѣ,
 „Не затьмить вамъ долѣ жадна тѣнь,
 „А по смерти васъ Богъ милостивый
 „Прійме до свого царства. — Аминь !...“

*

*

*

Сказавши тоє, пѣдоймивъ руки,
 Благословивъ ихъ, по семъ вѣстхнувъ
 И супокѣйно, безъ болю, муки
 Мовъ та дитина, въ вѣки — уснувъ....
 А що живъ всегда онъ безъ облуды
 И божу волю точно сповнявъ,
 Тожъ Богъ по смерти, за ревнѣ труды
 Межъ Святыхъ въ небо єго принявъ....

Іоаннъ Озаркевичъ.

О ХОРУГВАХЪ.

Кромѣ образѡвъ,, якѣ находятъ ся въ иконостасѣ и помѣщаются ся на стѣнахъ, суть они еще въ каждойъ церквѣ на хоругвахъ. Хоругви були вже въ старинности при войску звѣстнѣ, но коли ввѣйшли въ употребленіе церковне, не дасть ся съ певностію сказати. Початокъ ихъ вѣроятно ѡтноситъ ся до четвертого столѣтія т. е. до часѡвъ Константина Великого, котрый казавъ до военной заставы прикрѣпити крестъ и завѣсити хоругвь. Стало ся тоє слѣдующимъ чудеснымъ способомъ: Константинъ провадивъ вѣйну противъ полководця Максентія, котрый оспорювавъ ему Римъ и престоль. Пѡдчасъ военного походу ставъ Константинъ одного дня розмышляти надъ судьбою цѣсарей якъ то они такъ скоро одинъ по другому змѣняются ся и мимоволѣ задрожавъ и почавъ съ неспокоємъ споглядати въ будущнѡсть. Находячи ся въ тѡмъ настроеніи, почувъ ѡнъ въ собѣ влеченіе до молитвы, пѡйшовъ за нимъ и почавъ горячо молити ся

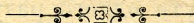
до Господа Бога и Его просити о помѣчѣ. Въ тѣмъ середѣ дня онъ и цѣле его войско узрѣли на небѣ надъ солнцемъ сіяющій крестъ съ надписію: „О семъ побѣдишь.“ Довго Константинъ застановлявъ ся, чтобы то е видѣніе мало означати, но своимъ разумомъ не мѣгъ того собѣ пояснити; ажь въ ночи въ снѣ явивъ ся ему самъ Христосъ съ такимъ самымъ знаменемъ и повелѣвъ подобне сдѣлати до заставъ военныхъ. Константинъ такъ и здѣлавъ. Досвѣта скликавъ ремѣсникѣвъ и оповѣвъ имъ все. Тогда по его повелѣнію прикрѣплено до тыки поперечну жердку, котратымъ способомъ представляла рамена креста; зъ ней звисала хоругвь однаковой довготы и широты, украшена золотомъ и дорогими камѣнями. На вершку помѣщено напись имени Христа окружену золотымъ вѣнцемъ. Тую хоругвь мавъ Константинъ во всѣхъ походахъ военныхъ. Потому казавъ еще бѣльше подобныхъ здѣлати и передъ розличными ѣдѣлами умѣстити. Уповаючи на помѣчѣ божу вырушивъ противъ Максентія, побѣ-

дивъ го три разы въ горѣшнѣй Ита-
ліи, а четвертый разъ коло мосту
мильвійского, где и самъ Максентій
погибъ. Оть того то часу зачали и
въ церквѣ подѣбнѣ хоругви употре-
бляти. Церковнѣ хоругви суть
двоякого вида: або сукно, на котрѣмъ
зъ обохъ сторѣнъ суть образы, ви-
ситъ зъ перекрестя, або есть одною
стороною прискрѣплене до держака,
на вершку котрого находить ся крестъ.
Першій видъ есть въ насъ въ бѣль-
шѣмъ употребленю.

Хоругви символично о-
значають прапоръ Христа. Якъ
воины собирають ся підъ своимъ
прапоромъ, коли идуть на вѣйну
противъ непріятеля, такъ само и хри-
стіяне, котрыхъ житье св. писъмо по-
рѣвнуе съ борьбою противъ ворогѣвъ
спасенія, повиннѣ ся собирати коло
прапору церковного и загрѣвати ся
до борьбы духовной за славу божу
и спасеніе души противъ видимыхъ
и невидимыхъ ворогѣвъ. Хоругви о-
значають торжество и побѣду Хри-
ста въ день єго воскресенія надъ
грѣхомъ, адомъ и Юдеями. Они о-

значають наконецъ торжественну побѣду нашей св. вѣры надъ невѣрствомъ и побѣду христіанина надъ ворогами спасенія. Для того то хоругви ставляютъ ся въ корабли церкви и употребляютъ ся при различныхъ церковныхъ обходахъ (процесіяхъ). Найже протое тоє знамя оживляє въ насъ ревнѣсть до хвалы божой, най утвердитъ вѣру нашу, вознесе надѣю и загрѣе любовь нашу. Пѣдъ тымъ знаменемъ подвижаймо ся мужественно съ всѣми искушеніями до злого и тоє знамя най намъ пригадує, що мы на святѣмъ крещенію вписали ся пѣдъ хоруговъ Господа нашего Іисуса Христа, котрому пріобѣцалисьмо цѣле житье служити. Яко добріи воины подвижаймо ся и служѣмъ вѣрно Господу такъ довго, доки насъ не призове до себе, щобысьмо получили надгороду за нашѣ труды, ввѣшли въ радость Господа и Его славили во вѣки.

Богданъ В. Копытчакъ.

СВЯТЫЙ СЕВАСТІАНЪ.

Въ грозныхъ для христiянства часахъ, именно за владѣнiя римскаго императора Діоклетiяна, живъ св. С е в а с т i я н ъ. Бувъ онъ сыномъ богатыхъ родителей, котрѣ, мешкаючи въ Римѣ, воспитали старанно своего сына пѣсля поганьскои вѣры, будучи самѣ ревными еи исповѣдниками. Но св. Севастiанъ, одаренъ великими способностями ума, пѣзнавъ вскорѣ, що поганьска вѣра безъумна и старавъ ся ближе познакомиться съ правдами вѣры Христовои. Тоѣ прiйшло ему легко, бо яко начальникъ царскои стражи мавъ способностъ встрѣчатись щоденно съ христiянами. Заразомъ видѣвъ онъ, якъ каждого дня выводили не мало вязней на страченье, а новыхъ приводили на ихъ мѣсце. Видѣвъ онъ тiи жестоки муки, якими катовано христiанъ, а заразомъ подивлявъ ихъ святую терпеливостъ середъ тыхъ мукъ. А такъ якъ онъ бувъ чоловѣкомъ, котрый надъ всею любивъ роздумовати, прото, познакомившись съ христiянами, ставъ и самъ исповѣдникомъ вѣры Христовои, и то такимъ ревнымъ, що не лишъ боязливѣйшихъ христiанъ загрѣвавъ до бодрости и ѣтваги, но также и невѣрныхъ навертавъ на дорогу правды Божои. Ему повелось навернути одного разу 630, а пѣзнѣйше 1400 поганъ до вѣры Христовои. Кромѣ того навернувъ онъ до почитаня

правдивого Бога римского намѣстника Хроматія вразъ съ єго родиною и невѣльниками въ числѣ 1400 людей.

Погане видячи, що уже и ѡтъ намѣстника не можуть надѣятись помочи, удались до императора Діоклетіяна и зложили цѣлу вину на св. Севастіяна, будьто ѡнъ бунтує народъ. Императоръ не хотѣвъ тому вѣрити, но въ кѡнци завѣзвавши Севастіяна передъ себе и переконавшись наглядно, що то правда, приказавъ єго мучити, а ѡттакъ прострѣлити стрѣлами.

Честнѣи мощѣ єго хотѣла похоронити одна побожная женщина, но яке же було єи удивленье, коли спостерегла, що ѡнъ еще жїє. Взяла єго отже до своего дому, и якъ могла гоѣла єго раны.

Чудеснымъ способомъ поздоровѣвъ св. Севастіанъ такъ, що коли одного дня переходивъ императоръ дорогою, при котрѣй сидѣвъ Севастіанъ, не хотѣвъ сразу вѣрити, щобы то бувъ той самъ, котрого убито стрѣлами. Коли святой мученикъ заявивъ єму, що ѡнъ той самъ, и лишь длятого позволивъ Господь продовжити єго житье, щобы мѡгъ остерегти єго передъ вѣчною погибелію, завзятый Діоклетіанъ, не зважаючи на обезсилене муками здоровье св. Севастіяна, приказавъ єго доти бити палками, доки середъ тои муки не ѡтдавъ свого духа Г. Богу.

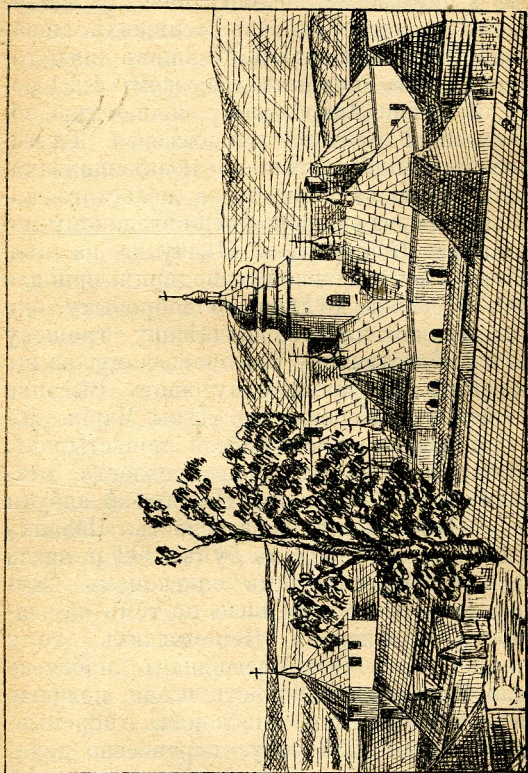
Тѣло св. Севастіяна вкинено въ каналъ; но христіане выдобули єго и похо-

ронили після християньского звичаю, и ѿтакъ построили надъ его гробомъ церковь.

Монастырь ОО. Василіянъ въ Лавровъ.

Въ тихомъ лѣснѣмъ закутку, далеко ѿ гамору свѣтового, въ краснѣй гористѣй окресности, лежить монастырь ОО. Василіянъ въ Лавровъ, причислающій ся до найстаршихъ Василіянскихъ монастырей въ нашѣй Галичинѣ. Згаданный монастырь основавъ, не звѣстно при якихъ обстоятельствахъ Тройдоновичъ, князь литовскій около 1275 року. Ѳдносно до назвы монастыря переходять ся два переказы лише не знати, котрый зъ нихъ правдивый. Після одного переказу, мала бы назва „Лаврѣвъ“ походити ѿ греческого слова „лавра“ що означае: монастырь, після же другого переказу, ѿ имени єго основателя „Лявора“ (Лаврентія) Тройдоновича, котре перемѣнено на „Лаврѣвъ.“ Первѣстно побудованный деревяный монастырь съ церквою, стояли въ старинѣ въ меньше приступнѣмъ та недогѣднѣмъ мѣсци на высокѣй горѣ, а хочъ ихъ окружали зѣ всѣхъ бокѣвъ высокѣй лѣснѣй дерева, то

Монастырь ОО. Васи́ліянь въ Лавровѣ.

таки були выставлені на стужи и острі
 вѣтры. Незначне въ початкахъ монастир-
 ске вышосаженъе, недостаточне до выжи-
 вленя посередъ лѣсѡвъ осѣвшихъ мона-
 хѡвъ ОО. Василиянь, побѡльшивъ князь га-
 лицкій Левъ щедримъ дарункомъ 1291 ро-
 ку, подавши Лаврѡвскому монастирю об-
 ширнѣйшій ґрунтовіи вышосаженъя. Тіи вы-
 посаженя побѡльшила въ пѡзнѣйшихъ ча-
 сахъ королева Бона, жена польского ко-
 роля Зигмунта І, передавши згаданому мо-
 настирю 1553 р. село Нанчулки на вѣч-
 нѡсть. При стараннѡй господарцѣ, прійшли
 ОО. Василияне до лѣпшого добробыту, они
 вышожичили навѣтъ значнѣйшу грошеву
 квоту Константину Высочаньскому, за що
 переняли въ заємъ одну часть Высоцка
 съ церквою Успенія Пр. Дѣвы Маріи, по-
 будовавши при ней опѡсля монастирокъ.
 Щобы заокруглити свои посѣлости, ста-
 рали ся ОО. Василияне Лаврѡвскіи набути
 село Страшевицѣ на власнѡсть. Позаякъ
 згадане село передавъ бувъ 1292 р. князь
 галицкій Левъ рускимъ епископамъ Сам-
 бѡрскимъ и оно перейшло по тѡмъ на вла-
 снѡсть епископѡвъ Перемыскихъ, тому
 трудно було ОО. Василиянамъ поблиске
 село Страшевицѣ посѣсти и оно полишає
 ся до теперъ при епископахъ перемыс-
 кихъ. Около 1553 року, перенесено дере-
 вяный монастирь зъ недогѡдной высокой
 горы, на приступнѣйше пѡдъ горою мѣстце
 та розпочато по при монастирь будову

оказалой, камѣнной церкви о шести копулахъ зъ пѣдземними крытами. У земныхъ криптахъ почивають знакомитшій рускій родини шляхотскій и межи ними и рускій Архіереи а то: 1) Иннокентій Винницкій епископъ Перемыскій. Сей епископъ недужный на ноги, удавъ ся на курацію до Львова. Припадково, заняли ся ѡтъ свѣчки олѣйками напущена полотняна обвязка на ногахъ и недужный епископъ такъ попѣкъ ся, що по кѡлькохъ дняхъ въ великихъ страданяхъ померъ. Ёго мертве тѣло перевезено зѡ Львова и похоронено въ высказаныхъ криптахъ 1700 р. 2) Георгій Винницкій братъ покѡйного епископа, постриженный въ монахи въ Лавровѣ, епископъ Перемыскій, пѡзнѣйшій Митрополитъ Кіевскій и Галицкій, помершій въ Лавровѣ 1713 р. 3) Гіеронимъ Устрицкій епископъ Перемыскій, ѡтрекшій ся епископского престола доброохотно, проживавъ довшій часъ въ монастырѣ Лаврѡвскѡмъ и ту померъ яко 90 лѣтний старецъ 1748 р. При пожарѣ монастыря съ церковю 1767 р. ѡткрыто случайно въ мурованой стѣнѣ домовину съ написомъ имени и дня, року смерти Льва князя Галицкого, бувшого добродія монастыря Лаврѡвского, помершого 1301 року въ поблизкѡмъ василіаньскѡмъ монастырѣ въ Спасѣ (знесенѡмъ 1789), а пѡзнѣйше похороненого въ Лавровѣ. Князь Левъ владѣвъ 37 лѣтъ на Руси, ѡтбудоуавъ и на ново укрѣпивъ зруйноване Татарами

мѣсто Львѡвъ, старавъ ся о порядки и добро въ краю, а на смертной постели въ монастырѣ Спаскѡмъ, мавъ приняти якъ кажутъ монастырскій чинъ. Вынайдена домовина князя Льва була золотыми и срѣбными бляхами покрыта. Тогдашній игуменъ монастыря Лаврѡвского казавъ тѣ бляхи зъ домовины забрати, щобы ихъ перетопити на сосуды церковнѣ, а пепели заслуженого для Руси князя на ново похоронити для вѣчнаго спочинку, але где ихъ похоронено не знати. Коли деревяный монастырь побѣчъ мурованой церкви кѡлька разѡвъ погорѣвъ, вымуровано на єго мѣсце новый монастырь 1776 р. котрый стоить до теперъ. Коли и церковь кѡлька разѡвъ погорѣла, перестроєно єй внѣшну форму до теперѣшнаго виду. Монастырь съ церквою окруженный монастырскими господарскими будынками. У Лавровѣ мало бути въ старинѣ якъ кажутъ бѡльше деревяныхъ церквей, но чи суть о тихъ церквахъ деякѣ близнѣй перехованѣ записки, се менѣ не звѣстно.

ВАС. ЧЕРНЕЦКІЙ
парохъ зъ Сѣльця-белзкого.

Р о з г о в о р ъ.

- Гдѣ идешъ Ганусю?
- До мѣста!

— Маєшь що на продажъ?

— Нѣ, куры ся не несуть, молока на масло нема, прядива такожь не ма.

— Маєшь що купувати?

— Ей здаобы ся не одно купити, та грошей не ма.

— Ну, то по що идешь до мѣста, коли ничего нѣ купувати, нѣ спродавати не маєшь.

— Яка ты смѣшна. Иду, бо каждый спѣшитъ до мѣста. Не знаєшь, що нынѣ ярмарокъ.

— Ярмарокъ для тыхъ, що спродають щось або купують. А кто не має интересу, то пощо на дармо часъ тратити и до грѣху доводити.

— До грѣху? А идижь дурна, — щожъ то за грѣхъ ити на ярмарокъ? Не дармо высмѣвають тебе въ селѣ, що маєшь голову перевернену. Зъ тебе то якійсь ѳтлюдокъ....

Тое мовячи, смѣяла ся Гануся ажъ заходилась а Мартуся споглядала на ню съ смуткомъ. Въ кѣнци сказала, опираючись на мотыщѣ, котрою бараболѣ пѣдгор-тала :

— Скажи сама, що тебе буде въ мѣстѣ забавляло? Будешь ходила дармо по мѣстѣ — шкода часу; будешь ся залицяти до парубчакѣвъ - неробѣвъ то не красно. Вступишь еще съ якимъ парубчакомъ на пиво, потому пѣйдешь до жида, котрый тебе завабить катаринкою

и дашь три крайцарѣ, щобы тобѣ пташокъ льось вытягнувъ. Въ кѣнци умучена повернешь до дому, но и дальше не ма що говорити. Мене до мѣста не кортить ити. Я люблю радше село, где такъ спокѣйно и красно.

Гануся знеохочена тою бесѣдою пошла дальше. Мартуся подгортала дальше бараболѣ приспѣвуючи собѣ краснѣ пѣсоньки. Споглядала такожъ съ жалемъ на тыхъ, що ишли до мѣста, бо днесъ ярмарокъ и имъ здавалось, що тамъ мусять бути, чи мають потребу, чи нѣ. Якъ приходивъ четверъ, то ихъ тягнуло до тыхъ ярмарочныхъ розривокъ, до того марнования часу и здавалось имъ, що безъ нихъ не обѣйде ся ярмарокъ. Въ той день не можь ихъ було въ дома утримати.

Гануся крутила ся по мѣстѣ, щирила бѣлѣ зубы до парубчакѣвъ, молола языкомъ и дивувала ся дуже, що ей улюбленого Петра нема на ярмарку. Бувъ то парубчакъ въ цѣлѣмъ селѣ найбогатшій и найкрасшій и всѣ думали, що ѣнъ оженитъ ся съ Ганусею, бо неразъ съ нею гулявъ и радо розмавлявъ. Не побачивши его въ мѣстѣ, якась не рада и сквашена вертала домѣвъ, бо була змучена, та еще и хустку вкрали ей.

Переходячи по при огородъ Мартусѣ, зачула якійсь веселый разговоръ. Глянула и остовпѣла. То розмавлявъ ей Петро съ Мартусею. Петро мовивъ :

— Богъ менѣ свѣдкомъ, щомъ собѣ тебе уподобавъ, я лишъ думавъ, що ты вѣтречиця якъ другій. Нынѣ случайно зачувъ я твоѣй розговоръ съ Ганусею; я познавъ, що ты розумна, трудяща и уцтива дѣвчина. Не ѡтмавляй менѣ, я въ недѣлю пришлю сватѡвъ.

Гануса съ плачемъ пѡйшла дальше.

Розумна Мартуса зѡстала женою найбогатшого паробчака въ селѣ.

З. С.

До чого то доводить п'яньство и захланнѡсть.

Передъ десятима лѣтами выемигровавъ до Америки изъ виленської губерніѣ, оденъ молодой хлопецъ, походячій изъ селянської родины. За моремъ пощастило ся ему, а доробивши ся якого такого маєтку, забававъ вертати пѡдъ родинну стрѣху. Америка выцивілізовала и огладила хлопця, тожъ коли прибувъ въ родинні стороны, никто не мѡгъ пѡзнати давного хлопця въ тѡмъ сильнѡмъ розвитѡмъ мужщинѣ, въ чорнѡмъ по-

ряднѣмъ убраню, съ зигаркомъ при боцѣ, о рухахъ и бесѣдѣ паньскѣй... На желѣзнодорожнѣмъ двѣрци здибавъ ѡнъ давного сусѣда и той непѣзнавши его, згодивъ ся завезти до рѣдного села. Передъ селомъ доперва признавъ ся ѡнъ до свого сусѣда, ставъ розказовати, якъ то ѡнъ ся тѣшитъ що вернувъ уже на родину, та оповѣдавъ що то ѡнъ буде теперъ робити...

О! вже ся васъ не покину — сказавъ ѡнъ — но на всегда позѣстану межи вами! Досыть уже черезъ десять лѣтъ натуживемъ ся за рѣднею...

Въ дома заставъ ѡнъ лишъ молоду дѣвчину, въ котрѣй пѣзнавъ свою сестру, що то колись якъ ѡнъ ишовъ до Америки, була еще малою. Не признаючись ей що ѡнъ за оденъ, попросивъ ю тѣлько ѣсти и ставъ розпытовати о подрѣбностяхъ домового житя... Межи иннымъ довѣдався ѡнъ ѣтъ сестры, що родичѣ поѣхали на ярмарокъ, та що тато на немъ певно добре унѣе ся, такъ якъ послѣдними часами ставъ на добре такой напивати ся, та тратити — марнотравити

и такъ невеликій мастокъ... Се дуже его засумовало, тожъ ледво покушавши стравы, яку ему сестра подала, виймивъ изъ кешенѣ добрый звитокъ банкнотѣвъ, положивъ ихъ передъ сестрою и казавъ:

„Отъ маєшь за вечеру, а теперъ покажи менѣ якій кутокъ, гдебымъ мѣгъ переспатись.“

Здивована дѣвчына запровадила его до другої комнатки, где онъ небавомъ и заснувъ середъ мечть о лучшій для родичей будущности.

Пѣзно въ ночі вернули родичѣ зъ ярмарку. Донька сейчасъ оповѣла имъ о подорожнѣмъ и показала отримані за вечеру грошѣ.

— То якійсь богачъ — воркнувъ добре пѣдпилий старикъ, а очи заискрились ему зловѣщо...

Коли мати съ дочкою твердо заснули, вставъ по тихоньки старый, схопивъ за сокиру що пѣдъ лавою лежала, та мовъ кѣтъ на пальцяхъ всунувъ ся до пробочной комнатки, где сынъ змученый подорожею, спавъ сномъ блаженныхъ.... Не предчуло сердце батькѣвске — сына, не задро-

жали руки!.. Пôдъ однимъ ударомъ сокири — згинувъ сынъ его безъ стону... По семъ поспѣшно, обработавъ старикъ трупа изъ грошей и дорогоцѣнностей, вытягнувъ его черезъ ôкно и сховавъ его пôдъ снопами въ стодолѣ. Здѣлавши все тоє поставивъ сокиру за печь, и самъ якъ найсупокôйнѣйше положивъ ся спати...

На другій день, пытає донька за чужиньцемъ, на що отецъ ей ôтворкнувъ, що уже давно пôшовъ и щедро за нôчлягъ расплативъ ся. .

Тымчасомъ коло полудня стали сходити ся до сего господаря сусѣды. Вѣсть о поворотѣ его сына зъ Америки розôйшла ся якъ стôй по цѣлому селу и каждый хотѣвъ его попытати, та послухати любопитныхъ оповѣдань...

— А гдежь вашъ сынъ? посыпали ся питаня, коли старый неохочо вийшовъ насустрѣчь сусѣдамъ.

— Якій сынъ? — поспытавъ онъ здивований, не предчуваючи на вѣть, кого забивъ сеи ночи..

— Но, а той що зъ Америки

вернувъ ся, я его самъ привѣзъ вчера
зѣ стациі до села, коли вы були на
ярмарку — ѡдозвавъ ся одинъ изъ
сусѣдѣвъ — ставъ паномъ, доробивъ
ся маєтку...

Недокѣнчивъ еще сусѣдъ, якъ
старый съ крикомъ мовъ бѣшенный ки-
нувъ ся до стодолы, а за нимъ по-
бѣгли и здивованіи сусѣды. И щожъ
они тамъ побачили?... Побачили якъ
надъ окровавленнымъ трупомъ ревѣвъ
та ломивъ руки убійця рѣдной ди-
тины... Вскорѣ все выяснило ся и
власти арештовали убійцю!...

Отъ, до чого то доводить неразъ
пьянство и захланнѣсть!...

Ө. Юв.

Пѣснь до Пречистѣи Дѣвы Маріи.

(Слова О. С. Лепкого).

Пречиста Дѣво, Небесна Мати!
Кто Тебѣ въ силѣ хвалу ѡтдати?
Кто Тебѣ гѣдну пѣснь заспѣває!
Кто звеличитъ Тя? кто прославляє?
Божая Мати, Мати людей,
Прійми молитву зъ грѣшныхъ
грудей.

Поволи.

I. Яросевичъ.

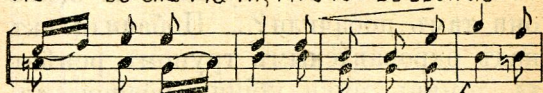
P

Пре-чи --- ста

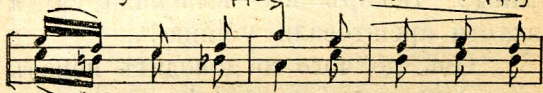
Дѣ--во,

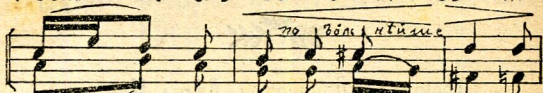
Не---бе-сна Ма-ти, Кто То-вѣ вѣси-лѣ

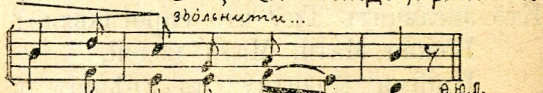
Хва---лу ѡт---да-ти? Кто То-вѣ гѡдну

Пѣснь за--спѣ--ва---е? Кто зве-ли--

-читъ *по воле нѣмсе* Тя? Кто зпросла---вля--е?

Бо-жа--я Мати, Мати людей, Прійми мо-

ли-тву зѣтрѣшныхъ гру-----дей!

е.ю.л.

Тобѣ кланяєсь, Пречиста зоре,
 Земля и небо, поле и море,
 Тобѣ небеснѣ хоры спѣвають,
 До Тебе люде пѣснь посылають:

Божая Мати и т. д.

Красна ѿ солнца, Дѣво святая,
 На небѣ свѣтишь, Мати благая,
 Свѣти на працю, на хлѣба колось
 Учуй нашъ тихій молитвы голосъ:

Божая Мати и т. д.

Чи Богъ дастъ долю, чи лихо встане,
 Молитву, Дѣво, шлють Христіане
 До Тебе, Мати — пѣснь голосную:
 Услиши грѣшныхъ въ хвилю тяжкую:

Божая Мати и т. д.

Ты боронила нашу краину
 Ѿтъ бѣсурманѡвъ въ смерти годину;
 Гнѣвъ на насъ Божій, чи кара впала
 Ты у стѡпъ Бога покровомъ стала.

Божая Мати и т. д.

О! заступай насъ, Пречиста Мати,
 Ѿтъ всего лиха, — Ѿтъ супостата,
 О! помагай намъ на добре дѣло,
 Ити въ правдѣ, въ вѣрѣ и въ чести

Божая Мати и т. д. [смѣло.

Молись до Бога за нами, Мати,
 О помагай намъ долѣ вблагати,

И хорони насъ все молитвами,
Ласкъ Божихъ, Мати, будь вѣчно съ
Божая Мати и т. д. [нами.

А якъ ударить година смерти,
О поможи намъ въ Бозѣ умерти,
О поможи намъ на судѣ стати
И въ небѣ Бога все оглядати.
Божая Мати, Мати людей,
Прійми молитву зъ грѣшныхъ
грудей!

П О К У С А.

Одинъ піякъ пропивъ грунтъ и хату и лишивъ ся жебракомъ. Случайно трафляло ся ему мѣсце за гуменного въ дворѣ. Панъ прикликавъ его до себе и каже: „Слухай Олексю! Ты газда добрый, але піякъ еще лѣпшій. Я-бы тебе радо пріймивъ за гуменного, але піякови повѣрити не хочу. Чи потрапишь ты цѣлкомъ выречи ся горѣвки?“ —

— На очи єѣ видѣти не хочу, — закликавъ Олекса. Поки житя мого до усть єѣ не возьму.

— Дуже добре, — каже панъ, — спробуємо. Тутъ ставляю порційку горѣвки, а ты маєшь сидѣти самъ въ комнатѣ

цѣлый день. Если не покоштуєшь горѣвки сей до вечера, буде надѣя на поправу. Если тѣлько дѣткнешь ся, мѣся у мене не загрѣєшь.

Панъ вийшовъ, а Олекса затеръ руки зъ радости.

— Буду гуменнымъ, — каже до себе. — Тѣште ся жѣнко, дѣти, будете паннами!

Въ тѣмъ заласкотало єго щось въ нѣсѣ. Онъ обернувъ ся и побачивъ келишокъ съ горѣвкою. „Тфу, тфу на тебе, проклята сивахо, — не зведєшь ты мене бѣльше. Онъ ѣтвернувъ ся съ погордою. — Така люра, а що она зъ чоловѣка зробить. Але Олекса не дасть ся! Я навѣтъ дивити ся буду на ню и ничего.“

Олекса обернувъ ся до келишка. — „Алежъ бо чиста, чиста; и келишокъ якій великій! Ино калать тай не ма.“ Але тутъ жахнувъ ся. „Ей Олексо, Олексо май розумъ! По хвили ставъ самъ себе успокоювати. — Тажъ то ничъ, я тѣлько говорю, то ще ничъ злого. — Я не пью, а говори менѣ можна, а навѣтъ и понюхати то ще ничъ злого. Ахъ, якъ пахне проклята. Не знати чи моцна? — Мусить бути моцна, бо ажъ пѣнитъ ся. — Ану, якъ-бы покуштовавъ. Еть! — не можна. Тѣлько покоштувати. —

Коли панъ за хвильку ѣтворивъ двєрѣ, щоби побачити, що Олекса робить, не було уже въ комнатѣ никого. Якъ побачивъ,

чивъ на столѣ порожный келишокъ, догадавъ ся всего — и махнувъ рукою. Такъ и скѣнчивъ Олекса урядъ гуменного, а якъ ѡнъ самъ скѣнчивъ, того исторія вправдѣ не подає, але догадати ся легко. Де кто зарѣкає ся. „Пійду, — каже, — съ людьми ся побачу, побалакаю, тожъ то ничъ злого — а горѣвки, якъ свѣтъ, пити не буду.“ — Добре постанавають, еще лѣпше мудрують, — а кѣнчать якъ Олекса. Значить — не умѣють уперти ся покусѣ.

Ө. Б.

„Я еще маю часъ.“

Одинъ молодець занедбувавъ ѡтъ довшого часу обовязки христіянськѣ. На Господа Бога ѡнъ вправдѣ не позабувъ цѣлковито, але все казавъ: „Безъ св. Тайнъ не хочу умирати, але на тоє маю еще часъ, исповѣдаю ся пѣзнѣйше.“ — Такъ ѡткладавъ ѡнъ сповѣдь все. Разъ захорувавъ тяжко. Мати пригадувала єму на Бога, але ѡнъ все еще ѡткладавъ пѣдъ позоромъ, що хороба не єсть небеспечна. За кѣлька день єму погѣршило ся, а тогды нагадавъ ся послати за священникомъ. Однакъ той бувъ власне у другого хорого. Пѣсланецъ побѣгъ и тамъ за священникомъ и той вы-

бравъ ся сей часъ до легкодушного молодця. Але часу минуло споро и ледви священникъ доходявъ до хаты, нещасный молодець закончивъ житье. Не ѡткладай сповѣди! —

Ө. Б.

ОТЕЦЪ НЕБЕСНЫЙ.

Мала Анна утратила вчасно ѡтця. Тяжко опечалена мати провадила малу сирѣтку каждой недѣлѣ и свята на грѣбъ незабутой для нихъ особы и плакала гѣрко и нарѣкала на свою долю. Разу одного переймила ю розпука до того степени, що заливаючи ся слезами вытягнула руки до неба съ докоромъ, чому забрано ей дорогого мужа, а батька дитинѣ. Мала Анна клячала коло матери хлипаючи, но коли мати зачала нарѣкати, що она теперь сама съ сирѣткою опущена и безпомѣчна, дитина схопила мать за руку и промовила несмѣло: „Мамо, тажъ мы маємо еще одного Отца тамъ въ горѣ, Отца небесного. Ты мене все учила молити ся: „Отче нашъ, иже еси на небесѣхъ!“

Тота несмѣла увага побожной дитины зробила велике враженье на болей и смуткомъ пригнобленѣй, матери. Она спамятала ся, що жаль унѣсь ю за далеко;

що въ розпуцѣ, оплакуючи дорогу особу, забула на Того, до Котрого сама учила свою дитину удавати ся за помочю и потѣхою. А теперъ тая дитина ю завстидала! Она споглянула на небо, але вже теперъ съ надѣєю, потому звернула взѣръ на клячучу при пей дитину и єѣ слезы обѣсихали ѣтъ ѣтблеску надѣѣ и упованія на небесного Отця. И она не завела ся въ тѣй нядѣѣ. Небесный Отецъ не опустивъ ихъ; она выховала свою дитину и сама при ней спокѣино доживала старости.

Ө. В.

„Я — або ты.“

Одинъ священникъ посвячувавъ новыи цвинтарь. По церемоніи приступає до него одинъ молодой газда и каже: „Не знати, кто першій спочине на тѣмъ цвинтари?“ — „Не знати, — ѣтповѣвъ священникъ, — може я, або ты.“ — „Еть, — ѣтповѣдає той, — на насъ єще часъ.“

Въ вечеръ того самого дня ударивъ кѣнь того газду такъ сильно въ живѣтъ, що ѣнъ на другій день померъ и спочивъ першій на новѣмъ цвинтари.

По кождѣмъ похоронѣ поставмо собѣ вопросъ: „Кто зъ насъ першій пѣйде за

небѣжчикомъ?“ — а ѡтповѣдь буде: „Я, або ты.“ — Отже будьмо готовѣ! —
 О. Б.

Примѣръ родичей.

Часто трапляє ся намъ сумный случай, що деякѣ дѣти не умѣють навѣть найзвычайнѣшихъ молитовъ. Коли шукаємо за причиною занедбаня морального, то переконаємо ся, що то звычайно не недбалѣсть и тупоумнѣсть дѣтей, а тѣлько выключна вина родичей. Деякѣ родичѣ нѣбы то черезъ бракъ часу, а многѣ такоу черезъ просте недбалѣство не призывають дѣтей ѡтъ маленька регулярно до молитвы. Дитина, котроу родичѣ разъ проведуть, то зновъ довшій часъ нѣ, не буде и въ пѣзнѣйшѣмъ вѣцѣ точно ѡтмовляла молитвѣ, а тѣлько тогды, коли буде мати часъ, а властиво, коли схоче. На пытанье, чому не мовила нынѣ молитвы, має дитина звычайно вымѣвку: „Я забуду“ „я забула“ — або: „менѣ никто не провѣвъ.“ Але якъ то болесно почути и таку ѡтповѣдь: „Тато и мама такожь не молятъ ся.“ — И що тутъ помогутъ всѣ усилія священникѣвъ и учителей? ?

О. Б.

Для старыхъ и молодыхъ.

Великій цѣсарь Французѣвъ, Наполеонъ I. дѣставъ ся пѣдъ конецъ житя до неволѣ. Коли люде съ подивленьемъ приглядали ся тому велитови, що перше буривъ троны и державы, а потому яко вьзень такъ спокѣйно зносивъ свою долю, сказавъ до нихъ Наполеонъ: „Если-бы не вѣра въ Бога, я-бы своего упадку не бувъ въ силѣ перенести.“

Ө. Б.

Часъ стрѣлою передъ нами летить и не вертаеся! Поры року якъ найправильнѣйше по собѣ наступають: промине одна весна, то природа принесетъ намъ по уплывѣ певного часу другу, такую самую молодую и може еще свѣжшю и красшю; но николи не вертаетъ весна житя чоловѣка! Скоро разъ чоловѣче пройдетъ весна твоя, такъ уже она для тебе была первая и послѣдняя!... Прото не шастай твоѣй молодой вѣкѣ, не шастай и не давай молодымъ цвѣтамъ житя твоего передъ часомъ вянути и усыхати.... Тями собѣ „що весна (житя) разъ красна.“

Красна невѣста безъ чесноты, есть мовъ тая хорошо переплетена книжка, зъ котрой чнтати не ма що; она подѣбна може золотѣй чарцѣ терпкого напою.

ПОСЛАННИКЪ

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь „Посланника“ 35 кр.

Книжочки мисійнѣ
выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О наслѣдованю Іисуса Христа
вѣкопомна книга Тома зъ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. писъмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожные
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолеемска
Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими сѣвками и колядами 45 кр.

Библиотека Посланника
мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Рускій народный имнь
съ нѣтами на 4 голоса. Цѣна 3 кр.

Всѣ книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

ПРІИДИТЕ КО МНѢ ВСИ

КНИЖОЧКА

МИСИЙНА

Огь хаты до хаты.

Зь руць до руць.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число осьме.

РѢКЪ 1895.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІ“

выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

Менше якъ 5 не посилае ся.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ и „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ“.

ВЪ ЛАПШИНѢ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

Зъ печатнѣ С. Ф. Піонткевича.

1895.

Св. Іеронимъ.

Вечѣрняя молитва.

Тьмами зорѣ въ небосклонѣ
Озарѣли Божій тронъ ;
Отче нашъ въ небесъ Сіонѣ
Ниспосли намъ мирный сонъ.

Зѣ тыхъ просторѣвъ тамъ высоко,
Де тѣ зорѣ миготять,
Милосернымъ взглянь ся окомъ
До тихонькихъ нашихъ хатъ.

Надъ селомъ понадъ дрѣмучимъ
Де дитина тиха спить,
Омофоръ Твоѣй всемогучій
Най ся крѣпко воцарить.

Отче нашъ ! хотъ надъ звѣздами
Ты розпнявъ предвѣчный тронъ,
Я и тамъ дойду гадками
Тобѣ Творче бю поклонъ.

Говилѣвъ, 1895.

МАРИНЪ.

Гдещо о духахъ.

Дуже часто случаетъ чути такъ межи людьми простыми якъ и просвѣщенными повѣсти о духахъ и небѣщикахъ вертающихся ся на землю. На счетъ того одинъ другому оповѣдає несотвореній рѣчи, якбы они по правдѣ стались. Въ виду того мимоволѣ насуваетъ вопросъ: чи могутъ умершіи (небѣщики) повернутись зъ тамтого свѣта и показувати ся людямъ? Если заглянемо въ исторію народѣвъ, то побачимо, що майже всѣ народы, такъ найдикшіи якъ и найбільше просвѣщеніи були або суть того переконанія, що душѣ помершихъ могутъ повертати на землю, прибирати розличніи виды, робити шумъ и лоскѣтъ, стогнати, о щось просити. Вѣра та есть обща, старинна а яко така видить ся промовляти за тымъ. И въ дѣйствительности тоє не противить ся розумови, якъ тоже не заключає въ собѣ ничего такого, чтобы могло переходити всемогущество боже. Чоловѣкъ такъ що до тѣла якъ и души

есть сотворенный отъ Бога и тому совершенно отъ Него зависимый. Черезъ смерть розлучае ся душа съ тѣломъ, но Господь може ей зновъ вернути або то само тѣло, яке она мала, або може дати инше и позволить ей, щобы исповняла тѣ самѣ дѣйствія, якъ передъ смертію а то въ той цѣли, щобы людей перестеречи и склонити до заховуваня закону божого. Якъ бо Господь сотворивъ чоловіка, котрого передъ тымъ не було, такъ може и по смерти дати му тѣло, бо Богъ есть всемогучій, може отже все здѣлати, що хоче. Дятого выдае ся бути дуже подѣбнымъ до правды, що небѣщики могутъ повертати на землю. Щобы однакъ рѣшити той вопросъ такъ всѣхъ занимаючи, загляньмо до св. Письма, чи оно не дае намъ въ томъ взглядѣ якихъ положительныхъ указаній. И такъ въ старѣмъ завѣтѣ въ II. книзѣ Маккавейскѣй ст. 1—17 читаемъ слѣдующе: Юдеѣ подѣ начальствомъ Юды Маккавея вели часті борбы съ Сирійцями. Дмитрій сынъ Селевкія Филопатора, побуджаемый самими Юдеями, котрі

представляли Юду яко ворохобника, выславъ своего вожда Никанора съ великимъ войскомъ противъ Юдеевъ. Зъ початку хотѣвъ той вождь подступомъ зловити Юду, но тоє ему не удалось. Въ томъ несчастіи почавъ Юда молити Господа Бога о помѣчь и побачивъ въ снѣ архієрея Онію съ руками вознесеными до горы, молячого ся за цѣлый нарѣдь Юдейскій. Тоже явивъ ся и пророкъ Іеремія разомъ съ нимъ. И втогда сказавъ Онія: Сей, пророкъ Божій Іеремія, есть братолюбець, котрый много молить ся за нарѣдь и за мѣсто святе. Іеремія же простерши праву руку подавъ Юдѣ золотый мечъ и сказавъ: Прійми мечъ святыи, даръ ѡтъ Бога, котрымъ побѣдишь непріятелей. Тымъ выдѣніємъ покрѣпленіи Юдеѣ, въ числѣ тѣлько 3000 побили велике число непріятеля а голову Никанора, котрый осмѣливъ ся ругати зъ Бога, повѣсили въ Іерусалимѣ. А въ той часъ уже давно не було въ живыхъ Оніи и Іереміи. Дальше въ І. книзѣ Царствъ глава 28 ст. 4—20 читаемъ, що за царя Савла (1100—1060) одного разу

напали на Израилитянъ Филистиняне. Савиль перестрашенный полками иноплеменникѡвъ запытувавъ Господа Бога чи ѡтнесе надъ нами побѣду? Але, що Господь Богъ не давъ єму нѣякого ѡтвѣта ни въ снѣ ни въ явленіяхъ ни черезъ пророкѡвъ, то ѡнъ удавъ ся ночью до жены волшебниці (ворожки) въ Епдорѣ. Тогда явивъ ся умершій Самуиль и спытавъ Савла, чому его призываетъ! На тоѡ ѡтповѣвъ Савль: я призываю тебе тому, що вороги на мене напали а Господь ѡтступивъ ѡтъ мене а не давъ менѣ нїякого ѡтвѣта. Втогда то сказавъ Самуиль: Господь ѡтступивъ ѡтъ тебе и якъ говоривъ тобѣ черезъ мене, ѡтбере тобѣ царство зъ рукъ твоихъ и дасть ближньому твоему Давидови, бо ты не послухавъ голосу Господнього и не сповнивъ приказаной Господомъ Богомъ кары на Амаликитахъ. И ѡтдасть Господь Израила съ тобою въ руки филистимскіѡ а завтра ты и сыны твои упадете въ борбѣ. И такъ ся стало. Прійшло до битвы на горѣ Гелвуде, въ котрѡй Израилитане зѡстали побѣдженіѡ, три сыны

Савла полягли а самъ Савлъ, тяжко раненый, не хотячи попасти въ руки ворогѣвъ пробивъ ся мечемъ. Такъ само въ новѣмъ завѣтѣ читаемъ въ Евангелію, що І. Христосъ передъ своими страстями и смертію взявъ съ собою трехъ ученикѣвъ; Петра, Якова (старшого) и Іоанна и поѣшовъ съ ними на гору Таворъ, где передъ ними преобразивъ ся. Втогда при Іисусѣ явили ся Мойсей и Ілія и бесѣдовали съ Нимъ о предстоящихъ страстяхъ и смерти Его. Св. Петръ въ великомъ одушевленіи сказавъ: Господи, добре намъ тутъ бути, сдѣлаймо тутъ три шатра, Тобѣ одно, Мойсееви одно и Іліи одно. А знаємо, що такъ Мойсей якъ и Ілія давно уже померли були передъ Христомъ. Коли І. Христосъ умеръ на крестѣ, земля затряслась, скалы розпались, гробы ѣтворились и много умершихъ повстало и явилось въ Іерусалимѣ. Зъ того видимо, що въ самѣй рѣчи умершій повертали на землю и показовали ся людямъ а такъ могутъ вернути ся и показовати ся. Однакъ зъ того еще не слѣ-

дує, щоби всѣмъ повѣстямъ о духахъ, якѣ собѣ люде оповѣдають, вѣрити. Противно треба ѳтносити ся взглядомъ нихъ съ великою осторожностію, бо заледво може якась частинка зъ нихъ есть подѳбна до правды, а майже бѳльша часть якъ и не всѣ остоють противъ суду здороваго розуму. Повѣсти такѣ мають свое жерело въ розличныхъ рѣчахъ. И такъ многѣ люде вслѣдствіе угрызъ совѣсти складають такѣ повѣсти. Неразъ случае ся, що умираючіѣ батько запише свому сынови майно и разомъ вкладає на него обовязокъ, щоби за его душу служились Службы божѣ або щоби ѳтступивъ якусь часть грунту на церковь або щось иншого. Та що зъ того? Батько заявивъ свою послѣдню волю тай померъ. Сынъ справивъ похоронъ, заводивъ и плакавъ, не такъ може оплакуючи страты дорогоѣ особы якъ радше выводячи и выспѣвуючи розличнѣ жалѣ, якѣ тѳлько лишь слина на языкъ принесе. По похоронѣ скликавъ кумѳвъ, сусѣдѳвъ та знакомыхъ на почестне, трактamentъ, тутъ запивали горе и смутокъ

ажь до піяньства, до утрати розуму и здоровля. И на тѣмъ скѣнчило ся а о послѣднѣй воли батька ѡнъ цѣлкомъ забувъ. Но голосъ совѣсти пробужуєсь въ нѣмъ, ѡтзывается и ѡнъ пѣдъ влѣянїемъ угрызъ совѣсти бачить покойного отца, допоминающого ся у него сповненя своеѣ послѣднѣй воли. Тутъ зновъ въ дома межи чоловікомъ нема згоды, любви и вѣрности. Чоловікъ упиває ся, марнує своє майно, нищить своє здоровльє, катує жену и дѣти! Въ кѣнци самъ Богъ милосердить ся надъ ними. Посилає ангела смерти и забирає бѣдну, нещастну жену зъ сей долины плачу и недоли. Дперва теперъ пѣзнає той пїякъ свои беззаконїя, свое звѣрске поступованьє и обходженьє ся съ женою а то вслѣдствїє угрызъ совѣсти, котру стараєсь притлумити, придусити горѣвкою, аракомъ и пивомъ. На якїйсъ часъ правда має ѡнъ спокѣй. Но пѣзнѣйше все такой совѣсть ѡтозве ся а ѡнъ пригадавши собѣ все тое, що въ минувшости сдѣлавъ, бачить свою жену, котра єму нелюдскѣсть его представляє. Иншїй зновъ убивъ

другого чоловіка. Голосъ совѣсти ѡтзывается, прошибае го страхомъ и ему особенно въ ночи на самотнѣ видаеся, що убита нимъ особа съ окровавленными ранами передъ нимъ являеся и ему мерзость его поступку выкидае. А кѣлькожь то бѣльше есть такихъ случаѣвъ въ котрыхъ совѣсть дѣйствуе а пѣдъ влїянїемъ тойже чоловікѣ оповѣдае розличнї рѣчи и то съ такою певностїю и рѣшительностїю, що готовбы на тое присягнути.

Иниї зновъ складають повѣсти о духахъ въ тѣй цѣли, щобы другихъ обманути, въ блудъ впровадити. Не одинѣ бачучи, що якась рѣчь му приносить великї корысти, хоче и на дальше, бути въ посѣданю тѣй рѣчи и въ тѣй цѣли або самъ перебираеся за духа або розпускае розличнї слухи, щобы легковѣрнї въ нихъ увѣрили. Тымъ способомъ хоче онѣ позбутись тыхъ людей, котрї бы хотѣли тую рѣчь посѣсти. Пускаючи бо розличнї слухи о духахъ, онѣ тымъ самымъ ѡтстрашуе другихъ ѡтъ неи и може на дальше съ всякою безпечностїю пѣдъ легкими условїями тую

рѣчь выкорыстовувати. Колькожь то можь навести случаѣвъ, въ котрыхъ слуга, щобы мѡгъ обкрадати безпечно свого хлѣбодателя або чиншѡвникъ, щобы мѡгъ ѡтстрашити другихъ ѡтъ найму, пускають ложнѣи ними самими змышленѣи повѣсти о страхахъ и духахъ.

Иннѣи зновъ въ перестраху або пѡдъ влѣянѣемъ сильного воображеня видять небѡщикѡвъ. Неразь случаєсь, чоловѣкъ вертає пѡзно въ ночи до дому. На дорозѣ выбѣе му 12 година. Мимо волѣ ѡнъ задрожить цѣлый, зжахне ся, пригадуючи собѣ, що теперъ вѡтворило ся царство духѡвъ. Въ тѡмъ перестраху, пѡдъ влѣянѣемъ сильного воображеня бачить ѡнъ тамъ щось бѣлого, або якѣйсъ огонь, що до него то приближаєсь то ѡтдаляєсь. Ну, и щожъ то може бути, якъ не духъ якѣйсъ? Тымъ часомъ показалось, що рѣчь инакше мала ся. Було то або перестрашене звѣря, котре передъ чоловѣкомъ утѣкало або кусень полотна, котре вѣтромъ колисане, здавало ся показовати признаки житя и уходити за духа. Уже то

въ природѣ чоловѣка лежить, що ѡнъ боить ся темноты а бажає свѣтла. И такъ въ св. письмѣ читаємъ, що псалмопѣвецъ Давидъ ободрявъ людей, не страхати ся „ѡтъ страха ночнаго и.... ѡтъ вещи во тмѣ приходящія.“ (Пс. ХС. 5). Втогда то при тѡй боязни чувство бере верхъ надъ розумомъ, ѡнъ пригадаючи собѣ правдиві событія, въ своимъ воображенію ѡтворює ихъ и уже у него духъ есть на завѡзванье.

Многі въ кѡнци суть забобонні и въ своєй забобонности все, що тѡлько почують, пріймають за правду. Если що нибудь стане ся, такъ они зачнуть тое на всѣ боки нагинати, щобы тое такъ выпало якъ они хотять. Зъ найменшого потрафлять они сдѣлати наибѡльшее. А если где що еще пѡдхопять, то уже тому такъ свято вѣрятъ, що всякѣ представленія въ тѡмъ взглядѣ суть безполезні, що противъ того ничо собѣ не дадутъ говорити. До того приходитъ еще звычайно боязливѡсть а такъ въ парѣ съ забобонностію має свое вліяніє. Неразъ случить ся, що дошка трѣсне

тому, що ссохне ся, або мышь перелетить по хатѣ, або кѣтъ на стрыху товче ся, а они зъ того зроблять, що то мусѣвъ бути духъ. Тымъ способомъ дѣйствія походячї зъ звичайныхъ природныхъ причинъ они розбувають до великихъ событїй. Впрочѣмъ звичайно они надъ тымъ не застаналяють ся, не входять въ тое якъ то ся стало, но уже зъ горы прїймають тое за вѣрне и правдиве.

Зъ того отже видите, якъ повинисьмо ѡтносити ся взглядомъ такихъ повѣстей о духахъ. Заледво може одна на тысячу есть подѣбна до правды, а прочї по найбѣльшѣй части мають свое жерело въ выше наведенихъ причинахъ. Кѣлькожь то есть такихъ повѣстей съ всякими подробностями такъ, що чоловѣкъ съ здоровымъ разумомъ хиба мусить засмѣяти ся. Не одинъ оповѣдає таке: А знаєте куме, я чувъ, що въ той хатѣ бувъ духъ, а що ѡнъ тамъ натворивъ, то годѣ оповѣсти, ажъ волосье до горы стає. Ну прецѣжь. скажѣтъ, щожъ такого? Та бачити, говорятъ, того покрутивъ за ухо, тому скинувъ

окуляры, тамъ зновъ перевернувъ стôль, тутъ загасивъ свѣчку и побивъ шклянки и такъ дальше. Скажѣтъ теперь самѣ, чи може кто въ такѣ дитиньства вѣрити? Чи они соглашajúть ся и отвѣчаютъ премудрости божой? Чижь возможно, щобы Господь позволивъ духамъ на тоє на землю сходити, щобы они такѣ жарты, игрушки строили? Зъ того видите, якъ то не всему можъ вѣрити. Неразъ ктось змыслить щось и тоє змыслене подає за правду а люди якъ стануть тоє на свôй ладъ толковати, то додавати, то украшати, то побôлышати, то зъ того выйде таке чудовище, що чоловікъ розумный мусить засмѣяти ся. Однакъ, що небôщики могутъ приходить и показувати ся, то тоє есть возможнымъ зô взгляду на тоє, що Богъ есть всемогущимъ а душа чоловіческа безсмертна. Впрочѣмъ въ тôмъ взглядѣ належить держати ся середины т. є. якъ зъ одной стороны не треба бути за надто легковѣрнымъ, такъ зъ другой стороны не можъ взглядомъ того ôтносити ся съ безусловнымъ недовѣрюваньемъ.

Щобысьте знали якъ то не належить всему вѣрити, наведу вамъ слѣдуюче правдиве историчне событіе: Въ сѣмъ столѣтїю живъ въ Парижи славный, глубоко-религійный лѣкаръ. Кождаго року на лѣто выѣзджавъ до своего родинного села, где старавъ ся выкоренити всякї забобоны противлячї ся религїи. Коли одного разу находило ся бѣльше людей, почали говорити о духахъ и каждый свое додавъ. Одинъ тѣлько лѣкаръ смѣявъ ся зъ того. Втогда приступила до него одна старушка и предложила ему, щобы днесъ самъ безъ свѣтла въ ночи пѣйшовъ до церкви. На тоє согласивъ ся лѣкаръ и поспытавъ, що має принести зъ церкви, щобы всѣ увѣрили, що онъ тамъ бувъ. Втогда приступивъ до него паламаръ, давъ му ключъ а заразомъ сказавъ, що за престоломъ находить ся дѣра, где есть трупья голова. Тую голову принесѣтъ намъ. Лѣкаръ пѣйшовъ до церкви, взявъ трупю голову и въ той хвили почувъ стоны. Не зважаючи на тоє, пѣйшовъ дальше але тоє повторило ся. То певно мусить бути якїсь нѣчний

птахъ подумавъ собѣ лѣкаръ. Коли замыкавъ дверѣ, положивъ чашку на землю а пѣднесши ю зновъ то само почувъ. Але онъ собѣ зъ того ничъ не робивъ. Но въ коротцѣ почувъ уже два стоны зъ той чашки. Онъ задрожавъ а стрясши чашкою, почувъ такій самъ стонъ котрый три разы разъ по разъ повторивъ ся. Втогда перестрашивъ ся дуже и бѣгцемъ прилетѣвъ до дому. Всѣ побачили его блѣдого съ чашкою въ рукахъ. Коли выпустивъ чашку, то само повторило ся. Всѣ присутнїи поуѣкали а лѣкаръ омлѣвъ. Одинъ тѣлько паламаръ не робивъ собѣ ничо съ того, прибѣгъ до лѣкаря, ѡтчутивъ его и пояснивъ тѣ стоны тымъ способомъ, що лилики що року въ чашкахъ гнѣздять ся. Втогда лѣкаръ скликавъ всѣхъ, встроивъ руку въ чашку и выїнявъ гнѣздочко трехъ молоденькихъ лиликѣвъ, котрї не умѣючи еще лѣтати, поупадали на землю. Подивѣтъ ся, сказавъ лѣкаръ, ото духъ, котрого и я такъ настрашивъ ся.

Богданъ В. Копытчакъ.

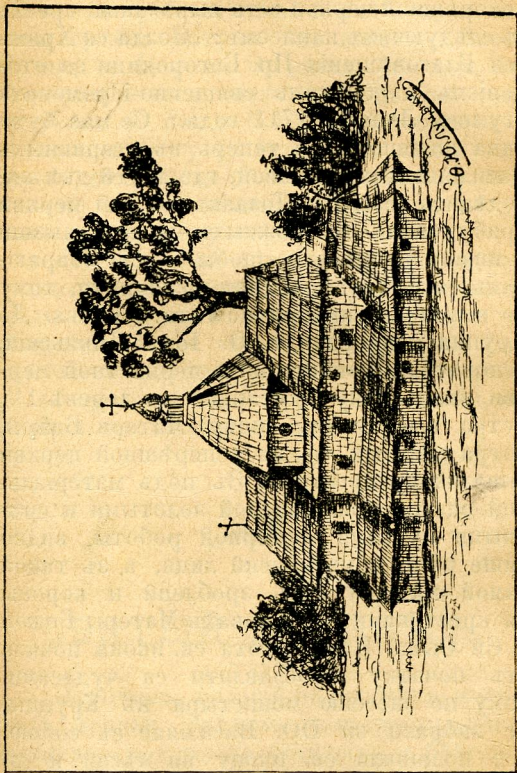

Церковь Крупецка

въ окрузѣ Цѣшановскѣмъ.

При публичнѣй ярославско-белзецкѣй дорожѣ, близко россійской границѣ, лежитъ невелике село Крупецъ въ пѣсковатѣй лѣснѣй окрестности. На незначнѣмъ вывышенію, стоитъ невеличка старинна деревяна церковь о однѣй копулѣ, а недалеко церкви, деревяна каплица побудована надъ глубшою кирницею. Тоту кирницу, выкопали ОО. Василияне въ старинѣ, коли посѣдали монастырь въ Крупци, а позаякъ водѣ зъ сей кирницѣ приписуютъ люде чудотворну оздоравливаючу силу, тому зъ давень-давна горнуть ся до ней громадно. Обширну церковну площу окружають зъ троухъ бокѣвъ сосновѣ лѣсы съ загадочнымъ стариннымъ окопомъ порослымъ деревиною, о котрѣмъ розказуютъ люде, що тоѣ походить зъ военныхъ козацкихъ часѣвъ, але на се нѣтъ записокъ, та и ближе не знаютъ розповѣсти, до чого служивъ той окопъ. Односно до заснованя села Крупця, суть деякѣ записки, лише трудно дослѣдити початокъ єго назвы. Около 1680 року, зайшовъ бувъ въ тиху пѣсковату окрестнѣсть Крупця монахъ Василиянинъ о. Іовъ Яминьскій, а усмотрѣвши собѣ догѣдне мѣсце межи высокими сосновыми лѣсами, побудовавъ монастырь съ церквою, при котрѣмъ осѣло пѣзнѣйше бѣльше ОО. Василиянѣвъ и они побудовали ще двѣ не-

величкѣ церкви; такъ у Крупци були якъ
несе переказъ три церкви василіянськѣ:

Церковъ въ Крупци.

пôдъ возваньемъ св. Тройцы, Воведенія
и Благовѣщенія Пресв. Дѣвы и въ память

тыхъ церквей, ѡтбываютъ ся у всѣхъ тѣхъ дни
 святочнѣхъ зъ давна ѡдпусты. На ѡдвѣркахъ
 теперѣшней церкви есть вырѣзанный крестъ
 съ слѣдующимъ написомъ: „Созда ся Храмъ
 сей Благовѣщенія Пр. Богородици за ста-
 раниємъ и коштомъ священно-іеромонаха
 игумена Леонтія 1711 года.“ Се має бути
 одна полишена до теперъ зъ старинныхъ
 Василянскихъ церквей, где другі двѣ за-
 подѣлись незнати. Позаякъ до той церкви
 прибудовано въ рѣжныхъ часахъ вышій
 и низшій приставки, щобы ю для збираю-
 чихъ ся ту богомольцѣвъ розширити, тому
 не виглядає симетрично тота церковь. До
 Крущя, спровадивъ О. Іовъ Яминьскій,
 основатель монастыря и первѣстной цер-
 кви, змалювану въ старинѣ на деревѣ 1½
 метра високу св. икону Матери Божой,
 котра мѣстить ся въ теперѣшней церкви
 у великомъ престолѣ. Зъ пѣдъ матеріаль-
 ной одежѣ, прикрашеной золотыми и срѣ-
 бными лусками містерной работы, видко
 лише руки и прекраснѣ лица, а зъ такой
 самой матеріи суть зробленіи и короны
 зъ крестиками на головахъ Матери Божой
 и Ёй Сына. Наколи тота св. икона почала
 ѡтъ початку прославляти ся чудесами,
 тому по знесенію монастыря въ Крущы,
 не забрали ёй ОО. Василяне съ собою,
 але полишили св. икону на мѣсти и до
 ней удають ся богомольніи люде не лише
 Русины але и Поляки навѣтъ зъ подаль-
 шихъ сторѡнъ во всѣлякихъ своихъ ду-

шевныхъ и тѣлесныхъ потребахъ дѣлаючи чудеснымъ способомъ ласки зъ неба. На св. иконѣ суть умѣщеніи деякіи вота, между ними сребне вотумъ ѿ княгини Маріи Пузины зъ Нароля. Зъ огляду, що церковь Крупецка есть за мала, хоть до ней прибудовано зѣ всѣхъ бокѣвъ приставки, для являющихъ са ту на ѡтпустахъ людей, котрыхъ число рѣкъ-рѣчно збѣльшае ся, порѣшено на ей мѣсти побудовати нову, оказалу муровану церковь.

Въ той цѣли приспособляють ся ѿтъ кѣлькохъ лѣтъ потрѣбни до будовы матеріялы въ цеглахъ и вапнѣ и скорше чи пѣзнѣйше, стане въ мѣсте старинной Василіаньской церкви перестоявшей 184 лѣтъ на хвалу Богу, нова мурована церковь въ Крунци, до чого допомагай Боже!

ВАС. ЧЕРНЕЦКІЙ
парохъ зъ Сѣльця-белзкого.

СВЯТЫЙ ІЕРОНИМЪ.

Іеронимъ, великій подвижникъ и учитель церкви, свѣтило четвертого вѣка, походивъ родомъ зъ богатыхъ и благородныхъ родичей, котріи проживали въ мѣстѣ Стридонѣ на границахъ Дальмаціи и Панноніи. Получивши перше образованье пѣдъ руководствомъ строга побожного ѡтця

свого Евсевія, Іеронимъ бувъ высланий до Риму для дальшого образованя въ римской и греческой словесности и въ філософії підъ знаменитымъ тогдашнимъ учителемъ Донатомъ. По при науку не залишавъ онъ и богослуженія. Жажда высшихъ духовныхъ наукъ и пізнанье людей, побудили єго удати ся до Трирь, престольного мѣста въ Галліи, где було много ученыхъ людей и онъ якъ пчола збиравъ зъ розличныхъ цвѣтѣвъ много пожитку для себе. Весь преданный наукамъ, Іеронимъ покупавъ, то самъ переписувавъ рукописи.

Св. Іеронимъ постановивъ всецѣло посвятити ся на службу Богу въ монашескѣмъ житю а мѣсцемъ ку тому выбравъ собѣ св. землю. Въ 373 роцѣ отправивъ ся онъ на востокъ и въ тую такъ далеку дорогу не взявъ съ собою ничего, кромѣ однихъ книгъ. Звидѣвши святіи мѣсця, удавъ ся онъ съ 4 товаришами въ дику пустыню Халкисъ въ Сиріи и отдавъ ся ту суровымъ подвигамъ въ молитвѣ, умертвленю тѣла, читаню книгъ и писаню. Діаволь завидуючи святости єго житя, наводивъ на него розличніи покусы. Въ однѣмъ изъ писемъ своихъ Іеронимъ краснорѣчиво описує страшну борбу съ похотями тѣлесными и прославляє силу благодати, котра дала єму побѣду надъ ними. Розличніи мысли зъ молодыхъ лѣтъ, нечистіи образы фантазії проганявъ онъ въ той способъ, що часто прибѣгавъ въ ревнѣй

молитвъ пѣдъ крестъ святой, упражнявъ ся въ читаню и розмышляню св. письма и наконецъ въ 44 роцѣ житя взявъ ся съ цѣлою силою до выученя языка еврейского, котрый знавъ такъ докладно, що познѣйше мѡгъ церквѣ принести великѣ прислуги черезъ переводъ св. письма на латинскѣй языкъ.

Въ 379 роцѣ по случаю роздорѡвъ въ церквѣ Антіохейской Іеронимъ вступивъ въ сношеня съ папою Дамасомъ а єрети-камъ, котрѣ хотѣли его на свою сторону уловити, ѡтповѣвъ: „Я держу съ церквою католическую и такъ вѣрую, якъ она вѣ-ритъ и хочу въ той вѣрѣ умерти, въ ко-трѡй єсмь окрещеный.“ Переслѣдованный єретиками удавъ ся Іеронимъ зъ пустынѣ въ Антіохію, где принявъ священство, но по скромности и смиренію не хотѣвъ со-вершати св. Тайнъ. Въ тѡмъ самѡмъ роцѣ удавъ ся Іеронимъ до Царгорода, щобы выслухати прекрасныхъ наукъ св. Григо-рія Богослова. На початку 382 року по-вернувъ до Риму на призванье папы Да-маса и выкладавъ тамъ св. письмо, котре ѡнъ перетолковавъ на языкъ латинскѣй. Симъ здѣлавъ ѡнъ вѣкопомне дѣло. Пере-вѡдъ сей має за собою повагу и потвер-жденье зъ стороны церкви.

Въ часѣ своего побыту въ Римѣ про-славивъ ся Іеронимъ яко знаменитый учи-тель и толкователь св. письма: до него горнулось множество народа; многѣ бла-

городні и знамениті женщины и дѣвицѣ одушевленіе его наукою покидали все достатки и предавали ся строгому житію въ самоотверженію. Коли одні называли Іеронима святымъ и высоко его почитали, то другіи веденію завистію, розсѣвали противъ него различніи клеветы.

Коли въ 385 роцѣ папа св. Дамасъ умеръ, рѣшивъ ся Іеронимъ оставить Римъ а глядати успокоенія въ св. земли. Ту обѣйшовъ онъ все мѣсяца освященніи стопами Спасителя, щобы тымъ лучше порозумѣти исторію Христа и Его Апостоловъ. Св. Іеронимъ поселивъ ся въ малой келіи близъ пещеры Виѣлеемской и проводивъ весь часъ въ молитвѣ, чтанію и писанію. Тверде ложе, лиха одѣжъ були его майномъ, грошей не мавъ и не хотѣвъ мати; по родичахъ свои позѣстали посѣлости препоручивъ Іеронимъ своему брату молодшому продати и пріютъ для чужесторонныхъ построи. Щобы усовершити свои вѣдомости, учивъ ся у знаменитого рабина Баръ-Ананіи, котрый боячись жиждѣвъ, лишь въ ночи до св. Іеронима приходивъ. Въ Виѣлеемской пещерѣ совершивъ Іеронимъ толкованье священныхъ книгъ нового завѣта, переглянувъ и исправивъ переводъ старого завѣта. Той переводъ принявъ ся потому въ цѣлѣй латинскѣй церквѣ и для того называе ся „Вульгатою“ с. е. загально розпространенный перевѣдъ.

Многі люде зъ розличныхъ сторонъ приходили прислухати ся мудрымъ наукамъ Іеронима, знаменитого знатока св. письма; всѣхъ ихъ радо принимавъ Святый и въ смиренію обмивавъ имъ ноги; одними лишь єретиками мерзивъ ся и противъ нихъ многі книги написавъ. Судячи и картаючи остро грѣшникѡвъ, св. Іеронимъ здѣлавъ собѣ много ворогѡвъ и мусѣвъ въ гоненію за истину много понести. Въ трудѣ и самоотверженю доживъ св. Іеронимъ глубокои старости. Собранныхъ около ложа своего упоминавъ св. Іеронимъ, щобы Богу въ чистотѣ и добрыхъ дѣлахъ вѣрно служили, — а послѣ того ѡтдавъ душу свою въ руки Бога 420 року, маючи около 90 лѣтъ житя. Церковь вчислила єго до ряду своихъ великихъ Святителей и Учителей. Мощи єго почивають въ Римѣ въ церквѣ Пресв. Дѣвы Маріи.

На св. Іеронимѣ навчаємось, що однимъ изъ наилучшихъ средствъ до побороеня всякихъ покусъ, єсть пильне читанье св. письма и иныхъ пожиточныхъ и поучающихъ книгъ, якъ на пр. Житій Святыхъ. Читанье того рода книгъ пѡдносить душу до Бога, ослабляє злі похоти и помысли а пѡддержує въ души любовь и ревнѡсть къ Богу. Въ хвиляхъ свободныхъ ѡтъ щоденныхъ занятій, особенно въ недѣлѣ и свята читати побожнѣ книги, повинно бути милымъ обовязкомъ каждого христїянина, котрый дбає о спасенье души

своєй и жєлає уникати покусь. Марнотра-
вити часъ, ѡтдавати ся бездѣльности, зна-
чить, наражати ся на безчислені иску-
шеня.

И. А. Г.

О тѡмъ, якъ дни святіи святити.

I.

Святый Амврозій, коли ставъ Епи-
скопомъ Медіолянськимъ нагодивъ въ своєй
дієцезіи на розповсюдненый зъ давень
давна и застарѣлый звычай, що знева-
жано торжественнїи свята торгами, всена-
родными игрищами, танцями и прочими
непреличными забавами. Ревно и неудо-
мимо потрудивъ ся ѡнъ, щобы зле вико-
ренити. Зъ добротою дѣйстно христіань-
скою поборювавъ ѡнъ всякї перепоны,
що стояли му на завадѣ въ переведеню
дѣла. Въ сорозмѣрно короткѡмъ часѣ удало
ся єму не тѡлько въ Медіолянѣ але такожъ
и въ подальшихъ сторонахъ своєй розло-
гой Епархіи нарѡдъ христіаньскій накло-
нити, дни урочистїи и свята пѡсля установъ
церкви святой обходити, за-для участія
въ службѣ Божой и слуханя проповѣдей
численно въ домахъ Божихъ собирати ся,
а злишний часъ ѡтъ церковного Богослу-
женія, на читаню побожныхъ книгъ, на
молитвѣ и пѣніяхъ похвальныхъ опрова-

джувати. Поганьскій увеселеня майже съ всѣмъ заснѣтили ся.

II.

Кристофъ Колумбъ мужъ, що прославивъ ся тымто, що ѡткривъ пята часть свѣта Америку, такъ дуже бувъ ревный въ святкованю дней святочныхъ, що ни коли въ такі дни не выплывавъ на море, коли корабель находивъ ся въ пристаны. Колиже на ѡтвертѣмъ мори заскочила ихъ недѣля або друге яке то свято, то вжежь находяча ся на кораблю вся челядь одягала ся по святочному. Кораблѣ мали въ тѣмъ дни выгладъ плаваючихъ церквей, въ котрыхъ гомонѣли пѣсни произношеній въ славу Богу.

III.

Читаємъ въ житію святого Іоанна милостивого, що дуже укорялъ ѡнъ Христіанъ за тоє, що пѣзно приходили до церкви на Богослуженія, або за хутко выходили, занѣмъ еще вся ѡдправа укѣнчила ся. Дуже болѣло єго тоє, коли побачивъ, якъ богато Христіанъ въ часѣ Богослуженія пѣдъ церквою стояло и о якихъ то марныхъ рѣчахъ бесѣды заводили. Одного дня по перечитаню св. Евангелія полишивъ ѡнъ церковь и явивъ ся нечаянно середъ бесѣдующихъ. Зчудовали а разомъ завстыдали ся всѣ, коли побачили середъ себе Епископа. Тойже сурово глянувъ на нихъ и сказавъ:

„Зчудовало васъ се дуже, коли вы мене ту побачили, а вжежь не тайно вамъ, що пастырѣ долженъ тамъ бути, где суть єго ѡвцѣ, колиже ѡвцѣ не ѣдутъ за пастыремъ, то пастырѣ мусить ити за ними. Або идѣть вы до церкви або я съ вами ту остану и буду проповѣдати слово Боже, коли се инакше бути не може!“ Недбалѣ сѣ христіяне завстыдженѣ увѣйшли у церковь; коли же мужъ святой употребивъ кѡлька разѡвъ того самого средства устали на завсѣгды розговоры и вештанье сѣ пѡдъ церквою.

IV.

Читаємъ такожъ въ житію сего святого, що въ Александріи, где ѡнъ бувъ патріархою, проживали побѡчь себе два шевцѣ: одинъ зъ нихъ, хотѣй удержувавъ численну родину и мавъ вже дуже старыхъ родичѣвъ, бувъ зажиточнымъ чоловѣкомъ, коли зновъ другій, хотѣй бувъ самъ оденъ съ жѣнкою и не то въ буднѡмъ дню але и въ недѣлѣ и свята трудивъ сѣ, бѣдувавъ тяжко. Той послѣдній завидувавъ своему сусѣдови, коли бачивъ, якъ тому хорошо у всѣмъ веде сѣ и сказавъ до него одного разу: „Скажи менѣ прошу, що сему за причина, що я съ нуждою борыкаю сѣ, хотѣй такъ добре, а може и лучше якъ ты на ремеслѣ знаю сѣ, а вжежь и въ дни святочнѣи не спочиваю, а ты, хотѣй тѡлько людей у себе живишь и въ свято не працюєшь, съ кождымъ днемъ умнажаєшь

твоѣй маѣтокъ? Супокѣйно и съ вѣчливостію христіянською ѣтказавъ сусѣдъ: „Знай о тѣмъ милый товаришу, що не саме ремесло приносить менѣ стѣлько доходу, що хорошо проживаю и у всемъ менѣ веде ся, лишъ я маю сокровище утаѣне, зъ которого що недѣля и свято черпаю, скѣлько хочу, коли же хочешъ, то заведу тя до сего моего сокровища и ретельно подѣлю ся нимъ съ тобою.“ Майстеръ-бѣдолаха охотно приставъ на все, нетерпеливо ждавъ ѣнъ на сей день, въ котрѣмъ мавъ ѣнъ побачити се сокровище утаѣне и въ котрѣмъ мала ѣго нужда окѣнчити ся.

Слѣдуючої недѣлѣ прійшовъ сусѣдъ по него, завѣвъ го до церкви и сказавъ: „Дивись друже, ось ту мое сокровище, зъ ѣдти беру я що недѣлѣ и свята мою частину и приношу до дому съ собою; сокровищемъ тымъ єсть благословенство Боже. Возьми же и ты частку, яка тобѣ приналежить ся; Господь неба и землѣ має всего обильно для насъ обохъ.“ Зчудований швець зрозумѣвъ мудру раду и послухавъ товариша. Ѣтъ того часу совѣстно святкувавъ ѣнъ дни святѣ, щобы стати ся достойнымъ благословенства Божого, и дѣйстно въ недовгѣмъ часѣ стало лучше ѣму вести ся, — нужда и голодь полишили ѣго хату.

V.

Молодого одного чоловѣка засуджено въ судѣ на кѣлька мѣсяцей вязницѣ за

крадѣжь съ тымъ додаткомъ, що кождой недѣлѣ и свята буде сушити о хлѣбѣ и о водѣ. Чому же въ сѣ власне дни мавъ онъ такъ строга постити? Ото для того, що вже три разы допустивъ онъ ся крадежи на тоє, щобы въ дни святѣ, славѣ Божѣй присвяченѣ, мавъ за що пити и гулячити. Якъ же то часто у насъ дѣе ся, що власнѣ дѣти батькѣвъ окрадають, — жито, пшеницю та друге збѣже потайкомъ зъ дому выносять, та жидамъ спродають, щобы мали за що папирасы курити та гулячити и розпустовати въ дни святочнѣ!

Мудрѣ реченя.

Въ дни торжественнѣ Святыхъ повиннѣ мы вразѣ тѣшити ся и сумовати; особенно же тѣшиться тымъто, що маємо такихъ славныхъ заступникѣвъ у Бога, сумовати, що за ними еще до небесной ѣтчины перенести ся не можемо. Св. Вернардъ.

Маємо подбати о тоє, щобысмо въ дни торжественнѣ не глядали розрадованя въ хорошѣмъ їдлѣ або напиту, тѣлько въ поживѣ духовнѣй, якоже съ всѣмъ не пристало вкуснымъ їдломъ и напыткомъ ѣтдавати честь тымъ, котрѣ постами и доброохотными умертвленіями тѣла, Богу угодити старали ся. Св. Іеронимъ.

На що же ся здало при наближающихъ ся святахъ выхарити хату, одежу

полатати або нову ушити, а не выхарити спершу душу зъ нечистоти духовной.

Св. Іоаннъ Злат.

Чимъ торжественнѣйше есть свято, тымъ чистѣйшою и принаднѣйшою душа явити ся повинна. Каждый уважає за ѡтвѣтне, щобы вѣрнѣ въ дни святочнѣ преоблекали ся въ краснѣйшѣ шаты, щобы престолы въ церквахъ и самѣ церкви вкусьнѣйше були пристроєнѣ. Чижь не годить ся, щобы внутрена святыня Божя, то есть сердце, стала чистѣйша, краснѣйша и принаднѣйша, щобы не тѣлько на вѣсь, але такожь и внутренно въ души достойно обходити день святочный. Св. Левъ.

О. К. С.

Для старыхъ и молодыхъ.

Якъ око чоловѣка хотьбы цѣлкомъ здорове, не може ничъ видѣти безъ помочи свѣтла; такъ и чоловѣкъ хотьбы и справедливый, не може праведно жити и въ праведности остати безъ помочи божой благодати.

Св. Августинъ.

Святѣ Тайны можнабы зрѣвнати съ великимъ ставомъ въ серединѣ обширнаго лану, коло котрого ставу поробленѣ суть на всѣ стороны каналы, щобы ними въ

сухій рѣкъ можна воду розпустити по ланѣ, такъ его ожизнити и уроджайнымъ зробити. Такъ якъ той ставъ не принѣсь бы господареви пожитку, еслы-бы онъ не спускавъ зъ него воду: такъ само и св. Тайны, въ котрыхъ Богъ оставивъ весь скорбъ своєї ласкѣ не принесуть чоловікови пожитку для его души, если онъ не буде до нихъ часто и побожно приступати, и ихъ ласкою своєю, грѣхами спалену душу ожизняти. Кто про тоє благодати божой сподобити ся хоче, найже приходитъ до того источника ей, най бере участь на тыхъ заслугахъ, котрыхъ намъ Христосъ на крестѣ приобрѣвъ.

Смирениѣсть и любовь суть то два духовнѣ крыла молитвы, за помочію котрыхъ чоловікъ возвышає ся до высоты божества.

Возьмѣмъ той случай, що до кого зъ насъ приходитъ ктось просити о яку ласку, але передше обнуряє ся въ болотѣ, и въ такѣмъ огиднѣмъ станѣ до насъ приходитъ; то певно не тѣлько го не выслухаємо, але еще на него обуримось. Такъ само и Г. Богъ не выслухає молитви походячої зъ сердца зъ огидженными грѣхами.

Св. Іоаннъ Злат.

ПОСЛАННИКЪ

одинокъ церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплатъ
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь „Посланника“ 35 кр.

Книжочки мисійнѣ

выходять точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О наслѣдованю Иисуса Христа

вѣкопомна книга Томи зъ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. писъмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожне
чтеніє въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолесмская

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библиотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Рускій народный имнь

съ нѣтами на 4 голоса. Цѣна 3 кр.

Всѣ

книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта

Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

Парастасъ
и чинъ погребанія.

Цѣна 6 кр.

Книжочка мисійна ч. 9 и 10, р. 1895.

Парастасъ и чинъ погребенія.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІ“

выходятъ кожного мѣсяця и коштуютъ рѣчно :

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокѣ числа по 3 кр.

❖ Менше якъ 5 не посилає ся. ❖

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ и „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ.“

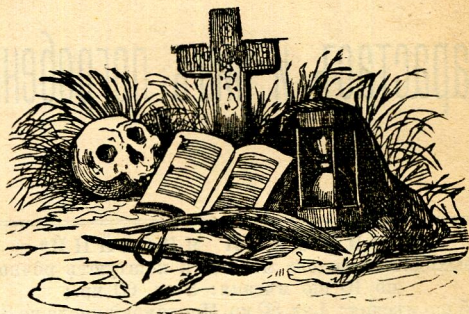
ВЪ ЛАПШИНѢ почта БЕРЕЖАНЫ.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

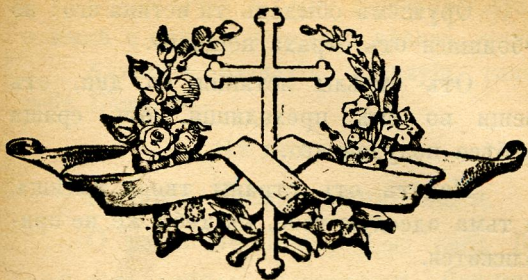
ПЕЧАТНЯ С. Ф. ШОНТКЕВИЧА, ВЪ ПОСЕСІИ Н. ДЖУЛИНСКОГО.

1895.

Со святыми упокой Христе души
рабъ твоихъ, идѣже нѣсть болѣзнь,
ни печаль, ни воздыханіе, но **жизнь**
безконечная.

Вѣчная память!

ПАРАСТАСТЬ.

Начало обычное.

Псаломъ 90.

Живый въ помощи вышняго, въ кровѣ
Бога небеснаго водворится.

Речеть Господеви: заступникъ мой
еси, и прибѣжище мое Богъ мой, и упо-
ваю на него.

Яко той избавить тя отъ сѣти ловчи,
и отъ словесе мятежна.

Плещма своими осѣнить тя, и подъ
крылѣ его надѣешися.

Оружіємъ обыдетъ тя истина єго : не убоишися отъ страха ноцнаго.

Отъ стрѣлы летяція во дни, отъ вещи во тмѣ преходяція, отъ сряца и бѣса полуденнаго.

Падеть отъ страны твоєя тысяща, и тьма одесную тебе, къ тебѣ же не приблизится.

Обаче очима твоима смотриши, и воздаяніе грѣшниковъ узриши.

Яко ты Господи упованіе мое : вышняго положилъ єси прибѣжище твое.

Не прїидеть къ тебѣ зло, и рана не приблизится тѣлеси твоему.

Яко ангеломъ своимъ заповѣсть о тебѣ, сохранить тя во всѣхъ путехъ твоихъ.

На рукахъ возмутъ тя, да не когда преткнеши о камень ногу твою.

На аспіда и васіліска наступиши, и попереши льва и змія.

Яко на мя упова, и избавлю и, покрю и, яко позна имя мое.

Воззоветъ ко мнѣ, и услышу єго, съ нимъ єсмь въ скорби, изму єго, и прославлю єго.

Долготою дней исполню єго, и явлю єму спасеніе мое.

Слава Отцу и Сыну и святому Духу,
и нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ, аминь.

Аллилуіа, аллилуіа, аллилуіа, слава
тебѣ Боже, 3.

Ектенія:

Миромъ Господу помолимся.

О рабѣ Божіимъ, (или: рабѣ Божіей, или: рабѣхъ Божіихъ) и блаженномъ покои его (или: ея, или: ихъ), Господу помолимся.

О еже проститися ему, (или: ей, или: имъ) всякому согрѣшенію вольному и невольному, Господу помолимся.

О еже причтенну быти ему (или: ей, или имъ) съ Авраамомъ, Ісаакомъ и Іаковомъ, Господу помолимся.

О еже вчинити душу его (или: ея, или души ихъ) въ странѣ живыхъ, въ мѣстѣ свѣтлѣ, идѣже вси святыи и праведніи почиваютъ, Господу помолимся.

О еже неосужденно предстати ему (или: ей, или: имъ) страшному су-

дищу Христову, Господу помолимся.

О еже наслѣдити ему (или: ей, или: имъ) безсмертное на небесѣхъ царствіе, Господу помолимся.

О еже быти ему (или: ей, или: имъ) общнику (общницѣ, общниками), непрестаннаго веселія еже отъ вѣка святыхъ, Господу помолимся.

О еже избавитися намъ отъ всякія скорби, гнѣва и нужды, Господу помолимся.

Заступи, спаси, помилуй и сохрани насъ Боже своею благодатію.

Пресвятую, пречистую, преблагословенную, славную Владичицу нашу Богородицу и приснодѣву Марію съ всѣми святыми помянувши, сами себе и другъ друга и весь животъ нашъ Христу Богу предадимъ.

Яко ты еси воскресеніе и животъ и покой усопшаго раба твоего, (или: усопшія рабы твоея или усопшихъ рабъ твоихъ), Христе Боже нашъ: и тебѣ славу возсылаемъ Отцу и Сыну и свя-

тому Духу, нынѣ и присно и во
вѣки вѣковъ.

Ликъ: Аминь.

Аллилуіа на Гласъ 8.

стіхъ, 1. Блаженъ егоже избралъ и пріялъ
еси Господи.

стіхъ, 2. И память его въ родъ и въ родъ.

Тропарь, гласъ 8.

Глубиною мудрости человѣколю-
бно вся строяй, и полезное всѣмъ
подаваяй едине содѣтелю, упокой Го-
споди души рабъ твоихъ (или: душу
раба твоего, или: рабы твоея), на тя бо
упованіе возложоша, (или возложи),
творца и зиждителя и Бога нашего.

Слава: и Нынѣ: Богородичень.

Тебе и стѣну и пристанище и-
мамы, и молитвенницу благопріятну
къ Богу, егоже родила еси Богоро-
дице безневѣстная вѣрныхъ спасеніе.

Блажени непорочніи въ пути,
ходящіи въ законъ Господни.

Благословенъ еси Господи, научи насъ оправданіємъ твоимъ. (или: Помяни Господи раба твоего).

Блажени испытующіи свидѣнія его, всѣмъ сердцемъ взыщутъ его.

Благословенъ еси Господи, научи насъ оправданіємъ твоимъ.

Благъ мнѣ законъ устъ твоихъ паче тысящъ злата и сребра.

Благословенъ еси Господи, научи насъ оправданіємъ твоимъ.

Руцѣ твои сотворишѣ мя и создашѣ мя.

Благословенъ еси Господи, научи насъ оправданіємъ твоимъ.

Яко аще бы не законъ твой поученіе мое былъ, тогда убо погибѣхъ въ смиреніи моемъ. Во вѣки забуду оправданій твоихъ, яко въ нихъ оживилъ мя еси. 3.

Єктенія:

Паки и паки миромъ Господу помолимся.

Еще молимся о упокоеніи души усопшаго раба Божія (или усопшія ра

бы Божія, или усопшихъ рабъ Божиихъ) и о еже проститися ему (или ей, или имъ) всякому прегрѣшенію вольному и невольному.

Яко да Господь Богъ учинить душу его (или: ея, или: души ихъ), идѣже праведніи упокоиваются.

Милости Божія, царствія небеснаго и оставленія грѣховъ его, (или: ея, или: ихъ), у Христа безсмертнаго Царя и Бога нашего просимъ.

Господу помолимся.

Молитва сія тайно.

Боже духовъ и всякія плоти, смерть поправый, и діавола упразднивый, и животъ міру твоему даровавый: самъ Господи упокой душу усопшаго раба твоего Н. въ мѣстѣ свѣтлѣ, въ мѣстѣ злачнѣ, въ мѣстѣ покойнѣ, отнюдуже отбѣже болѣзнь, печаль и воздыханіе: всякое же согрѣшеніе содѣянное отъ него, словомъ или дѣломъ или помышленіемъ яко благъ и челоуѣколюбець Богъ прости, яко нѣсть челоуѣкъ, иже поживеть, и не согрѣшитъ: ты бо еси единъ кромѣ грѣха, правда твоя правда въ вѣки, и слово твое истина.

Яко ты еси воскресеніе, животъ и покой усопшаго раба твоего (или: усопшія рабы твоея, или: усопшихъ рабъ

твоихъ) Христе Боже нашъ, и тебѣ славу возсылаемъ, съ безначальнымъ ти Отцемъ и пресвятымъ, благимъ и животворящимъ ти Духомъ, нынѣ и присно и въ вѣки вѣковъ.

Ликъ: Аминь

Твой есмь азъ, спаси мя.

Спасе, спаси душу раба твоего (или рабы твоея, или: души рабъ твоихъ).

Свѣтильникъ ногама моима законъ твой, и свѣтъ стезямъ моимъ.

Упокой Господи душу раба твоего.

Уста моя отверзохъ, и привлехъ духъ, яко заповѣдей твоихъ желяхъ.

Упокой Господи душу раба твоего.

Призри на мя и помилуй мя, по суду любящихъ имя твое.

Упокой Господи душу раба твоего.

Да приблизится молитва моя предъ тя Господи, по словеси твоему вразуми мя.

Помилуй, упокой созданіе твое Владыко, молитвами Богородицы и всѣхъ святыхъ.

3. Жива будетъ душа моя и восхвалить тя, и судьбы твоя помогутъ мнѣ.

Заблудихъ яко овча погибшее: взыщи раба твоего, яко заповѣдей твоихъ не забыхъ.

Гласъ 5. со стіхи сими:

Благословенъ еси Господи, научи мя оправданіемъ твоимъ.

Святыхъ ликъ обрѣте источникъ жизни и дверь райскую, да обрящу и азъ путь покаяніемъ: погибшее овча азъ есмь, воззови мя спасе, и спаси мя.

Благословенъ еси Господи:

Дланію отъ несущихъ создавый мя, и образомъ твоимъ божественнымъ почтѣй: преступленіемъ же заповѣди паки мя возвративый въ землю, отъ неяже взять быхъ, на еже по подобію возведи, древнею доброю возобразитися.

Благословенъ еси Господи:

Образъ есмь неизреченныя твоея славы, аще и язвы ношу прегрѣшеній, ущедри твое созданіе Владыко, и очисти твоимъ благоутробіемъ, и возжелѣнное отечество подаждь ми, рая паки жителя мя сотворяя.

Благословенъ еси Господи:

Агнца Божія проповѣдавшие, и заклани бывше якоже агнцы, и къ жизни нестарѣемѣй святѣй и присносущнѣй преставльшеся: того прилѣжно мученицы молитѣ долговъ разрѣшеніе намъ даровати.

Благословенъ еси Господи:

Въ путь узкій хождшіи прискорбный, вси въ житіи Крестъ яко яремъ взявшіи, и мнѣ послѣдовавшіи вѣрою, прїидите насладитесь, ихже уготовахъ вамъ почестей, и вѣнцовъ небесныхъ.

Благословенъ еси Господи:

Упокой Боже рабы твоя, (или: раба твоего) учини я (или: его, или: ю)

въ рай, идѣже лица святыхъ Господи,
и праведницы сіяють яко свѣтила,
усопшія рабы твоя (или усопшаго раба
твоего, или: усопшую рабу твою) упо-
кой, презирая ихъ (его, или: ея) вся
согрѣшенія.

Слава:

Трісіятельное единого божества,
благочестно поемъ вопіюще: святъ
еси Отче безначальный собезначальный
Сыне и божественный Душе, про-
свѣти насъ вѣрою тебѣ служащихъ,
и вѣчнаго огня исхити.

И нынѣ:

Радуйся чистая, Бога плотію
рождшая во спасеніе всѣхъ: еюже
родъ человическій обрѣти спасеніе,
тобою да обрящемъ рай, Богородице
чистая и благословенная.

Аллилуіа, аллилуіа, аллилуіа,
слава тебѣ Боже. 3.

Е к т е н і я :

Упокой Спасе нашъ съ праведными рабы твоя (или: раба твоего, или: рабу твою), и сія (или: сего, или: сію) всели въ дворы твоя, якоже есть писано; презирая яко благъ прегрѣшенія ихъ (или: его, или: ея) вольная и невольная, и вся яже въ вѣдѣніи и невѣдѣніи, человѣколюбче.

Слава: и нынѣ:

Отъ Дѣвы возсіявый міру Христе Боже, сыны свѣта тою показавый, помилуй насъ.

Таже Псаломъ 50.

Помилуй мя Боже по велицѣй милости твоѣй, и по множеству щедротъ твоихъ очисти беззаконіе мое.

Наипаче омый мя отъ беззаконія моего, и отъ грѣха моего очисти мя.

Яко беззаконіе мое азъ знаю, и грѣхъ мой предомною есть выну.

Тебѣ единому согрѣшихъ, и лукавое предъ тобою сотворихъ: яко да оправди-

пися въ словесѣхъ твоихъ, и побѣдиши
всегда судити ти.

Се бо въ беззаконіихъ зачатъ есмь,
и въ грѣсѣхъ роди мя мати моя.

Се бо истину возлюбилъ еси, безвѣ-
стная и тайная премудрости твоея явилъ
ми еси.

Окропиши мя иссопомъ и очищуся,
омыеши мя и паче снѣга убѣлюся.

Слуху моему даси радость и весе-
ліе: возрадуются кости смиренныя.

Отврати лице твоё отъ грѣхъ моихъ:
и вся беззаконія моя очисти.

Сердце чисто созижди во мнѣ Боже,
и духъ правъ обнови въ утробѣ моей.

Не отвержи мене отъ лица твоего,
и Духа твоего святаго не отыми отъ
мене.

Воздаждь ми радость спасенія тво-
его, и Духомъ владычнымъ утверди мя.

Научу беззаконныя путемъ твоимъ,
и нечестивіи къ тебѣ обратятся.

Избави мя отъ кровей Боже, Боже
спасенія моего: возрадуется языкъ мой
правдѣ твоей.

Господи устнѣ мои отвержеши: и у-
ста моя возвѣстятъ хвалу твою.

Яко аще бы восхотѣль еси жертвы, далъ быхъ убо: всесожженія не благоволиши.

Жертва Богу духъ сокрушенъ: сердца сокрушенна и смиренна Богъ не уничижитъ.

Ублажи Господи благоволеніемъ твоимъ Сіона, и да созиждутся стѣны Іерусалимскія.

Тогда благоволиши жертву правды, возношеніе и всесожегаемая: тогда возложать на олтарь твой телцы.

КАНОНЪ.

Гласъ 6. Пѣснь 1. Ірмосъ.

Яко по суху пѣшешествовавъ Іисраиль по безднѣ стопами, гонителя Фараона видя потоплаема, Богу побѣдную пѣснь поимъ вопѣяше.

Дивенъ Богъ во святыхъ своихъ, Богъ Іисраилевъ.

Упокой Господи душу раба твоего (рабы твоея или: души рабовъ твоихъ).

Слава Отцу и Сыну и святому Духу.

И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. Аминь.

Пѣснь 3. Ірмосъ.

Нѣсть святъ, якоже ты Господи
Боже мой, вознесый родъ вѣрныхъ
твоихъ блаже, и утвердивый насъ на
камени исповѣданія твоего.

Дивенъ Богъ въ святыхъ своихъ, Богъ
Ісраилевъ.

Упокой Господи душу раба твоего (или:
рабы твоея, или: души рабовъ твоихъ).

Слава Отцу и Сыну и святому Духу.

И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ, аминь.

К а т а в а с і а.

Нѣсть святъ, якоже ты Господи
Боже мой, воснесый родъ вѣрныхъ
твоихъ блаже и утвердивый насъ на
камени исповѣданія твоего.

Е к т е н і я:

Сѣдаленъ, Гласъ 6.

Воистинну суета всяческая, жи-
тіе же сѣнь и соніе: ибо все мя-
тется всякъ земнородный, якоже рече
писаніе: егда міръ пріобрящемъ, тогда

въ гробъ вселимся, идѣже вкупѣ царіе и нищїи, тимже Христе раба твоего (или рабу твою или: рабы твоя), въ странѣ живыхъ, и въ селенїихъ праведныхъ упокой.

Слава: и Нынѣ:

Всесвятая Богородице во время живота моего не остави мене, чело-вѣческому предстательству не ввѣри мя, но сама мя заступи и помилуй мя.

Пѣснь 4. Ірмосъ.

Христосъ моя сила, Богъ и Господь, честная церковь боголѣпно поеть възывающи отъ смысла чиста, о Господѣ празднующи.

Дивенъ Богъ во святыхъ своихъ, Богъ
Исраилевъ.

Упокой Господи душу раба твоего, (или: рабы твоея, или: души рабъ твоихъ).

Слава Отцу и Сыну и святому Духу.

И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ, аминь.

Пѣснь 5. Ірмось.

Божіимъ свѣтомъ твоимъ, блаже,
утреннюющихъ ти души любовію
озари молюся, тя вѣдѣти, слове Бо-
жій, истиннаго Бога, отъ мрака грѣ-
ховнаго зывающа.

Дивенъ Богъ въ святыхъ своихъ, Богъ
Исраилевъ.

Упокой Господи душу раба твоего (рабы
твоея, или: души рабъ твоихъ).

Слава Отцу и Сыну и святому Духу.
И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ, аминь.

Пѣснь 6. Ірмось.

Житейское море воздвизаемое
зря напастей бурю, къ тихому при-
станищу твоему притекъ, вопію ти:
возведи отъ тли животъ мой много-
милостиве.

Дивенъ Богъ въ святыхъ своихъ, Богъ
Исраилевъ.

Упокой Господи души раба твоего (рабы
твоея или: души рабъ твоихъ).

Слава Отцу и Сыну и святому Духу.
И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ, аминь.

К а т а в а с і а.

Житейское море воздвигаемое
зря напастей бурю, къ тихому при-
станищу твоему притекъ, вопію ти:
возведи отъ тли животъ мой много-
милостиве.

Е к т е н і я:

Кондакъ Гласъ 8.

Съ святыми упокой Христе душу
раба твоего (рабы твоея, или: души рабъ
твоихъ), идѣже нѣсть болѣзнь, ни пе-
чаль, ни воздыханіе, но жизнь без-
конечна.

И чтется Ікосъ.

Самъ единъ еси безсмертный,
сотворивый и создавый человѣка: зе-
мніи же отъ земли создани быхомъ,
и въ землю туюжде отидемъ, якоже
повелѣлъ еси создавый мя и рекій
ми: яко земля еси и въ землю ту-
южде отидеши, аможе вси человѣцы
пойдемъ, надгробное рыданіе творяще
пѣснь: Аллилуіа.

Пѣснь 7.

Росодательную убо пещь содѣла
 Ангелъ преподобнымъ отрокомъ, Хал-
 деи же опаляющее велѣніе Божіе му-
 чителя увѣща вопѣти: благословенъ
 еси Боже Отецъ нашихъ.

Дивенъ Богъ въ святыхъ своихъ, Богъ
 Израилевъ.

Упокой Господи душу раба твоего, (или:
 рабы твоея, или: души рабъ твоихъ).

Слава Отцу и Сыну и святому Духу.
 И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ, аминь.

Пѣснь 8. Ирмосъ.

Изъ пламени преподобнымъ росу
 источилъ еси и праведнаго жертву
 и воду попалилъ еси: вся во твориши
 Христе, токмо еже хотѣти, ты пре-
 возносимъ во вся вѣки.

Дивенъ Богъ въ святыхъ своихъ, Богъ
 Израилевъ.

Упокой Господи душу раба твоего (или:
 рабы твоея, или: души рабовъ твоихъ).

Слава Отцу и Сыну и святому Духу.
 И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ, аминь.

Пѣснь 9. Ірмось.

Бога человѣкомъ невозможно видѣти, на негоже не смѣютъ чины ангелстїи взирати: тобоюже всечистая явися человѣкомъ Слово воплощенно, егоже величающе съ небесными вои, ты ублажаемъ.

Дивенъ Богъ во святыхъ своихъ, Богъ
Исраилевъ.

Упокой Господи душу раба твоего (рабы твоея или: души рабовъ твоихъ).

Слава Отцу и Сыну и святому Духу.
И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ, аминь.

Достойно есть яко воистинну, блажити тя Богородицу, присноблаженную и пренепорочную, и мать Бога нашего, честнѣйшую Херувимъ, и славнѣйшую безъ сравненїя Серафимъ, безъ истлѣнїя Бога Слова рождающую, сущую Богородицу ты величаемъ.

Святыи Боже, святыи крѣпкій, святыи безсмертный помилуй насъ, 3.
Слава: и Нынѣ:

Пресвятая Троице помилуй насъ,
Господи очисти грѣхи наша; Владыко
прости беззаконія наша; святыи по-
сѣти и исцѣли немощи наша, имене
твоего ради.

Господи помилуй. 3. Слава: и
Нынѣ:

Отче нашъ, иже еси на небе-
сѣхъ...

Іерей: Яко твое есть Царство
и сила и слава, Отца и Сына и свя-
таго Духа, нынѣ и присно, и во вѣки
вѣковъ.

Ликъ: Аминь.

И абіе Тропари сія, Гласъ 4.

Со духи праведныхъ скончав-
шихся душу раба твоего (или: рабы
твоея, или души рабъ твоихъ), спасе у-
покой сохраняя ю (ихъ) въ блаженной
жизни, яже у тебе чловѣколюбче.

Въ покоищѣ твоємъ Господи,
идѣже вси святыи твои упокоивают-
ся, упокой и душу раба твоего (рабы

твоея, или: души рабъ твоихъ), яко единъ еси человеколюбецъ.

Слава Отцу и Сыну и святому Духу.

Ты еси Богъ сошедый въ адъ, и узы окованныхъ разрѣшивый, самъ и душу раба твоего (или: рабы твоея), упокой.

И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ, аминь.

Едина чистая и непорочная Дѣво, Бога безъ сѣмене рождающая, моли спастися душѣ его (или: ея, душамъ ихъ).

Ектенія.

Помилуй насъ Боже, по велицѣй милости твоей, молимтися услыши и помилуй.

Еще молимся о упокоеніи души усопшаго раба Божія (или: усопшія рабы Божія, или: душъ усопшихъ рабъ Божіихъ) и о еже проститися ему (или: ей, или: имъ) всякому прегрѣшенію, вольному и невольному.

Яко да Господь Богъ учинитъ душу его, (или: ея, или: души ихъ), и дѣже праведніи упокоеваются.

Милости Божія, царствія небеснаго и оставленія грѣховъ его, (или: ея, или: ихъ), у Христа безсмертнаго Царя и Бога нашего просимъ. Ликъ: Подай Господи.

Господу помолимся.

Ликъ: Господи помилуй.

Боже духовъ и всякія плоти, смерть поправый, и діавола упразднивый, и животъ міру твоему даровавый: самъ Господи упокой душу усопшаго раба твоего въ мѣстѣ свѣтлѣ, въ мѣстѣ злачнѣ, въ мѣстѣ покойнѣ, отнюдуже отбѣже болѣзнь, печаль и воздыханіе: всякое же согрѣшеніе содѣянное имъ, (ею, или: ними) словомъ или дѣломъ или помышленіемъ яко благій человѣколюбецъ Богъ прости, яко нѣсть человѣкъ, иже живъ будетъ, и не согрѣшитъ: ты бо еси еденъ кромѣ грѣха, правда твоя, правда въ вѣки, и слово твое истина.

Яко ты еси воскресеніе, животъ и покой усопшаго раба твоего (или: усопшія рабы твоея: или: усопшихъ рабъ твоихъ) Христе Боже нашъ, и тебѣ славу возсылаемъ, съ безначальнымъ ти Отцемъ и пресвятымъ, благимъ и животворящимъ ти Духомъ, нынѣ и присно и въ вѣки вѣковъ.

Ликъ: Аминь.

Премудрость.

Честнѣйшую херувимъ и славнѣйшую безъ сравненія серафимъ, безъ истлѣнія Бога Слова рождшую, сущую Богородицу ты величаемъ.

Слава тебѣ Христе Боже, упованіе наше, слава тебѣ.

Ликъ: Слава: и Нынѣ:

Господи помилуй 3. Благослови.

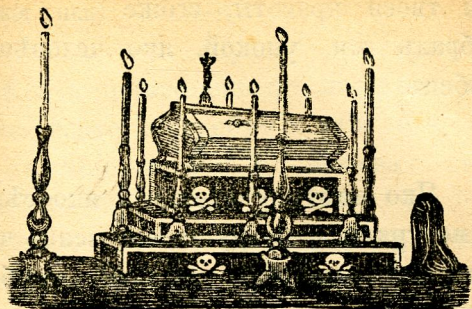
Воскресый изъ мертвыхъ и живыми и мертвыми обладая, Христосъ истинный Богъ нашъ, молитвами пречистыя своея Матери, и всѣхъ святыхъ, душу отъ насъ преставляшагося раба твоего (или: преставльшіяся рабы твоея, или: души, отъ насъ преставльшихся рабъ твоихъ) въ селеніихъ святыхъ вселить, и съ праведными причтеть, и въ нѣдрѣхъ Авраама, Ісаака, и Іакова упокоить, и насъ помилуетъ и спасетъ, яко благъ и человеколюбецъ.

Ликъ: Аминь.

Въ блаженномъ успеніи вѣчный
покой подаждь Господи приснопоми-
наемому рабу твоему (приснопоминае-
мѣй рабѣ твоей, или: приснопоминаемымъ
рабомъ твоимъ) и сотвори ему (или:
ей, или: имъ) вѣчную память.

Вѣчная память 3.

ПОСЛѢДОВАНИЕ

Погребенія мѣрскихъ чловѣкъ

СТІХИРЫ.

Самогласны, гласъ 1.

Кая житейская сладость пребы-
ваетъ печали непречастна? кая ли
слава стоитъ на земли непреложна?
вся сѣни немощнѣйша, вся соній пре-
лестнѣйша: единѣмъ мгновеніемъ и
сія вся смерть пріемлетъ: но въ свѣтѣ
Христе лица твоего, и въ наслажде-

ніи твоея красоты, егоже (или: юже) избралъ еси, упокой, яко челоуѣколюбець.

Гласъ 2.

Яко цвѣтъ увядеть, и яко сѣнь мимо грядеть, разрушается всякъ челоуѣкъ: паки же гласящій трубѣ, мертвіи яко въ трусѣ вси востануть, къ твоему стрѣтенію Христе Боже, тогда Владыко духъ раба твоего (или: рабы твоея), егоже (или: юже) представилъ еси отъ насъ, въ сватыхъ твоихъ вчини селеніихъ.

Гласъ 3.

Вся суета челоуѣческая, елика не пребываютъ по смерти: не пребываетъ богатство, ни сшествуетъ слава: пришедшій бо смерти сія вся потребишася, тѣмже Христу безсмертному возопѣимъ: преставленнаго (или: преставленную) отъ насъ упокой, идѣже всѣхъ есть веселящихся жилище.

Гласъ 4.

Гдѣ есть мірское пристрастіе? гдѣ есть привременныхъ мечтаніе? гдѣ есть злато и сребро? гдѣ есть рабовъ множество и мольва? вся персть, вся пепель, вся сѣнь: но приидите возопіимъ безсмертному царю: Господи, вѣчныхъ твоихъ благъ сподоби преставльшагося (или: преставльшуюся) отъ насъ, упокаяя его, (или: ю), въ нестарѣющемъ блаженствѣ твоємъ.

Гласъ 5.

Помянухъ пророка вопіюща: азъ есмь земля и пепель, и паки разсмотрихъ во гробѣхъ, и видѣхъ кости обнажены, и рѣхъ: убо кто есть царь? или воинъ? или богатъ? или убогъ? или праведникъ? или грѣшникъ? но упокой Господи съ праведными раба твоего (или: рабу твою).

Гласъ 6.

Начатокъ мнѣ и составъ, зиждительное твое бысть повелѣніе: восхо-

тѣвѣ бо отъ невидимаго же и видимаго жива мя составить естества, отъ земли тѣло мое создалъ еси, далъ же ми еси душу, божественнымъ твоимъ и животворящимъ вдохновеніемъ, тѣмже Христе раба твоего (или: рабу твою) въ странѣ живущихъ, и въ селеніихъ праведныхъ упокой.

Гласъ 7.

Упокой Спасе нашъ жизнедавецъ брата нашего, егоже преставилъ еси отъ привременныхъ, воззывающаго : Господи слава тебѣ.

Гласъ 8.

Плачу и рыдаю, егда помышляю смерть и вижду въ гробѣхъ лежащую, по образу Божію созданную нашу красоту, безобразну, безславну, не имущую вида. О чудесе? что сіе еже о насъ бысть таинство? како предахомся тлѣнію? како сопрягохомся смерти? воистинну Бога пове-

лѣніемъ, якоже писано есть, подающаго преставльшемуся (или: преставльшейся) упокоєніе.

Блаженна, Гласъ 6. болгарскій.

Въ царствіи твоємъ, егда прідеши, помяни насъ Господи.

Блажени нищіи духомъ, яко тѣхъ есть царство небесное.

Блажени плачущіи, яко тѣи утѣшатся.

Блажени кротцыи, яко тѣи наслѣдять землю.

Блажени алчущіи и жаждущіи правды, яко тѣи насытятся.

Блажени милостивіи, яко тѣи помиловани будутъ.

Разбойника рая Христе жителя на крестѣ тебѣ возопивша: помяни мя, предсодѣяль еси, покаянія его сподоби и мене недостойнаго.

Блажени чистіи сердцемъ, яко тѣи Бога узрятъ.

Животомъ господствуяй и смертію, въ дворѣхъ святыхъ упокой, е-гоже (или: юже) пріялъ еси отъ при-

временныхъ, и помяни мя, егда при-
деши въ царствіи твоємъ.

Блажени миротворцы, яко тѣи сынове
Божіи нарекутся.

Душами владычествуяй и тѣле-
сами, егоже въ руцѣ дыханіе наше,
оскорбляемыхъ утѣшеніе, упокой въ
странѣ праведныхъ, егоже (или: юже)
преставилъ еси раба твоего (или: рабу
твою).

Блажени изгнани правды ради, яко
тѣхъ есть царство небесное.

Христось тя упокоить въ странѣ
живущихъ, и врата райская да от-
верзеть тебѣ, и царствія покажетъ
жителя, и оставленіе тебѣ дастъ, о них-
же согрѣшилъ еси (или: согрѣшила еси)
въ житіи христолюбче (или: христо-
любце).

Блажени есте егда поносятъ вамъ,
и ижденуть вы, и рекутъ всякъ золь гла-
голь на вы лжуще мене ради.

Изыдемъ и узримъ въ гробѣхъ,
яко наги кости человѣкъ, червей

снѣдъ и истлѣніе, и познаемъ что богатство, доброта, крѣпость, благолѣпіе.

Радуйтеся и веселитесь, яко мзда ваша многа на небесѣхъ.

Услышимъ что зоветъ вседержитель: Увы ищущимъ зрѣти страшный день Господень: сей бо есть тьма, огнемъ бо искушаются всяческая.

Слава:

Безначальнымъ и рождениемъ же и происхождениемъ Отцу покланяюся родившему, Сына славлю рожденнаго, пою спросіавшаго Отцу же и Сыну Духа святаго.

И нынѣ:

Вси ублажаемъ тя чистая; безсѣменно бо родила еси плотію Бога и царя небеснаго.

Воньмимъ. Миръ всѣмъ. Премудрость воньмимъ.

Прокімень, Гласъ 6.

Блаженъ путь, въ онъже идеши
днесь душе, яко уготовася тебѣ мѣ-
сто упокоенія.

Къ Солуняномъ перваго посланія св. Апо-
стола Павла чтеніе.

Братіе! не хочу васъ не вѣдѣти о
умершихъ, да не скорбите, якоже и про-
чіи не имущіи упованія. Аще бо вѣруемъ,
яко Іисусъ умре и воскресе, тако и Богъ
умершья о Іисусѣ приведетъ съ нимъ.
Сіе бо вамъ глаголемъ словомъ Госпо-
днимъ, яко мы живущіи оставшіи въ при-
шествіе Господне не имамы предварити
умершихъ. Яко самъ Господь въ повелѣ-
ніи во гласѣ архангеловъ и въ трубѣ
Божіи снідетъ съ небесе, и мертвіи о
Христѣ воскреснутъ первіе. Потомъ же
мы живущіи оставшіи купно съ ними во-
схищени будемъ на облацѣхъ въ срѣте-
ніи Господни на воздусѣ, и тако всегда
съ Господемъ будемъ.

Аллилуіа, Гласъ 6.

Блаженъ егоже избралъ и пріялъ еси Господи.

Евангеліе отъ Іоанна зачало 16.

Премудрость, прости услышимъ
святаго Евангелія

Воньмимъ!

Рече Господь къ пришедшымъ къ нему Іудеомъ: Аминь, аминь глаголю вамъ, яко слушаѣи словесе моего и вѣруѣи пославшему мя, имать животъ вѣчный, и на судъ не прійдетъ, но преѣдетъ отъ смерти въ животъ. Аминь, аминь глаголю вамъ: яко грядетъ часъ и нынѣ есть, егда мертвіи услышатъ гласъ Сына Божія, и услышавшіи оживутъ. Якоже бо Отецъ имать животъ въ себѣ, тако даде и Сынови животъ имѣти въ себѣ. И область даде ему и судъ творити, яко сынъ человѣчь есть. Не дивитися сему, яко грядетъ часъ, въ онъ же вси сущіи въ гробѣхъ услышатъ гласъ Сына божія. И изыдутъ сотворшіи благая въ воскресеніе живота, а сотворшіи злая, въ воскресеніе суда. Не могу азъ о себѣ творити ничесоже; якоже слышу сужду, и судъ мой праведенъ есть: яко не ищу воли моея, но воли пославшаго мя Отца.

Послѣднее цѣлованіе.

Стіхиры, Гласъ 2. Подоб.

Приидѣте послѣднее цѣлованіе дадимъ братіе умершему (или: умершей), благодаряще Бога, сей (или: сія) бо изыйде отъ сродства своего, и къ гробу приближается, не ктому пекійся о суетныхъ и о многострастной плоти. Где нынѣ роды и друзи, се бо разлучаемся: егоже (или: юже) да упокоитъ Господь, помолимся.

Рци ты нынѣ брате (или: сестро) къ намъ, камо идеши отъ насъ, молча не провѣщаявая: обращаю плачь отца и матери утѣши, и друзи утоли: виждь плачь и слезы точимыя за тя. Где нынѣ роды и друзи; се бо разлучаемся, воистинну суетіе челоѣческое.

Азъ къ Господу Богу судіи моему иду, судищу предстати, и отвѣтъ творити о дѣлехъ моихъ; но вамъ мился дѣю, молитися о мнѣ, да ми-

лостивъ Спасъ будетъ мнѣ въ день судный: се бо разлучаемся: воистину суетіе человѣческое.

Нынѣ вся тѣлесныя уды праздни являются, мертвы бывше и недвижими, и вся неключими: руцѣ и нозѣ связаны быстѣ: оцѣ зайдостѣ и слуха съ нима: языкъ молчаніемъ заградися, и гробу предается: воистину суетіе человѣческое.

Егда душа отъ тѣла разлучается восхитима страшными ангелы, забываетъ отца и мать и други своя, токмо печется о страшнѣмъ судѣ, како предстати Богу: тѣмъ прилѣжно Спасу помолѣмся, яко да милостивъ тому будетъ, се бо разлучаемся: воистину суетіе человѣческое.

Весь животъ нашъ есть цвѣтъ и дымъ и роса утренняя. Приидѣте на гробъ и узримъ ясно, где доброта тѣлесная, где юность, где оцѣ и зракъ нашъ; вся увядоша яко трава, и вся исчезоша: но приидѣте Христу при-

падѣмъ слезно, и испросѣмъ преставленному (или: преставленной) упокоенія.

Кое разлученіе о братіе! кій плачь въ пынѣшній часъ! но прїидѣте цѣлуемъ бывшаго въ малѣ съ нами: предается бо гробу, каменемъ покрывается, въ тму вселяется, съ мертвыми погребается, и всѣхъ сродникъ и друзей нынѣ разлучается, егоже (или: юже) покоити Господу помолѣмся.

Гласъ 6.

Слава Отцу и Сыну и святому Духу.

Зряще мя безгласна и бездушна подлежаща восплачите о мнѣ братіе и друзи, сродницы и знаменіи: вчерашній бо день бесѣдовахъ съ вами, а внезапно найде на мя страшный часъ смертный. Но прїидѣте вкупѣ подлежащаго мя цѣлуйте послѣднимъ цѣлованіемъ: не ктому во съ вами похождѣю, или собесѣдую прочее: къ

судіи бо отхожду, идѣже нѣсть лица пріятіе; рабъ бо и Владыка вкупѣ предстоитъ, царь и воинъ, богатый и нищій въ равнѣмъ достояніи: койждо бо отъ своихъ дѣлъ или прославится или осудится. Но прошу всѣхъ и молю непрестанно о мнѣ молитесь Христу Богу, да не буду вчиненъ по грѣхѣмъ моимъ, на мѣстѣ ономъ мученія, но да вчинитъ мя, идѣже свѣтъ животный.

И нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ, аминь.

Спаси уповающихъ на тя, мати незаходимаго солнца Богородительнице чистая, и умоли молитвами си прелюбимаго Бога, упокоити нынѣ умершаго (или: умершую), идѣже почиваютъ праведныхъ души, и божественныхъ благъ наслѣдника (или: наслѣдницу) показати въ дворѣхъ праведныхъ, и памяти вѣчной всенепорочная.

Трисвят. и пр. (зри конецъ Парастаса).

МОЛИТВА ПРАЩАЛЬНА.

Господь Иисусъ Христосъ Богъ нашъ, иже божественныя заповѣди святымъ своимъ ученикомъ и Апостоломъ давый, во еже вязати и рѣшати падшихъ грѣхи, и отъ оныхъ паки мы пріемше вини тожде творити: да проститъ тебѣ чадо духовное, аще что содѣлалъ еси въ нынѣшнѣмъ вѣцѣ вольное и невольное, нынѣ и присно и въ вѣки вѣковъ, аминь.

Господня земля и исполненіе ея, вселенная и вси живушіи на ней.

Ликъ же поеть на Гласъ 8.

Земле! зинувши прійми отъ тебе созданное рукою Божіею тѣло, паки же возвращающееся къ тебѣ рождшей: еже бо по образу бысть создатель пріять, ты же пріими сіе яко свое.

МОЛИТВА ПРАЩАЛЬНА

съ колѣноприклоненіемъ.

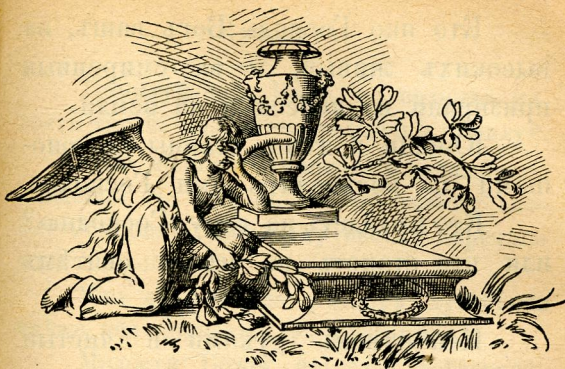
Милосердный и многомилостивый Господи Іисусе Христе Боже нашъ, насъ дѣля вочеловѣчивыйся, и всего міра грѣхи носяй, верховному Апостолу Петру и прочимъ Апостоломъ твоимъ ключи царствія небеснаго вручивый, и твоею благодатію всей имъ датися восхотѣвый власти, во еже связаннымъ быти и на небеси, елика отъ нихъ на земли связана суть, и разрѣшеннымъ быти такожде на небеси, елика отъ нихъ на земли разрѣшенна суть. Наслѣдники же насъ худыхъ и недостойныхъ неизреченнымъ твоимъ челоуѣколюбіемъ данныя имъ власти сподобивый быти, во еже и намъ такожде вязати и рѣшати въ людехъ твоихъ прилучающаяся. Твоею убо властію Іереомъ отъ тебе данною сего раба твоего (Н.), отъ насъ къ тебѣ въ вѣрѣ и надеждѣ воскресенія и въ покаяніи отшедшаго,

еще прежде смерти на земли сущаго, покаявшагожеся и исповѣдавшаго своя согрѣшенія, отъ нихъ простивши и разрѣшивши, вѣруемъ яко отъ тебо на небеси прощенъ и разрѣшенъ есть. Но убо аще яко человекъ въ чесомъ еще правосудію твоему не удовлетворилъ есть, и сего ради отъ еже съ Святými упокоитися, и въ свѣтѣ твоємъ свѣтъ лица твоего узрѣти на время удержанъ есть: тѣло его гробу предающе, колѣнѣ душъ и тѣлесъ нашихъ предъ твоимъ величествомъ преклоньше смиренно молимся тебѣ, живыми и мертвыми обладающему, умерщвляющему же и оживляющему, возводящему въ адъ и низводящему, и прилѣжно милися дѣемъ, призри нынѣ на молитву насъ недостойныхъ рабовъ твоихъ, и святыхъ ради твоихъ страстей, и божественныхъ кровей нещадно изліянныхъ, животворныя же смерти и погребенія и спасительнаго трідневнаго воскресенія,

имиже отъ работы вражія насъ свободилъ еси, совершенно прости ему и отпусти вся согрѣшенія вольная и невольная, яже словомъ, или дѣломъ, или помышленіемъ, въ вѣдѣніи же и невѣдѣніи яко человекъ плоть носяй содѣя, и яже множественнаго ради числа, или забвенія неисповѣданна остави; и свободна якоже отъ вины сице и отъ казни грѣхъ ради находящихъ того сотвори, упокой душу его на мѣстѣ свѣтлѣ, на мѣстѣ злачнѣ, на мѣстѣ прогладнѣ, отнюдуже отбѣже всякая болѣзнь, печаль и воздыханіе. Ей Господи Боже нашъ! паки смиренно молимся тебѣ, и безначальному твоему Отцу, и всесвятому и животворящему ти Духу, да презриши свое созданіе пожертву ему быти погибелію: но тѣло его земли предати, и отъ нихже сложенное бысть. разрѣшится, по Божественному твоему реченію: яко земля еси и въ землю возвратишися, изволи: душу

же его (ея) въ скиніяхъ святыхъ
вчини, и съ праведными яко чело-
вѣколюбецъ въ небесныхъ твоихъ
дворѣхъ всели даже до общаго во-
скресенія. Ты бо рекль еси: Яко все,
еже дастъ ми Отецъ, къ мнѣ прійдетъ,
и грядущаго къ мнѣ не изжену вонъ:
и яко сія есть воля пославшаго мя
Отца, да все, еже даде ми, не погу-
блю отъ него, но воскрешу е въ по-
слѣдній день, и вѣруй въ мя иматъ
животъ вѣчный, и на судъ не прій-
детъ но прійдетъ отъ смерти въ жи-
вотъ. Ты бо еси воскресеніе, животъ,
и упокоеніе право въ тя вѣрующимъ,
и въ надеждѣ воскресенія и жизни
вѣчныя къ тебѣ представляющимся,
Христе Боже нашъ, и тебѣ славу воз-
сылаемъ съ безначальнымъ твоимъ
Отцемъ и съ пресвятымъ благимъ и
животворящимъ ти Духомъ нынѣ и
присно и въ вѣки вѣковъ, аминь.

Ч И Н Ъ

Погребенія младенческаго.

Начало обычное.

Хвалите отроцы Господа, хвалите имя Господне.

Вуди имя Господне благословенно отъ нынѣ и до вѣка.

Изъ устъ младенецъ и ссущихъ совершилъ еси хвалу.

Кто яко Господь Богъ вашъ, на
высокихъ живый, и на смиренныя
призираый на небеси и на земли.

Юноши и дѣвы, старцы съ юно-
шами да восхваляютъ имя Господне.

Кто взыйдетъ на гору Господню?
или кто станетъ на мѣстѣ святѣмъ
его?

Неповиненъ руками и чистый
сердцемъ.

Сей пріиметь благословеніе отъ
Господа, и милостиню отъ Бога спаса
своего.

Сей родъ ищущихъ Господа, и-
щущихъ лице Бога Іаковля.

Мене за незлобіе пріялъ еси, и
утвердиль мя еси предъ собою въ
вѣки.

Благословенъ Господь Богъ Іи-
сраилевъ отъ вѣка и до вѣка.

Слава Отцу и Сыну и святому Духу,
и нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ, аминь.

Ектеніа:

Помилуй насъ Боже, по велицѣй милости твоей, молимтисѧ услыши и помилуй.

Єще молимся о упокоєніи блаженнаго младенца Н. и о еже по неложному своему обѣщанію небесному своему царствію того сподобити.

Яко да Господь учинить душу его идѣже вси праведніи упокоєваются.

Милости Божія, царствія небеснаго, и со Святыми упокоєнія у Христа безсмертнаго царя и Бога нашего тому и самимъ себѣ просимъ.

Господу помолимся.

Господи Іисусе Христе Боже нашъ, породившимся отъ воды и Духа, и въ непорочномъ житіи къ преставающимся царство небесное дати обѣщавый и рекій: Оставьте дѣти приходити къ мнѣ, таковыхъ бо вѣсть царство небесное. Смиренно молимся, нынѣ отъ насъ преставленному (Н.) по твоему неложному обѣщанію, царствія твоего наслѣдіе даруй: насъ же безпорочно сподоби прейти, и христіяньски скончати житіє, со всѣми же Святыми твоими въ небесныхъ чертозѣхъ водворитися.

Яко ты єси воскресєніє, животъ и покой усопшему рабу твоему младенцу (Н.) Христе Боже нашъ, и тебѣ славу возсы-

лаємъ, Отцу и Сыну и святому Духу
нынѣ и присно и въ вѣки вѣковъ.

Премудрость.

Слава тебѣ Христе Боже упованіе
наше слава тебѣ.

Воскресый изъ мертвыхъ и живыми
и мертвыми обладая Христосъ истинный
Богъ нашъ, молитвами пречистыя ти Ма-
тере и всѣхъ святыхъ твоихъ душу отъ
насъ преставленнаго младенца (Н.) въ ски-
ніяхъ святыхъ всели, и съ праведными
сопричти, и насъ помилуй и спаси яко
благъ и человеколюбецъ.

Ликъ : Аминь.

Псаломъ 121.

Возвеселихся о рекшихъ мнѣ : въ
домъ Господень пойдемъ.

Стояще бѣху ноги наша во дворѣхъ
твоихъ Іерусалиме.

Іерусалимъ зиждемый яко градъ, е-
муже причастіе его вкупѣ.

Тамо бо възйдоша колѣна, колѣна
Господня, свидѣніе Іисраелево, исповѣда-
тися имени Господню.

Яко тамо сѣдоша престолы на судъ,
престолы въ дому Давидовѣ.

Вопросите же яже о мирѣ Іерусалима,
и обиліе любящимъ тя, буди же миръ
въ силѣ твоей и обиліе въ столпостѣнахъ
твоихъ.

Ради братій моихъ и ближнихъ моихъ
глаголахъ убо миръ о тебѣ:

Дому ради Господа Бога нашего
взыскахъ благая тебѣ.

Псаломъ 112.

Хвалите отроцы Господа, хвалите
имя Господне.

Буди имя Господне благословено отъ
нынѣ и до вѣка.

Отъ востокъ солнца до запада хвалъно
имя Господне.

Высокъ надъ всѣми языки Господь,
надъ небеси слава его.

Кто яко Господь Богъ нашъ, на
высокихъ живый, и на смиренныя призираай,
на небеси и на земли.

Воздвизай отъ земли убога, и отъ
гноища возносяй нища.

Посадите его съ князи, съ князи
людей своихъ.

Вселяяй неплодовъ въ домъ матеръ
о чадѣхъ веселящуся.

Псаломъ 102

Господи! не вознесеса сердце мое,
ниже вознесостѣся очи мои.

Ниже ходихъ въ великихъ, ниже въ
дивныхъ паче мене.

Аще не смиренномудрствовахъ, но
бознесохъ душу мою, яко отдоенное на
матеръ свою, тако воздаси на душу мою.

Да уповаеть Израиль на Господа
отъ нынѣ и до вѣка.

Псаломъ 23.

Господня есть земля и исполненіе ея,
вселенная и вси живушіи на ней.

Той на моряхъ основаль ю есть, и
на рѣкахъ уготоваль ю есть.

Кто взыдетъ на гору Господню? или
кто станетъ на мѣстѣ святомъ его?

Неповиненъ руками и чистъ серд-
цемъ, иже не пріять всеу душу свою, и
не клятся лестию искреннему своему.

Сей пріиметь благословеніе отъ Го-
спода и милостыню отъ Бога спаса своего.

Сей родъ ищущихъ Господа, ищущихъ лице Бога Іакова.

Возмите князи врата ваша, и возмѣтеся врата вѣчная, и внидетъ царь славы. Кто есть сей Царь славы?

Господь крѣпокъ и силенъ: Господь силенъ въ брани.

Возмите князи врата ваша, и возмѣтеся врата вѣчныя, и внидетъ Царь славы.

Кто есть сей Царь славы? Господь силь, той есть Царь славы.

Ектеніа:

С ѣ д а л е н ъ Г л а с ѣ 8.

Съ святыми упокой Христе душу раба твоего (рабы твоея), идѣже нѣсть болѣзнь, ни печаль, ни воздыханіе, но жизнь безконечная.

І к о с ѣ.

Самъ единъ еси безсмертный, сотворивый и создавый человѣка: земніи же отъ земли создани быхомъ, и въ землю туюжде отидемъ, якоже

повелѣлъ еси создавый мя и рекій ми: яко земля еси и въ землю туюжде отидеши, аможе вси человѣцы пойдѣмъ, надгробное рыданіе творяще пѣснь: Аллилуіа.

Яко святъ еси Боже нашъ, и на святыхъ почиваеши, и тебѣ славу возсылаемъ, Отцу и Сыну и святому Духу нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ.

Святый Боже 3.

Воньмимъ. Миръ всѣмъ. Премудрость
воньмимъ.

Прокімень, Гласъ 6.

Блаженъ путь, въ онъ же пойдѣши душе уготовается ти мѣсто покойно.

Стіхъ. Обратися душе моя въ покой твой, яко Господь благо сотвори тебѣ.

Апостоль къ Коринѣіаномъ, зачало 162.

Братіе, не всяка плотъ таяжде плотъ, но ина убо плотъ человѣкомъ, ина же плотъ скотомъ, ина же рыбамъ, ина же

птицамъ. И тѣлеса небесная и тѣлеса земная: но ина убо небеснымъ слава, и ина земнымъ. Ина слава солнцу, ина слава лунѣ, и ина слава звѣздамъ: звѣзда бо отъ звѣзды разньствуеть въ славѣ. Такожде и воскресеніе мертвыхъ. Сѣется въ тлѣніе, востаеть въ нетлѣніи; сѣется не въ честь, востаеть въ славѣ; сѣется въ немощи, востаеть въ силѣ; сѣется тѣло душевное, востаеть тѣло духовное. Есть тѣло душевное и есть тѣло духовное. Тако и писано есть: Бысть первый человекъ Адамъ въ душу живу, послѣдній Адамъ въ духъ животворящій.

Аллилуіа, Гласъ 6.

Блаженъ егоже избралъ и пріялъ еси:
Стіхъ. Душа его въ благихъ водворится.

Евангеліе отъ Іоанна зачало 21.

Рече Господь къ пришедшымъ къ нему Іудеомъ: Азъ есмь хлѣбъ животный: грядый къ мнѣ не имать взалкаться, и вѣруя въ мя не имать вжаждатися никогдаже. Но грѣхъ вамъ, яко и видѣсте мя и не

вѣруете. Все еже дать мнѣ Отецъ, къ мнѣ прїидеть, и грядущаго ко мнѣ не изжену вонъ. Яко снисдохъ съ небесе не да творю волю мою, но волю пославшаго мя Отца. Се же есть воля пославшаго мя Отца, да все, еже даде ми, не погублю отъ него, но воскрешу е въ послѣдній день.

Послѣднее цѣлованіе.

Гласъ 8.

О кто не возплачетъ чадо мое, еже отъ житія сего плачевное твое преставленіе! ибо яко младенецъ не зрѣлый отъ матерныхъ обятій нынѣ якоже птенецъ скоро отлетѣль еси и къ создателю всѣхъ избѣглъ еси. О чадо! кто не восплачетъ, зря твое ясное лице увядаемо, еже прежде яко кринъ красный.

О кто не возстенетъ чадо мое! и съ плачемъ не возрыдаетъ великое

твое благолѣпіе и красоту жительства твоего: якоже бо корабль слѣду не имый, сице зашелъ еси отъ очію скоро. Прійдѣте убо друзи, сродницы и ближніи вси, сего цѣлуемъ гробу предающе.

Смерть младенцемъ ослаба: житейскихъ бо золь не причастни явившася, и къ покою приспѣша, и радостію небеснію въ Авраамлихъ нѣдрѣхъ радуются: и младенець святыхъ Божественнымъ ликомъ нынѣ совеселятся, и вѣрно ликуютъ, яко отъ тлѣнія грѣхолобнаго чисти отидоша.

Слава: Гласъ 6.

Болѣзнь Адамова бысть древа вкушеніе иногда въ едемѣ, егда змій адъ изплева: тѣмъ бо вниде смерть всероднаго изъядая челоуѣка. Но пришедъ Владыка, пригвозди змія, и покой намъ дарова. Къ нему убо возопіимъ: пощади Спасе, а, ихже пріялъ еси, съ святыми упокой.

И нынѣ :

Премѣненіе скорбящихъ, избавленіе немощныхъ сущи Богородице Дѣво, спасай градъ и люди, ратуемыхъ мире, обуреваемыхъ отишіе, едина предстательнице вѣрныхъ.

Помилуй насъ Воже, по величѣй милости твоей, молимся услыши и помилуй.

Еще молимся о упокоеніи блаженнаго младенца Н. и о еже по неложному своему обѣщанію небесному своему царствію того сподобити.

Яко да Господь Богъ учинить душу его идѣже вси праведніи упокоеваются.

Милости Божія, царствія небеснаго, и со Святыми упокоенія у Христа безсмертнаго царя и Бога нашего тому и самимъ себѣ просимъ.

Господу помолимся.

Господи Іисусе Христе Боже нашъ, породившимся отъ воды и Духа и въ непорочномъ житіи къ представляющимъ царство небесное дати обѣщавый и рекій: Оставьте дѣти приходити къ мнѣ, таковыхъ бо есть царство небесное. Смиренно молимся, нынѣ отъ насъ преставленному (Н). по твоему неложному обѣщанію, царствія твоего наслѣдіе даруй: насъ же безпорочно сподоби прейти, и хри-

стіяньски скончати житіє, со всѣми же Святými твоими въ небесныхъ чертозѣхъ водворитися.

Яко ты єси воскресеніє, животь и покой усопшему раду твоему младенцу Н. Христе Боже нашъ, и тебѣ славу возсылаємъ, Отцу и Сыну и святому Духу нынѣ и присно и въ вѣки вѣковъ.

Премудрость.

Слава тебѣ: Христе Боже упование наше слава тебѣ.

Ликъ: Слава: и Нынѣ: Господи помилуй
2. Благослови.

Воскресый изъ мертвыхъ и живыми и мертвыми обладая Христось, истинный Богъ нашъ, молитвами пречистыя ти Матере и всѣхъ святыхъ твоихъ душу отъ насъ преставленнаго младенца (Н.) въ скиніяхъ святыхъ всели, и съ праведными сопричти, и насъ помилуй и спаси, яко благу и челоуѣколюбець.

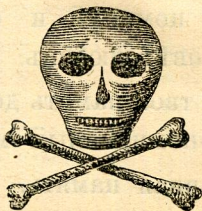
Вѣчная твоя память достоуважаенне и приснопоминаемый младенецъ Н.

Вѣчная память. 3.

Господу помолимся.

Храняй младенца Господи въ нынѣшнемъ житіи, въ будущемъ же вѣцѣ уготовавый имъ пространство, Авраамово лоно, и по чистотѣ Ангелская свѣтообразная мѣста, въ нихъ же водворяются праведныхъ души, ты самъ Владыко Христе, душу раба твоего младенца (Н.) прійми съ миромъ; ты бо реклъ еси: оставите дѣти прійти къ мнѣ, таковыхъ есть царство небесное. Тебѣ бо подобаетъ всякая слава, честь и поклоненіе, съ Отцемъ и святымъ Духомъ: нынѣ и присно и въ вѣки вѣковъ.

Господня (есть) земля, и исполненіе ея, вселенная, и вси живушіи на ней.

Пѣснь похоронна. *)

Мы вже твое тѣло до землѣ зложили,
А днесь ты працаемъ на краю могилы
А душа твоя въ всесвѣты
Пѡйшла съ Богомъ ся злучити,
Судъ Его пріймити.

А Тебе благаемъ о Боже единый!
Ты сердцемъ отцѣвскимъ прости му
[ей) провинны,
Най ты въ небѣ величае,
Со святыми прославляе,
За нами благае!

*) Ноты до тои пѣсни умѣщеніи въ „Кни-
жочкѣ мисійной“ ч. 10 рѣкъ 1893.

Мыжъ всѣ христіане бачимо се нынѣ,
Що мы лишъ прохожі на сей слезѣ
[долинѣ,
Тожъ на смерть не забуваймо,
О дню суда памятаймо,
За грѣхи ся каймо!

СВЯТЫЙ БОЖЕ. *)

Святой Боже! всемогучій
Сей молитвы кѣрный гласъ,
По пѣдъ хмары ажъ плывучій
Прійми и помилуй насъ!

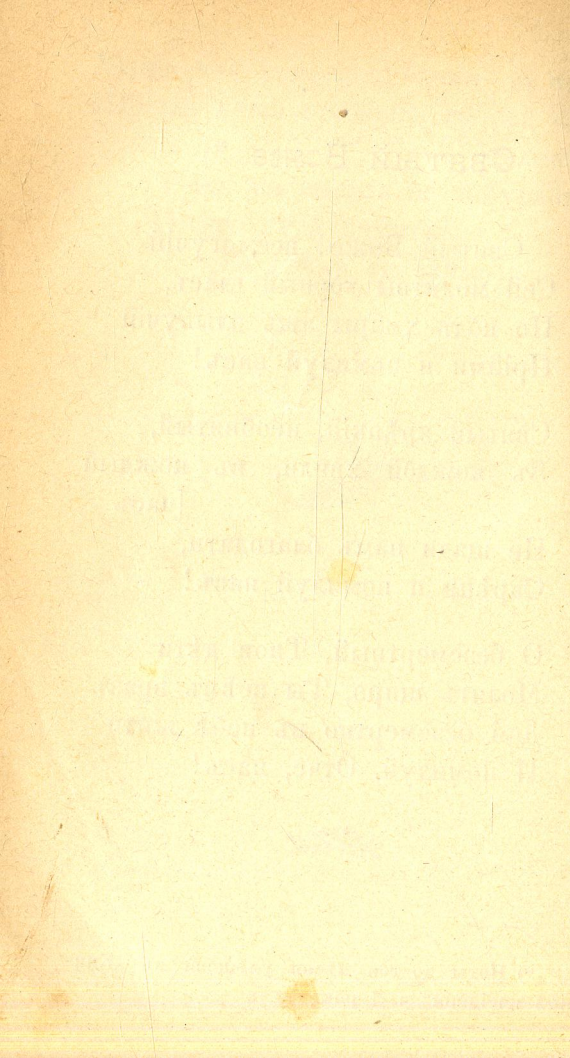
Святой крѣпкій, необнятый,
Въ кождѣй хвили, въ кождый
[часъ

Не щади намъ благодати,
Скрѣпи и помилуй насъ!

О безсмертный, Твои дѣти
Молятъ щиро, Ты всѣмъ вразъ
Дай безсмертно въ небѣ жити
И помилуй, Отче, насъ!

*) Ноты до тои пѣсни умѣщеніи въ „Кни-
жочкѣ мисійной“ ч. 1 рѣкъ 1895.

ПОСЛАННИКЪ

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь „Посланника“ 35 кр.

Книжочки мисійнѣ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа

вѣкопомна книга Тома зъ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. писъмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожне
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолеемска

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библиотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Рускій народный имнь

съ нѣтами на 4 голоса. Цѣна 3 кр.

Всѣ книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ **тѣлько**
за послѣплатою.

ПРІИДІТЕ КО МНѢ ВСІ

КНИЖОЧКА

КМ

МИСІЙНА

ОТЪ ХАТЫ ДО ХАТЫ.

ЗЪ РУКЪ ДО РУКЪ.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число одинайцате.

Г ô ю ъ 1895.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІЙ“
выходять кожного мѣсяця и коштують рѣчно :

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокї числа по 3 кр.

Менше якъ 5 не посылає ся.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ и „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ.“
въ ЛАПШИНЪ почта БЕРЕЖАНЫ.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ПЕЧАТНЯ С. Ф. ШОНТКЕВИЧА, въ ПОСЕСІИ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО
1895.

СВЯТЫЙ АВГУСТИНЬ.

МОЛИТВА

ДО ПРЕСВЯТОИ ДѢВЫ МАРІИ

(Св. Вернарда).

Вспомни о найласкавша Дѣво Маріе!
Що нечувано ѡтѣ вѣкѡвъ ажъ доси,
Щобъ той, кто Твоей помочи взывае
И пѡдъ покровъ Твоѣй всегда прибѣгае
И заступленія у Тебе просить,
Опущеный бувъ и умеръ безъ надѣѣ...

И я оживленный надѣєю тою
До Тебе Дѣво надъ дѣвами Мати!
Въ покѡрнѡй просьбѣ теперь прибѣгаю,
Тебе усердно съ слезами благаю:
О Мати Слова!... Въ Твоей благодати,
Не згорди моею щирою мольбою

И моихъ прошеній Ты не ѡткинъ,
Но милостиво выслухай — Аминь!...

Ө. Б.

УВАГА: Ноты до тои пѣсни подамо пѡзнѣйше.

КАПИТАЛЪ И ПРОЦЕНТЪ.

„Добрі дѣти родичамъ вѣнецъ, а лихі конецъ“, кажутъ люде и добре кажутъ, бо нема лучшої отплаты для родичей, надъ любовь и вдячнôсть дѣтей — такъ зновъ нема бôльшого нещастя, якъ злі дѣти. Хотяй то доведена правда, що все родичѣ бôльше дѣтей любять, якъ тїи ихъ, то всежь такой не ма любви чистѣйшой, святѣйшой, межи людьми якъ дѣтей взглядомъ родичей. То довгъ природы, а у существъ розумныхъ еще и сердца, тому то Г. Богъ, по заповѣдяхъ относячихъ ся до Него, на першôмъ мѣсци поставивъ законъ для дѣтей. „Чти ôтца твоего и мать твою, щобы добре тобѣ було и щобысь довго проживъ на земли“. Тою заповѣдею вкладає Г. Богъ обовязокъ на дѣтей, але обѣцяє разомъ нагороду уже тутъ на земли, — и отъ чому справджує ся пословиця: „Благословеніє родичей будує дѣтямъ дома, проклятіє же бурить ихъ“.

А если такийъ есть Божій законъ и природы, то чомужь такъ часто даютъ ся чути скарги на невдячнôсть дѣтей? — Придивѣмъ ся тôлько добре и уважно, а спостережемо, що люде въ старости своєї такого самото дôзнають объходженя ôтъ своихъ дѣтей, якъ они съ своими родичамнъ обôходили ся. Въ тôмъ ничъ дивного. Для дѣтей суть родичѣ першими учителями, ôтъ нихъ переймають они мову, ôтъ нихъ переймають добре и зло. Сердце дѣтины такъ якъ вôскъ, зъ которого дасть ся вытиснути ангелъ и дѣволъ. Правда, свѣтъ и люде выкôнчують опôсля тую статъ, але если зъ малу дало ся дитинѣ добру форму, то уже пôзнѣйше не дасть ся она переробити цѣлковито. Томуто велика то есть правда, що родичѣ ôтбивають ся въ дѣтяхъ съ всѣми добрыми и злыми прикметами, якъ въ зеркалѣ. Звычайно родичѣ не стережуть ся передъ дѣтьми съ своими учинками и словами въ переконаню, що они того не розумѣють, або не спостерѣгають, — тимчасомъ таке переконанье есть дуже хибне. Жива душа дитины

уважно слѣдить каждый крокъ родичей, въ еѣ молодую память глубоко вбивае ся кожде ихъ слово и учинокъ, зъ чого майже ничъ не пропаде, а ѡтобье ся въ пѳзнѣйшѳмъ житиу дитины. Дитина, то капиталъ. Пѳсля того яку науку, якій прикладъ дали еѣ родичѣ, такій ѳтъ неи побирають процентъ. Не кождѣ родичѣ потребують матерѣяльнаго проценту ѳтъ капиталу того, хотяй зречи ся его напередъ не можна цѣлкомъ, бо ледво кто нынька заручити може за старѳсть — але уже сама любовь дѣтей и ихъ вдячнѳсть суть великою надгородою для родичей за ихъ труды и стараня, суть можна сказати выключною цѣлею житя и потѣхою и ѳтрадою въ старости. Правда, першими и головными вкладками до того живого капиталу естъ христѣянське вѣхованье дѣтей, призывчаенье до молитвы, моральне провадження и старанна опѣка ѳтъ злого товариства и лѣнивства, але примѣръ добрый естъ головнымъ запорученьемъ, и дитина не на учитъ ся насъ шанувати и любити, если мы на нашихъ родичахъ того еѣ

не научимо. Лихій то знакъ, а еще гôршій спосôбъ страхомъ удержувати дитину въ послушеньствѣ, бо тогды напередъ зрѣкаемо ся еѣ любви, але можна числити и на тоє, що прійде часъ, коли старôсть зломить грôзну руку, а що тогды намъ запевнить пошанованье у дѣтей?

Любовію тôлько и христіянскимъ выхovanьемъ, хотяйбы неразъ, въ разѣ потреби и строгимъ, — а почитаньемъ власныхъ родичей, можемо запевнити собѣ любовь и вдячнôсть дѣтей — инакше змарнованіи нашіи труды; бо и Божя справедливôсть карає за не выповненье заповѣди тутъ уже на земли, пôсля обѣтницѣ и нашъ власный примѣръ покарає нашу старôсть черезъ нашихъ дѣтей.

Отъ примѣръ: — Одинъ князь переходивъ коло селянина, котрый весело приспѣвуючи собѣ, працювавъ на поли. Князь зачавъ съ нимъ розмову и довѣдавъ ся, що тая рôля не его, що ôнъ тôлько зарôбникъ, котрый працює за денныхъ 40 кр.

Князь, котрый бôльше мавъ гроша, якъ мôгъ зъупотребити, не мôгъ

пѣймити, якъ може чоловѣкъ выжити денно за 40 кр. Селянинъ, котрый не догадуванъ ся, кто съ нимъ розмовляє, сказавъ съ усмѣхомъ: „Було — бы то еще дуже зле, еслибы я самъ цѣлыхъ 40 кр. спотребувавъ. Я еще зъ того сплачую старый довгъ, а одну часть ѳткладаю на процентъ“.

То було для князя еще бѣльше не понятне, але селянинъ пояснивъ ему и тоѣ.

— Я, — каже, — дѣлю ся моимъ заробкомъ съ родичами, котрѣ уже робити на годнѣ, а часть ѳткладаю для дѣтей, котрѣ доперва учити ся мусять; тамтымъ ѳтплачую ся за любовь, яку менѣ въ дитинствѣ заявили, — а по тыхъ можу ся надѣяти, що они мене колись въ безъ-сильнѣй старости не опустятъ“.

Чи то не мудро було сказане, красно обѣдумане, а еще благороднѣйше здѣлане?

Князь обѣдаровавъ честного робѣтника щедро, и занявъ ся щиро его сынами, а благословеніе, яке ему его умирающѣ родичѣ оставили, спов-

нило ся въ старости, въ котрѣй и єго дѣти ѡтплатили ся єму любовію и печаливостію.

А теперъ другій примѣръ :

Бувъ разъ и такій сынъ, що такъ своему старенькому батькови досоливъ, що той рѣшивъ ся покинути „готове“, а пойти за жебранымъ хлѣбомъ. Старовина ставъ середъ обширнаго подвѣрѣя и заливаючи ся слезами казавъ, щобы му дали хоть яку верету на плечѣ, бо и сѣрачины не мавъ. Выродный сынъ вхопивъ якусь стару верету, котра въ пружѣ на серединѣ ледви держала ся и даючи ю своему десятилѣтному сынови, сказавъ : — „На дай то дѣдови“. — Сынокъ вхопивъ старе дрантьє, выбѣгъ до сѣней и зачавъ тамъ чогось товчи ся. Батько выглянувъ до сѣней и доглянувъ съ здивованьемъ, що сынокъ ѡтдеръ половину вереты и ховавъ єѣ борзо за бочку. — „На що ты ѡтдеръ половину“, — закричавъ на хлопця. — „Ая, — ѡтповѣвъ сынокъ съ якоюсь злобою, — дѣдови цѣлу верету дати!

А якъ я тебе колись съ тор-
бами выгону, то що тобѣ дамъ?“ —
Якій капиталъ, такій процентъ!

Ө. Б.

СВЯТЫЙ АВГУСТИНЪ.

Св. Августинъ родивъ ся въ мѣ-
стѣ Тагастѣ въ Нумидіи въ 354 роцѣ.
Одержавши ѿтъ своєї матери св. Мо-
ники христіянське воспитанье, удавъ
ся въ 16 роцѣ свого житя до Кар-
тагины. Тамъ попавъ небавомъ въ не-
моральне житье. а зарозумѣлый на
свои мниші науки, ставъ легковажити
вѣру церкви и ѿдавъ ся науцѣ ма-
нихейскѣй, въ котрѣй надѣявъ ся най-
ти правдиву мудрѣсть и оправданье
неморального житя. Тымчасомъ про-
ливалла мати за заблудившимъ сыномъ
горячі слезы. По скѣнченью наукъ
Августинъ бувъ учителемъ напередъ
въ Римѣ, а ѿтакъ въ Медіолянѣ. По-

воли начавъ однако пѣзнавати марнѣсть манихейской науки, такъ якъ не найшовъ въ ней ни отвѣта на вопросы своего розуму, ни успокоенья для своєї совѣсти. Межи тымъ учувши, якъ загально хвалять проповѣди св. Амвросія, пѣшовъ ѡнъ до церкви, щобы переконатись чи дѣйстно св. Амвросій славный проповѣдникъ. Простѣи и яснѣи слова епископа тронули Августина и правда начала непостереженно втискатись до єго серця. Ѣнъ начавъ каятись за тую легкодушнѣсть, съ якою бувъ выступивъ противъ церкви; теперъ ставъ єи почитати и взявся до читанья св. Письма, котре передъ тымъ маловаживъ. Але ѡнъ бувъ уже такъ дуже загрязъ въ грѣхи, що не мѣгъ ѡтъ разу цѣлымъ серцемъ ѡтдати ся христіянству. Такъ стоявъ ѡнъ нерѣшенный межи Богомъ и свѣтомъ. Но вкѣнци правда Божя перемогла и ѡнъ постановивъ статись вѣрнымъ сыномъ св. церкви. Не будучи еще окрещенный, бо въ тыхъ часахъ бувъ звычай, що св. крещеніє ѡткладано на пѣзднѣйшій лѣта, ѡтправивъ ся отже въ ѡтлюдне

мѣстце недалеко Медіоляна, где —
 приготавливаясь до той святой тайны,
 черезъ три мѣсяцѣ въ молитвахъ и
 въ постѣ оплаковавъ свою грѣшну
 минувшѣсть. Коли вернувъ, окрестивъ
 его въ 387 роцѣ св. Амвросій, и тог-
 да оба тѣи святіи мужѣ составили из-
 вѣстну похвальну пѣсню: „Тебе
 Бога хвалимъ“, котру на перемѣну
 спѣвали при службѣ Божой. Отказав-
 шись ѿтъ учительства, постановивъ
 вернути ся до Африки разомъ съ ошаст-
 ливленною матерею, котра прибу-
 ла за нимъ ажъ до Медіолянѣ. Но
 не довело ся ей уже видѣти Африку, бо
 въ дорожѣ померла. Августинъ, при-
 бувши до ѿчины, роздавъ частину
 своего маєтку бѣднымъ, а частину
 употребивъ на будову въ однѣй
 африканскѣй пустынѣ великолѣпного
 монастыря, въ котрѣмъ поселивъ ся
 съ кѣлькома своими товаришами. Ту
 поставивъ ѣнъ монашескій уставъ, ко-
 трого еще до нынѣ держать ся ла-
 тинского обряда монахи Августиніане.
 Въ тѣмъ монастырѣ св. Августинъ
 провадивъ дуже строге житье и на-
 писавъ много богословскихъ книгъ,

изъ котрыхъ особенно высоко цѣнятся: „Книги о Пресв. Тройцѣ“ и „О державѣ Божій“, вславившись въ ученѣмъ свѣтѣ такъ, що межи учителями св. церкви занимае ѡнъ безперечно перве мѣстце. Хотя думавъ ѡнъ въ тѣмъ монастырскѣмъ затишію лишитись до кѣнця своего житя, однако Господь Богъ назначивъ бувъ єму иншу судьбу. Єго призывали на епископа до мѣста Ипо, недалекого Картагины. На новѣмъ своимъ становищѣ, памятавъ св. Августинъ не лишъ на своихъ вѣрныхъ, но также на цѣлу церковь Христову, бо всѣ єреси, якихъ тогда було досять, поборювавъ ѡнъ глубоко учеными и переконующими письмами такъ, що много причинивъ ся для славы Божой. Также описавъ ѡнъ свое жите съ великою смиренностію въ книзѣ пѣдъ загл.: „Исповѣданя“. Епископомъ бувъ св. Августинъ 36 лѣтъ и 76-тѣмъ роцѣ своего праведного житя упокоивъ ся въ Бозѣ 430 року. Єго тѣлннѣ останки перенесено въ 722 роцѣ до церкви св. Петра въ Павіи, котра ѡтъ той поры приняла назву церкви св.

Августина, и такъ называеся до нынѣшняго дня.

Многѣ зъ Святыхъ, якъ н. пр. Высилій В., Григорій Наз. и ннѣ, якба уродили ся святыми и були добрыми ѡтъ самой колибели; Августинъ же зъ злого, ставъ ся добрымъ и выборовъ собѣ святѡсть. Наверненье грѣшника естъ дѣломъ и благодати Божой и самого грѣшника, бо якъ научае св. Августинъ: „Богъ сотворивъ насъ безъ насъ, але не спасе насъ безъ насъ“ т. е. безъ нашего призволеня и вспѡвдѣланя съ благодатию Божою

Голось, котрый учувъ св. Августинъ въ огородѣ: „возьми и читай“, бувъ голосомъ упереджающей его благодати Божой, — а того, що ѡнъ пѡйшовъ за тымъ голосомъ и слова св. письма до себе застосовавъ и отвѣтно до нихъ житье свое пѡзнѣйше устроивъ, було то вспѡльнымъ и неподѣльнымъ дѣломъ и Бога и св. Августина. Если хочешъ навернути ся къ Богу, передовсемъ приготоуи мѣсце для благодати, бо милосердіе Боже прихиляе ся къ просящому; на-

конецъ принявши благодать, пѣдчини
ся ей вліяню, дѣлай вспѣльно съ нею-
сповняй вѣрно все, що Богъ ѡтъ те-
бе жадає и стережи ся, щобысь грѣ-
хами зновъ не утративъ благодити.

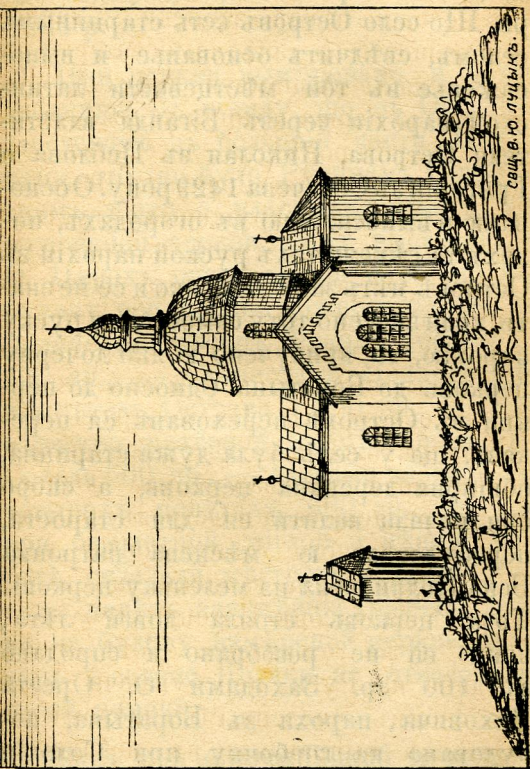

ОСТРѢВЪ

ВЪ О К Р У З Ъ С О К А Л Ь С К Ѣ М Ъ .

На плодороднѣй рѣвнинѣ, надъ рѣ-
кою Солокію, доплывающу побѣчь мѣ-
сточка Кристинополя до Буга, роз-
лягає ся при Ярославско-Сокальскѣй
желѣзнѣй дорозѣ гарне село Острѣвъ
въ окрузѣ Сокальскѣмъ. Выказане
село окружене огородами и полями,
украшають два мурованѣ Дома Божѣй,
красный двѣръ, желѣзный дворець,
етатова школа, та деякѣ ще другѣ гон-
тами крытѣ дома стараннѣйшой бу-
довы. О основаню села Острова, его
первѣстныхъ жителейхъ, нѣтъ запи-
сокъ анѣ переказѣвъ. И не дивота.
При нападахъ Татарскихъ та домо-

вѣхъ вѣйнахъ, якѣ ѡтгравали ся на
 Белзкѣй землѣ, запропастились на всег-
 да не однѣ цѣкаві записки зъ давной
 минувшости, а такъ само затерли ся
 и переказы въ памяти людской. Ка-
 жуть, що перша колонія людска, осѣла
 ту въ сторонѣ на догѡднѡмъ вы-
 высшеню по при мочарахъ наводне-
 ныхъ Солокію, окруженныхъ густыми
 лѣсами мовъ на островѣ, назвала свою
 осаду „Островомъ“ и тота назва по-
 лишилась ей на дальше. Скоро съ
 часами осушено мочары, викорчова-
 но лѣсы, змѣнила и стѣснила и Со-
 локія свое русло. На мочарахъ пов-
 стали сѣножати, на лѣсовыхъ зрубяхъ
 орнѣ поля, зѡ взростомъ людности
 розширилась осада и Острѡвъ прибравъ
 ѡтъ первѣстного стану новѣй видъ
 Суть перехованѣ записки, що въ О-
 стровѣ за часѡвъ Потоцкихъ було въ
 селѣ дуже оживлено. Тота можна
 родина на Руси, перебуваючи часто
 съ своимъ численнымъ дворомъ въ
 Островѣ, выправляла въ поблизкѡмъ
 лѣску „Гапчинѣ“ гучнѣ народнѣ фе-
 стины, на котрыхъ присутствовало до
 8.000 собранихъ осѡбъ. Той лѣсокъ

свщ. в. ю. луцкѣ.

ЦЕРКОВЬ ВЪ ОСТРОВѢ.

стоявъ до 1857 р. поки его съ корѣ-
нѣмъ не выломила та не знищила не-
сподѣвано зѣрвавша ся нечувана бу-
ря. Що село Острѣвъ єсть стариннымъ
селомъ, свѣдчить основанье и выпо-
саженье въ тѣй мѣстцевости латин-
скоѣ парохіи черезъ Біганда власти-
теля Острова, Николая зъ Цеблова и
Григорія зъ Себечева 1429 року. Осно-
ваню и выпосаженю въ огородахъ, по-
ляхъ та сѣножатахъ рускоѣ парохіи въ
Островѣ нѣтъ записокъ, яко и се не зна-
ти, коли знесено тоту самотѣйну руску
парохію, та прилучено ю яко дочерну
церковъ до Боратына. Односно до цер-
кви въ Островѣ переховавъ ся пере-
казъ, що у селѣ була дужа старинна,
обширна деревяна церковъ, а скоро
она почала валити ся для старости,
перебудовала ю мѣсцева патронка
Бона Поляновска на меленьку церковъ.
Тота церковъ стояла довгѣ лѣта,
поки єѣ не розѣбрано и спродано
за 100 зр. Заходами О. Ореста
Чеховича, пароха зъ Боратына, по-
будовано на горбочку при Солокіи
на мѣстци староѣ, нову, муровану,
бляхою крыту церковъ, котру въ при-

сутности численного народа та окрестного духовенства торжественно по-благословлено дня 20-го Падолиста 1885 р.

При церкви вымуровано и нову звѣницію. Зъ огляду, що въ Островѣ заселенѣмъ въ бѣльшой части Поляками, трудно було Русинамъ Островскимъ дѣйти о власныхъ силахъ до мурованой церкви, тому высказаный О. Парохъ постаравъ ся о се, що на будову сей церкви пожертвовавъ Ёго Величество цѣсаръ Францъ Іосифъ І. 300 зр., — Станиславъ Поляновскій властитель Острова 1.000 зр., — Товариство желѣзной дороги Ярославъ-Сокаль 500 зр., — датками зѣбрано въ чотырохъ повѣтахъ 600 зр., — По при безплатной тяглоу и пѣшой роботѣ, складали мѣстцевѣ селяне Русины навѣтъ значнѣйшѣ грошевѣ датки на будову намѣреной церкви; причѣмъ и селяне Поляки не ѡтказовали своѣй помочи.

Такъ при помочи Божой и доброй воли побожныхъ людей, станувъ въ

Островъ мурованый Дѣмъ Божій,
якъ ту есть на рисунку предста-
вленный.

Вас. Чернецкій.
парохъ зъ Сѣльця-белзкого.

К О Л Я Д А.

Ангелъ днесъ зъ небесъ
Пастырамъ звѣстивъ:
— Чудо изъ чудесъ —
Богъ ся народивъ.

Народивъ ся,
Воплотивъ ся

Во Вифлеємѣ...

Прійдѣмъ, прійдѣмъ до шошы,
Узрѣмъ Бога во плоти,
И Матѣрь Ёго святу
Дѣву Марію чисту,

Которая Сына своего повивае

Въ ясла складае...

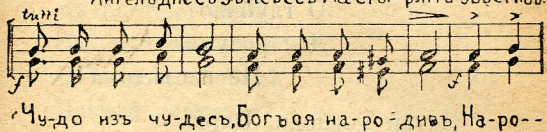
*

*

*

Поважно.

Soli

Невомѣстимый, —

Въ яслахъ мѣстивъ ся,

Зъ Пречистой Дѣвы,

Христось родивъ ся...

О глубоко

Для розума

Не изслѣдима!...

Витай Господи, Царю,

Витай нашъ Спасителю

Витай Христе преблагій,

Витай скарбе предрагій;

О радости, о сладости низпослана

Намъ днесъ изъ небесъ!...

* * *

Всемогущій Богъ

Нынѣ ся смиливъ

Въ вертепѣ дряхломъ

Свѣту ся явивъ

Мѣжъ быдляти,

При Нѣмъ Мати

И Іосифъ святой...

Пастиріе Му служатъ,

А вѣль и осель дрожать,

Пѣзнали Бога въ плоти,

— Хотяй нѣмѣи скоты —

На колѣна припадають, Творцу своему
Хвалу ѡтдають!..

* * *

Зъ востока царѣ
За звѣздовъ идуть,
И дари съ собовъ
Богатѣ несутъ:
 Злато, миро
 И кадило
 Для Царя царей!...

Въ Іерусалимъ прибули,
До Ирода вступили
И пытаются о Царя,
— О котрѡмъ вѣстить зоря —
Книжники имъ отвѣчаютъ: во Вифлеѣмѣ
 Онъ ся народивъ...

* * *

Прегордый Иродъ
Тымъ ся засмутивъ,
Царей-Звѣздарей
Умильно просивъ:
 Поклонѣтесъ
 И вернѣтесъ
 Зновъ въ Іерусалимъ...
Царѣ-Звѣздарѣ пошли
Христа въ яслахъ ѡтнайшли,

Поклонъ Ему ѡтдали,
 Дары предъ Нимъ поклали,
 Но къ Ироду, що Христа хтѣвъ погубити
 Не вернули ся.

* * *

Розлютивъ ся царь,
 Що Волхвѡвъ нема
 Шле войско свое
 До Вифлеєма,
 Щобъ убивало,
 Кровъ проливало
 Всѣхъ дѣтей малыхъ
 Десять тысячъ чотыры
 Дѣтей малыхъ убили,
 Не убили лишъ Христа
 Бо Го Дѣва Пречиста
 Вразъ съ Іосифомъ во Єгиптѣ схоронила
 Предъ лютымъ царемъ...

* * *

Тяжко ся завѣвъ,
 Лукавый Иродъ:
 — Не погибъ Христось,
 Що прійшовъ весь родъ,
 Избавити,
 Помирити
 Съ Богомъ Всесвятымъ...

Тому днесъ ся веселѣмъ,
Христа пѣснями славѣмъ,
Єго волю сповняймо

И усердно благаймо:

Щобъ давъ въ щастю вѣкъ прожити а по
[смерти
До неба пойти!...

Ө. Ювеналичъ.

ЧУДЕСНА ОХОРОНА.

Поки жити буду, всегда остане
ся менѣ день 25. вересня (7. паздер-
ника) г. 1895 памятнымъ, а я всегда
славити и благодарити буду Всевы-
шняго Бога за тую велику милость и
благодать, що заступленіємъ Пресв.
Богородици и св. О. Николая спасъ
мене ѿть великого нещастя — ѿть
пожару, якій що найменше три чвер-
ти села Вышатици (въ перемышль-
скѣмъ повѣтѣ) въ попелъ обернувъ.

Въ Вышатицахъ маю я загороду, а такожь взявъ я въ наемъ на сей рѣкъ поля парохіяльнѣ, тожь весь збѣръ збѣжа, сѣна и пр. плодѣвъ есть въ будынкахъ парохіяльныхъ, а по части въ моеѣ загородѣ умѣщенный и все то було не обезпечено ѡтъ огня, кромѣ самой моеѣ загороды, котру я въ порѣвнаню на дуже малу суму обезпечивъ.

Въ повышѣмъ дни бувъ я въ Перемышли, а переходячи коло церкви, вступивъ я на хвилю помолити ся. Було то о 3. часѣ пополудни и служила ся тогда вечерня. Помоливши ся передъ престоломъ Пресв. Дѣвы и Спасителя, пѣйшовъ я, якъ всегда дѣлаю, до капицѣ св. О. Николая, где передъ чудотворною иконою Того великого Помощника, Заступника и Чудотворца я моливъ ся, просивъ о помѣчѣ и поручивъ себе, мою родину и всѣхъ моихъ сродникѣвъ и благодѣтелей Ёго покровительству и заступленію передъ Севышнымъ и Всемогущимъ Богомъ.

Я спѣшивъ ся съ поворотомъ до дому, тожь перекрестивши ся священ-

ною водою, вийшовъ зъ церкви, а прійшовши до заѣздного дому и заставши уже конѣ запряжені, сейчасъ мы ѡтѣхали.

Когда переѣздили мы по надъ желѣзницю въ Перемышли, увидѣвъ я еще малый, но дуже темный клубъ дыму и здавало ся менѣ, що то не дальше якъ въ селахъ Бушковичи или Болестрашици вспыхае пожаръ. Чимъ дальше мы ѣхали, тымъ бôльшій дымъ мы видѣли, а люди еще въ Перемышли звертали нашу увагу на великій пожаръ. Дальше говорили, що въ Вышатичахъ горить, тожъ я просивъ Г. Бога о пощаду а Преч. Дѣву и св. О. Николая вzywавъ о заступленіе и здавшись со всемъ на волю Божу бувъ я спокôйный.

Въ Болестрашичахъ оминули насъ тожъ зъ Перемышля вертавші Вышатичане, повно на кôлькохъ фѣрахъ, котрі, здае ми ся, всѣ погорѣли, а Болестрашичане намъ сказали, що и моя загорода и все, все горить. Пріѣхавши въ село Вышатичи и оминувши кôльканайцять загородъ, дальше уже небуло возможно доро-

гою ѣхати, бо видно було огонь, а дорога фѣрами и розличными рѣчами загороджена була, тожь паробокъ на-вернувъ на болонье, ѡтки нашимъ очамъ страшный видъ представлявъ ся: истинна огнева рѣка — все, все горѣло, съ изъятіємъ кѡлькохъ хать ѡтъ болоня, а черезъ великій дымъ не можъ було видѣти, чи церковь, костель и будынки парохіяльнѣ еще не горять. До моеѣ загороды я не мѡгъ доѣхати, бо ту дорога зъ болоня була загороджена рѣчами вынесеными зъ хать, за котрыми страшный пожаръ бѣсивъ ся.

Люди менѣ сказали, що моя загорода не горить, тожь я злѣзши зъ воза, поспѣшивъ на мое обѡйстьє, где я никого не заставъ. И ту доперва я увидѣвъ истинне чудо: вся моя загорода, а особенно новозбудована и свѣжо соломою покрыта шопка, коло котрой повно мервы натрясеноѣ було, а котра наибѡльше на небезпеченьство выставлена була, якъ и хата мого наиблизшого сусѣда, за моею шопкою и стодолю, стояли не нарушенѣ, а всѣ будынки второго сусѣда,

о кôлька крокôвъ ôтдаленi, якъ и всѣ прочi межи моєю загородою и церквою, костеломъ и приходскими будынками стояли въ страшнôмъ огни. Нiяка помôчь людска не булабы въ силѣ уратовати моєї загороды ôтъ страшного пожару; — то було оче-видне чудо и я вѣрю, що Всевышній пощадивъ мене заступленiемъ Пресв Богородици и св. Николая, передъ котрого чудотворною иконою въ пре-стольнôй церкви въ Перемышли я пе-редъ тымъ помоливъ ся. Черезъ стра-шный пожаръ я не мôгъ дôстати ся на приходство, доперва коло пôвночи, когда огонь немного улягъ ся, коло двора, котрый съ всѣми будынками совершенно погорѣвъ, я мôгъ перей-ти и полемъ на приходство дôстати ся. И тутъ я заставъ все огнемъ не нарушене, а когда довѣдавъ ся, що дальше майже цѣле село ажъ до Ся-ну горить я славивъ и благодаривъ Г. Бога за чудесне избавленiе мене ôтъ страшного пожару и величавъ Пречисту Дѣву и св О. Николая за заступленiе.

Зъ благодарности за такъ велике и очевидне чудо, подаю повысше описанье до общоѣ вѣдомости и прошу о умѣщенъе того въ ближайшѣй книжочкѣ мисіѣйноѣ, щобы всѣ читающіи тоѣ, мали новыѣ примѣры и доказъ, якъ есть хосенною молитва и якъ чудеснымъ способомъ Г Богъ избавляе отъ бѣдъ тыхъ, котріѣ поручають ся покровительству Пресв. Богородици и Его Угодникѣвъ, особенно св. О. Николая, которого я всегда въ иконѣ, въ здѣшнѣй церкви находящѣй ся, а особливо въ чудотворной иконѣ въ престольной церкви въ Перемышли величаю, и о помочъ и заступленіе умоляю.

Иванъ М. Лукашевичъ.

Вышатици въ паздернику 1895.

Отъ Редакціи. Чудотворну икону св. Отца Николая, котра въ катедральной церквѣ въ Перемышли находить ся, умѣстимо въ однѣй зъ слѣдующихъ чиселъ „Книжочокъ мис.“.

ПРОМЫСЛЪ БОЖІЙ

Старенькій отецъ Василій оповѣдавъ разъ о Промыслѣ Божомъ такую пригоду зъ власного житя:

Понеже у мене далеко ѳтдалена церковь ѳтъ приходства, то мавъ я той звычай крестити дѣти въ парохіяльной канцеляріи. Одного разу принесли дитину до кресту а було то пѳдъ той часъ, коли у мене робились въ дома порядки, мылись пѳдлоги, бѣлились стѣны и пр. Шафу зъ канцеляріи вынесено до сѣней а въ канцеляріи стоявъ тѳлько стѳлъ. Забираючись до чину крещенія знайшовъ я сейчасъ епитрахиль, но книжки то єсть требника ніякъ не мѳгъ ѳтшукати, хотяй я може якихъ десять разъ перекладавъ книжки зъ одного мѣсця на друге. Не було теперъ для мене инчої рады, якъ пѳйти съ людьми до церкви и тамъ окрестити дитину зъ церковного требника. При входѣ до церкви прилучивъ ся до мене и старшій братъ Михайль, бо хотѣвъ менѣ послужити. Ѳтворивши дверѣ до церкви, зауважавъ я чєсєзъ царскій врата, що на великѳмъ престолѣ миготить свѣтло. Здивований запытавъ я: „Михайле, а се що тамъ на престолѣ?“ На сей вопросъ не давъ менѣ Михайло ѳтповѣди, но поспѣшивъ за мною въ прєсвитерію. И що же представило ся очамъ нашимъ? Воскова свѣчка, заложена въ деревляный лѣхтарь, догоряючи, затлѣ-

вала уже край лѣхтаря. Морозъ перейшовъ по насъ. Мы поглянули важно по собѣ. „Якъ стало, що свѣчка ѿтъ Службы Божои дальше собѣ горить? Менѣ здае ся, що вы Михайле свѣтло погасили?“ промовивъ я первый. „Отче духовный, всѣ четыры свѣчки придавлявъ я бляшанымъ гасильникомъ и пригадаю собѣ добре, що свѣтло во всѣхъ свѣчникахъ погасло“ ѿповѣвъ Михайло. „И я вѣрю вамъ Михайле, що такъ було якъ говорите, тѣлько не мусѣлисте добре придусити и свѣтло на ново занялось. Щастье велике, що завчасу мы ту явились, щобы погасити огонь.“ — „Теперь ѿтвернули мы ѿтъ громады велике нещастье“ зауважавъ Михайло. — „О нѣ, любый Михайле — сказавъ я — не мы ѿтвернули тоє нещастье ѿтъ громады, то нещастье ѿтвертае самъ Богъ, премудрый промысль Его. Книжку, котру тримаю въ дома, не мѣгъ я знайти и ото направила мене сила Бога пѣйти за другимъ требникомъ сюда, щобы я мавъ случайнѣсть увидѣти на олтари свѣтло и погасити его. О якъ добрый есть Богъ, о якъ горячо и сердечно благодарю я Его за ту велику ласку“.

Р. С.

ПОСЛАННИКЪ

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., нѣвъ року 1 злр.

Календарь „Посланника“ 35 кр.

Книжочки мисійнѣ
выходять точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О наслѣдованіи Іисуса Христа
вѣкопомна книга Тома зъ Кемпісь, займає
перше мѣсце по св. писъмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожное
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолесмскa
Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библиотека Посланника
мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Рускій народный имнь
съ нѣтами на 4 голоса. Цѣна 3 кр.

Всѣ книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число дванайцате.

РѢкъ 1895.

„КНИЖОЧКИ МИСІЙНІ“

выходятъ каждого мѣсяця и коштуютъ рѣчно:

по 10 що мѣсяця: 3 зл. 60 кр.;

по 5 що мѣсяця: 1 зл. 80 кр. Поодинокі числа по 3 кр.

Менше якъ 5 не посилае ся.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКІЙ

РЕДАКТОРЪ „ПОСЛАННИКА“ и „КНИЖОЧОКЪ МИСІЙНЫХЪ.“

ВЪ ЛАПШИНѢ ПОЧТА БЕРЕЖАНЫ.

ПЕРЕМЫШЛЬ.

ПЕЧАТНІЯ С. Ф. ШОНТКЕВИЧА, ВЪ ПОСЕСІИ Н. ДЖУЛЫНЬСКОГО.

1895.

Св. Григорій Двоєсловъ.

ТО ЦЕРКОВЦЯ НАША!

Ой щожь то сіяє посередь села?

Якъ въ день такъ и въ ночи якъ свѣ-
[тла зоря?

То церковця наша, то Божій дѣмъ!

То слава Господня сіяє въ нѣмъ!

Якъ звони заграють на тихе село,

Якежь то для серця любеньке звенѣ!

Само серце тягне, хотайбы не хтѣвъ,

Тамъ, зъ ѡдки лунає кадило и спѣвъ.

Тамъ матери нашѣ молились колись,

Ту Богу на славу ихъ слѣзы лились;

Пѣду я долину у Божій храмъ

Съ ихъ тѣнями Богу помолюсь тамъ.

Що чути до неба зъ помежи тыхъ

[стѣнъ?

Якій жежь то милый несе ся гомѣнь!

Немовъ мурѣ грають, землиця и свѣтъ;

То Богу на славу несе ся привѣтъ!

Говилѣвъ, 1895.

МАРИНЬ.

Святой Григорій Двоєсловъ, Папа римскій.

Папа римскій св. Григорій Двоєсловъ уродивъ ся въ Римѣ въ половинѣ VI-го вѣку по Рожд Хр. Отець его бувъ сенаторомъ и называвъ ся Гордіанъ, а мать Сильвія. Воспитанный дуже старанно пося закона Божого, а при томъ одаренъ великими способностями ума, звернувъ на себе увагу тогдашнего римского царя Юстина, который наименовавъ его префектомъ мѣста Рима. Но тоє высоке достоинство не задовольнило его, онъ туживъ за житьемъ высшимъ, внутреннимъ Отказавшись отъ достоинства префекта и раздавши одну частину своего маєтку на будову монастырей, а втору частину межи бѣдныхъ, вступивъ до монастыря, щобы посвятити свое житье Господу Богу. Небавомъ однакожь мусѣвъ на приказъ папы оставити тоє мѣстце, а ити яко посоль папы до Царьгорода, где середъ царскихъ дворянъ и громадныхъ своихъ занятій провадивъ дальше таке смиренне

житѣ, якобы бувъ монахомъ а не посланникомъ апостольского престола.

По смерти папы Пелягїя II, послѣдовавшій 590-го року, св. Григорій вынесеный одноголосно на апостольскій престолъ, розпочавъ житѣ незвычайно дѣятельне, звертаючи свою увагу не тѣлько на удержанье порядку въ церкви и на розширенье, но и на дочасне спяго вѣрныхъ.

Въ кѣлька лѣтъ по обнятію апостольского престола св. Григоріємъ, внали були до Італїи изъ за дунайскихъ краѣвъ арїянскїи Лянгобарды, котрїи пустошили и грабили области ажъ пѣдъ самый Римъ. Въ тыхъ грозныхъ часахъ давъ Господь своей церкви сильну опору въ папѣ св. Григорію. Онъ то именно просьбами и подарками наклонивъ короля Лянгобардѣвъ, що ѡтступивъ ѡтъ облоги Риму, а вскорѣ потѣмъ, читаючи письма папы, перейшовъ самъ до католической церкви, и съ той поры начало упадати поволи арїянство межи Лянгобардами.

Середъ множества рѣжныхъ занятїи и безперестанныхъ физичныхъ тер-

пѣній, написавъ св. Григорій много книгъ, котрѣ поставили его въ рядѣ отцѣвъ церкви. Особенно прекрасніи суть его „Правила для душпаستырей“, якъ такожъ и „Розмовы“, котрѣ зъ греческа называютъ ся „Діалоги“ или „Двоєсловія“, ѡтъ чого и назвали его Двоєсловомъ. Сверхъ того приписуєсь св. Григорію составленье службы Божой, котра у насъ называєсь „преждеосвященною“, а котра — якъ звѣстно — ѡтправляєсь въ великій поѣстъ що середи и пятницѣ.

Смиренностію своєю св. Григорій удивлявъ всѣхъ. Самъ себе назвавъ „слугою слугъ Божихъ“, а найбільшою прикрасію було для него, если чувъ, що кто его хвалить. Такъ переживши 64 роки, упокоився въ Бозѣ 604 року по Рожд. Хр., а тлѣнніи его останки лежать въ одной изъ каплицъ ватиканской церкви св. Петра въ Римѣ, именно противъ мощей св. Григорія Назіанзенского.

ЗЪ ЖИТЯ О. БОСКО.

Вже давнѣйше въ календари „Посланника“ списали мы где що зъ життя сего славного священника, которого институціи, маючі на цѣли хвалу Божу и хосенъ ближнихъ, майже по всей всеенной розсіяні. Годъ счислити всѣ чудесні приключенія, якї по причинѣ молитовъ сего знаменитого слуги божого случили ся. На доказъ, съ якою вѣрою и упованіємъ дѣлавъ о. Боско, коли розходило ся о хвалу Божу, най послужить слѣдуюче приключеніе.

О. Боско будувавъ въ Туринѣ церковь Покрова Пресв. Дѣвы Маріи. Було се 16. листопада 1866. року. Церковь завершили прехорошою коулою. Трудячимъ ся майстрамъ и предприємцямъ принадлежало ся сего дня виплатити 4 тисячи франкѣвъ. Въ касѣ о. Боска не було грошей. Отець Руа, оденъ зъ настоятелей дому Салезіянського и кѣлькохъ сотручникѣвъ пѣйшло въ мѣсто и обѣйшли ремного камяницъ и палатъ, закѣмъ

узбирали тысячу франкôвъ. Дуже по-соловѣли прійшли они вже зъ полудня домôвъ. О. Боско обчисливъ грошѣ и сказавъ: Коли пополуднуємо, то пôйду и я за прочими грôшми.

О першôй годинѣ полишивъ ôнъ молитовню, надѣючи ся, що Провидѣніє Боже улекшить ему его дѣло. Коли дôйшовъ до новыхъ ворôтъ (porta nuova) станувъ и призадумавъ ся, въ котру сторону повернути ся має. Къ нему приближивъ ся льокай хорошо одягнений и каже:

— Чи не є вы о. Боско?

— Такъ я єсьмъ нимъ, чого потребуєшь ôтъ мене?

— Мôй панъ выславъ мя нарôкомъ, щобы васъ просити отче Добродѣю, щобысьте го посѣтили.

Ну то ходѣмъ до того пана; чи далеко ôнъ зôдти мешкає?

— Не далеко, ту на кôнцѣ ось той улицѣ, и указавъ му гарну палату.

— Чи ся палата до твого пана приналежить?

— Такъ єсть, той мôй панъ то превеликій богачъ, кто знає, можебы

ѡнъ где-що пожертвувавъ и на вашу церковь?

Они увѡйшли у палату. О. Боска заведено до прехорошо пристроѡной комнаты. Пѡдходѣлый вже мущина лежавъ на мягкѡй постели и зрадувавъ ся дуже, коли побачивъ пожа даного гостя.

— Честный мѡй отче — сказавъ ѡнъ стогнаючи — потребую дуже твоихъ молитвъ, не радбы я еще такъ скоро сей свѣтъ полишати.

— Такъ вы недужнѣ, та ѡтъ коли?

— Вже ѡтъ трехъ лѣтъ годѣ менѣ постелю полишити а вжежь и зъ мѣся рушити ся не могу, лѣкарѣ вже ѡдрекли ся мене. Щобы менѣ хотяй цятку лекше стало, то принѣсь-бымъ жертву на ваше заведеніе.

— А се хорошо ся зложило: я днесъ доконьче потвебую три тысячи франкѡвъ на церковь Покрова Преч. Дѣвы Маріи.

— Три тысячи франкѡвъ, то троха за богато мѡй отче. Наколибы розходило ся о кѡлькасотъ франкѡвъ, то

вжежъ далобы ся все полагодити...
лишь три тисячы франкѡвъ!..

— Якъ то за богато? — ѡдказавъ
О. Боско — то не говорѣмъ вже о
тѡмъ. — И сѣвши собѣ коло недуж-
ного ставъ ѡнъ съ найбѡльшимъ спо-
кѡемъ розберати справы політичнѣ.

— Алежъ мѡй отче ту не роз-
ходить ся о політику, ту дѣло въ
тѡмъ, щобы я подужавъ.

— Щобысьте подужали, я вамъ
указую, якъ се стати ся може, лишь
вамъ съ тымъ невгода.

— Тажко три тисячи франкѡвъ!

— Не силую васъ.

И ставъ дальше говорити за дощъ
та за погоду.

— Та вжежъ найбы ми хотѣй
цятку лекше стало за твоимъ пред-
стательствомъ, то при кѡнци року не
забувбымъ за тебе.

— При кѡнци року! Вы знать
вже позабули, що тѣи грошѣ потре-
бую я днесъ вечеромъ.

— Днесъ вечеромъ! Нехибно не
подумали вы отче, що три тисячи
франкѡвъ нема у мене въ цѣлѡмъ домѣ,

и що треба по нихъ ити ажъ до банку якъ сего приписы домагають ся.

А чомужъ не малибы вы пойти?

— Вамъ знать отче шутковати ся хоче, а вжежъ я третій рѣкъ зъ постелѣ не подведу ся о власныхъ силахъ.

— У Бога все возможно и у Пречистой Дѣвы Маріи.

Коли се сказавъ, скликавъ онъ до комнаты всѣхъ домашнихъ, и велѣвъ имъ молити ся до Іисуса утаєного въ св. Евхаристіи и до Матери Божой. Потѣмъ велѣвъ онъ принести недужному всю одежду.

— Панъ нашъ отъ трохъ лѣтъ не мали на собѣ одежи, мы вже дѣйстно не знаємъ, где за нею глядати.

— То идѣть и купѣть чимъ скорше — сказавъ недужный нетерпеливо — дѣлайте тоє, що отецъ прикаже.

Въ той хвилѣ увѣйшовъ до комнаты лѣкаръ, котрый сказавъ:

— А вжежъ дайте всему спокѣй, онъ вже не подужає, днесъ, завтра перенесъ ся онъ на другій свѣтъ.

Лишь служба на се не зважала. Принесли одежду, хорый полишивъ постелю, задягнувъ ю на себе. Потѣмъ

ставъ смѣло ходити по комнатѣ на вдивовижу всѣмъ присутнымъ, велѣвъ си ѣсти дати, а коли пожививъ ся, велѣвъ, щобы карита заѣхала. Розрадуваный дуже зѣйшовъ онъ о власныхъ силахъ по сходахъ и всѣвъ до кариты, котра рушила зъ мѣстця и завезла го впростъ передъ дѣмъ банковый. Въ недовзѣ повернувъ онъ зѣодтамъ и передавъ О. Боскови три тысячи франкѣвъ.

— Чую ся бути совершенно здоровый — говоривъ онъ безнастаньно. На тоє сказавъ О. Боско :

— Вы выдобули дукачѣ зъ банку, а Покровителька всѣхъ насъ Пречиста Дѣва выдобула васъ зъ постелѣ.

Сей богачъ ставъ ѣтъ теперъ великимъ добродѣемъ заведеній О. Боска и зложивъ богато гроша на выкѣнченье належите прехорошой Церкви Преч. Дѣвы Маріи.

О. К. С.

**Блажені милостивіи,
яко тіи помиловані будуть.**

Кто другимъ добре робить, той не людей робить довжниками своими, но Г. Бога, котрый за кожде дѣло милосердія щедро ѡтплачує. На довѣдь того най послужить слѣдующе приключенье :

Одинъ зарѡбникъ, котрый оженивъ ся съ такъ само бѣдною, но честною сиротою, живъ тѣлько зъ працѣ рукъ. Но при праці и ощадности они не тѣлько не терпѣли недостатку, але могли где що ѡткладати на чорну годину. Дѣтей у нихъ було трое, самъ дрѡбъ. Въ кѡлька лѣтъ по слюбѣ зачавъ Стефунъ чимъ разъ частѣйше заглядати до корчмы. Онъ бувъ все еще добрымъ робѡтникомъ и якъ робивъ, то робивъ совѣстно, тожъ и зарѡбку, не бракло, но щожъ? По двоухъ, або и трехъ недѣляхъ працѣ и зарѡбку, наступали два, три дни, а не разъ и тыждень лѣни и пѣятики, и кровавый заробокъ лишавъ ся въ

корчмѣ. Жѣнка плакала, дѣти голодні лебедѣли; зачинала заглядати нужда до хаты — дарма! Стефунь розпивавъ ся чимъ разъ бѣльше, а разъ и побивъ жѣнку.

Пѣдъ той часъ загостивъ тифусъ до села. Межи иншими упавъ жертвою той страшной хоробы сусѣдъ Стефана, такіѣ-же зарѣбникъ; по тыждни пѣшла за нимъ и жѣнка, лишило ся осмеро дѣтей сирѣтъ.

Отпровадивши маму на мѣстце вѣчного спочинку, позбирали ся люде въ сѣритскѣй хатѣ. Двое старшихъ взяли богатшѣ на службу, другѣ розѣбрала родина, лишило ся найменьше, однорѣчна дѣвчинка Гандзя. „Ахъ, кобы то мы могли тото одно взяти!“ — сказала сумно жѣнка. Чоловѣкъ дививъ ся за той часъ въ землю и не сказавши слова выйшовъ, за нимъ пѣшла и жѣнка. Прѣйшовши до хаты Стефунь обернувъ ся до жѣнки. „Чуежъ, жѣнко, — сказавъ онъ твердо — мы возьмемъ тото найменьше до себе. Грошѣ, котрѣ я пропиваю выстарчилибы на єго удержанье; я зарѣкаю ся горѣвки, а той крейцаръ офѣрю на

сирѣтку! Съ плачомъ обѣмила жѣнка Стефана, и поѣшли по дитину. Стефанъ дотримавъ обѣтницѣ и Г. Богъ поблагословивъ милосердному дѣлу. И нынѣка той бѣдный зарѣбникъ, по тяжкѣй праці, весело вертає до дому, а тутъ видно Боже благословеніє: щастье и достатокъ и онъ чує, що Г. Богъ єму допоможе свои дѣти, а съ ними и Гандзю — сирѣтку выпроводити въ люде.

Щастливі милосердні, бо и они милосердія доступлять!

Ө. Б.

ЧИ ЗЫСКЪ, ЧИ СТРАТА.

Въ однѣмъ товариствѣ пописувавъ ся оденъ молодой чоловікъ своимъ невѣрствомъ.

— „Нема ані небѣ, ані пекла, — казавъ онъ, — длятого треба уживати свѣта поки служатъ лѣта, бо со смертію все кѣнчить ся“.

Въ товариствѣ тѣмъ находивъ ся священникъ, котрый строго и сумно споглядавъ на безбожного чловѣка. Молодецъ не мѡгъ перенести того мовчаливого соболѣзнованя, и хотячи посмѣяти ся надъ священникомъ каже звертаючи ся до него: „Тото вы заведете ся, если по смерти, не знайдете своего неба!“

— „То я въ такѡмъ разѣ ничъ не трачу — сказавъ сунокѡйно священникъ; — але якъ вы заведете ся, если по смерти знайдете — пекло!“

Молодецъ загадавъ ся и опустивъ голову. Отъ того часу не чувъ никто отъ него безбожныхъ слѡвъ, а и житье его стало инше.

Ө. Б.

МИЛОСЕРДНЫЙ САМАРЯНИНЪ.

Чловѣкъ ученый въ законѣ, запытавъ одного разу І. Христа: „Учителю, кто есть мѡй ближній?“

На тоє розповѣвъ ему І. Христосъ слѣдуючу повѣсть:

Одень чоловікъ ишовъ зъ мѣста Іерусалима до дому. На дорозѣ напали на него розбѣйники, обдерли его, збили, поранили и зѣоставили ледви живого въ ровѣ. Переходивъ тою дорогою священникъ жидѣвскій, потѣмъ левить (низшій ѣтъ священника); оба подивили ся на нещасливого и пѣйшли дальше. Наконецъ надѣхавъ тою дорогою Самарянинъ, а хотяй бувъ ворогомъ жидѣвъ, станувъ надъ нещасливимъ, пѣдвигнувъ его, пообвивавъ раны и взявъ съ собою до поблизькой гостинницѣ. Ту ходивъ около него, а коли мавъ ѣтъхати въ дальшу дорогу, давъ грошѣ господареву мовячи: „Займи ся нимъ, а що бѣльше выдашь, то я, повернувши зъ дороги, ѣтдамъ тобѣ“.

„Котрый зъ тыхъ трѣхъ, — запытавъ І. Христосъ — здае ся тобѣ ближнимъ тому, що попавъ межи розбѣйникѣвъ?“ Ученый въ законѣ ѣтповѣвъ: „Той, що умилосердивъ ся надъ нимъ“. Тогда сказавъ ему І.

МИЛОСЕРДНЫЙ САМАРЯНИНЪ.

Христось: „Иди и ты дѣлай такъ само!“.

Каждый проте чоловікъ, а особливо той, котрый потребуе нашої помочи, есть ближнимъ нашимъ. Колибъ люде на тоє памятали, не булобы тѣлько бѣдныхъ и нещасливыхъ на свѣтѣ. Любовь Бога и ближнёго то фундаментъ на котрѣмъ має стати величавый будинокъ суспѣльного порядку на земли.

И. А. Г.

Цѣна часу.

Цѣсарь Кароль V мавъ урядника, котрый ему довгѣ лѣта служивъ вѣрно и для той то вѣрности, пильности и привязаня для себе, цѣсарь любивъ его дуже. Коли той урядникъ разъ захоровавъ смертельно, поспѣшивъ цѣсарь сейчасъ до его дому, щобы его потѣшити.

Коли сей хорый урядникъ спостерѣгъ цѣсѣря у своей постели, дуже ся взрушивъ и закликавъ: Знаєшь Найяснѣйшій Пане,

якъ пильно и вѣрно цѣле жѣтьє я служивъ тобѣ. Прощу тебе цѣсарю, продовжи менѣ въ тую страшну днину, бодай на кѣлька хвиль мое житѣ, щобымъ мѣгъ належито приготоватись на смерть, занѣмъ стану передъ судомъ всевѣдучого Бога.

— Ахъ, закликавъ цѣсарь найраднѣйше я бымъ тоє учинивъ, та те тѣлько хвильку, але на довгѣ лѣта продовживбы тобѣ житѣ, але не въ силѣ я того здѣлати.

— О! якъ же я бувъ нерозумный, закликавъ хорый, всѣ дни житя мого, цѣлу мою любовь, всѣ силы тѣла и душѣ нѣсь я въ жертву моему цѣсареву, а онъ теперъ не въ силѣ продовжити менѣ бодай однои хвильки житя... А тамтому Пану, котрый менѣ давъ житѣ, ѣтъ котрого цѣла вѣчнѣсть моя залежить, ахъ Ёму, заледво може кѣлька хвиль житя я жертвовавъ...

Тоє кажучи, закрывъ хорый руками лице и почавъ гѣрко плакати. И справдѣ, въ годинѣ смерти и передъ страшнымъ судомъ Бога, нѣчого не буде чоловѣкъ бѣльше жаловати, якъ марно страченого часу. Длѣтого каже св. Вернардь: „Нема ничъ коштовнѣйшого, надъ часъ; часъ тѣлько вартъ, що и самъ Богъ, бо черезъ добре ужитѣе часу, Бога вѣчно посѣсти можемо“.

ЦАРИЦЯ НЕБЕСНА.

Народне оповѣданье зъ чesкого.

Царь Августъ ставъ панувати въ державѣ римскѣй. Радъ бувъ онъ знати, скѣлько народа онъ має. И приказавъ онъ, щобы люде сходили ся до запису до найблисшихъ мѣсть и мѣсточокъ. Пречиста Дѣва мешкала недалеко ѡтъ Веелеему, тожъ пѣйшла она до сего мѣсточка до запису. Стало вже вечерѣти, якъ Она ту прійшла. И просила ся на нѣчлѣгъ до одного коваля а той не хотѣвъ ю переночувати. И пѣйшла Она дальше и зайшла до нужденной стаѣнки. И ѡсь ту народивъ ся Іисусъ Христосъ. Коли о тѣмъ коваль дѣзнавъ ся, жалувавъ онъ дуже, що не давъ пристанѣвку Матери Божѣй у себе.

А мавъ онъ донечку, дитинку дуже любу, але нещасливу, бо народила ся безъ рукъ, тому и нуждала ся она дуже. Дѣвчинка та втиснула ся до оной стаѣнки, где Христосъ народивъ ся межи ангелѣвъ и пастырей, що весело колядували. Сивѣ свои о-

ченята впилила она въ маленького Іисуса, и стояла покѣрно и несмѣло, и дивувала ся всему, що бачила.

Коли Пречиста Дѣва побачила бѣдолаху, змилосердила ся надъ нею и сказала до неѣ: Иди и подай менѣ зъ ясель мою дитинку!

Слѣзы потекли по лиці дѣвчинки, сумна наблизила ся она до Матеньки Божой и сказала вельми розжалена „якже я бѣдна маленького Іисуса тобѣ подамъ, коли я рукъ не маю“.

„Посягни тѣлько серденько!“

А дѣвчина подала ся напередъ, мовбы хотѣла дитинку посягнути, а ту ось нечаяно выросли ей руки, котрыми змогла маленького Іисуса Матери подати. И закѣпѣла душа ей радостію велією, и стала обома рученятами — ино що вырослыми хутко махати, якъ махає свѣжими лѣторослями молода береза у яры; смѣяла ся, плакала и побѣгла до хаты и стала всѣмъ въ слухъ голосити: „А дивѣтъ ся! маю руки, маю ся чимъ молити и чимъ працювати...“ Всѣ до-

машніи радовали ся и славили Матеньку Христову. Ковалеви тѣлько жалко стало, що не пріявъ Ю въ дому своимъ.

Красна ѡдповѣдь

яку давъ христіянській лѣкаръ одному магометаньскому калифови.

Калифъ *) Мутевекуль пѣдозрѣвавъ свого придворного лѣкаря Гонена. Позаякъ той бувъ христіяниномъ, то калифъ побоювавъ ся, щоби грецкій цѣсарь зъ религійныхъ взглядѣвъ не склопивъ Гонена, вкоротити єму житье. Дятого, щоби переконати ся о вѣрности свого лѣкаря, рѣшивъ калифъ выставити єго на дуже тяжку пробу и сказавъ до него:

— Докторе, я маю ворога; хотѣвъ-бымъ єго згладити зѣ свѣта, але такъ, щоби єго смерть не выкликала

*) Калифъ — арабскій король.

нѣ найменшого пѣдозрѣня; приготоуй
отже отрую такъ деликатной нату-
ры, щобы въ чоловѣцѣ, котрый еѣ
спожие, не можѣ було замѣтити зѣ
неи нѣ найменшого слѣду.

— Пане мѡй, — ѡдповѣвъ Гонень
сѣ благороднымъ и рѣшучимъ выра-
зомъ лица, — я учивъ ся пригото-
вляти лише пожиточнѣ лѣкарства;
якѣ мѡгъ-бы я подумати, що володаръ,
голова правдивыхъ исповѣдникѡвъ *)
попросить мене коли небудь о лѣки
иншого рода? Длятого зробѣть ласку
и позвольте менѣ ѡддалити ся зѣ ва-
шого двора та пѡйти въ нашѣ краѣ,
де-бы я не потребувавъ учити ся рѣ-
чей, котрыхъ я до нынѣшного дня не
знаю.

На се замѣтивъ калифъ Мутеве-
куль сѣ повагою, що ѡнѣ привыкъ до
безпроволочного послуху зѡ стороны
своихъ слугъ и пѡдданныхъ и ставъ
уживати на перемѣну: то просьбы,
то грозбы, то ѡбѣтницѣ, но нѣякъ не
мѡгъ склонити лѣкаря, щобы той вво-

*) Магометане кажуть, що то они суть прав-
дивыми исповѣдниками.

ливъ его волю. Розгнѣвавшись вкѣнці за те, що лѣкаръ такіи незмѣнный и упертый, казавъ его вкинути до вязницѣ, а разомъ съ нимъ казавъ замкнути шпѣгуна, котрый мавъ доносити ему о кождѣмъ, навѣтъ найменшѣмъ поступку вязня. Гонень въ тѣмъ сильнѣмъ переконаню, що чоловікъ повинень встыдати ся грѣха, а не безвинной кары, переносивъ съ гѣдностію се, чого не заслуживъ. Одно-стайнѣсть тюремного часу скорочувавъ собѣ науками и зъ дня на день занимавъ ся тымъ, що перекладавъ книжки зъ грецкого на языкъ арабскій, то писавъ объясненя до грецкихъ философѣвъ.

Въ такіи способѣ минувъ рѣкъ, а при кѣнці року калифъ зновъ покликавъ лѣкаря передъ себе. На столѣ лежали рѣжніи рѣчи: золото, дорогіи камѣня, пышна одѣжь изъ щирого шовку; но по другѣмъ кѣнці стола можна було видѣти батоги и рѣжніи иншіи орудія назначеніи до завдаваня мукъ чоловікови.

— Мавъ-єсь досыть часу — промовивъ калифъ Мутевекуль до лѣка-

ря, — щобы добре надуматись, а я зъ моєи стороны маю причину вѣрити, що ты не будешь довше ворогомъ самого себе, та що не схочешь довше операти ся моеї воли. Длятого роби, якъ тобѣ буде завгôдно: або виберай ось-тѣ богатства, що ихъ видишь на столѣ, а — нѣ, то закôнчишь житье середь страшныхъ мукъ, котрѣ видишь ось-тутъ приготованѣ.

— Я вже вамъ сказавъ, — ôдповѣвъ Гонень зъ ненастрашенимъ сердцемъ, — що я знаю лишъ тѣ лѣвки, котрѣ суть въ станѣ продовжити житье чоловѣка, а тихъ, що вкорочують житье, то я не знаю.

Калифъ ôдкинувъ ôдъ себе ту удавану строгôсть, котра горѣла на его лиці и сказавъ:

— Не бôй ся; тутъ бувъ ктось що казавъ менѣ пôдозрѣвати твою вѣрнôсть; а теперъ маєшь на ново цѣле мое довѣріє, но, прошу, скажи менѣ, яка причина склонила тебе до того, що ты мене не послухавъ?

— Пане, — ôдповѣвъ Гонень, съ трудомъ и съ прикростію уперавъ ся я волѣ найбільшого зъ князѣвъ зем-

скихъ; но до того склонила мене моя вѣра и покликанье, котрому я служу. Вѣра христiянська приказує робити добре навѣтъ врагамъ, а съ тымъ бѣльшою слушностiю не каже она робити зла тымъ, що намъ нѣчого не виннiй. А медицину, ту божественну науку вынайшли на те, щобы она служила для утриманя людей при здоровлю, а не на те, щобы людямъ вкорочувати вѣку. Крѣмъ того лѣкарѣ заки стануть управляти сю такъ високу штуку, зѣобовязують ся торжественною присягою не подавати такихъ средствъ, котрi приносять шкоду.

— Хорошiй и дуже важнiй суть се законы, — сказавъ Калифъ, и я съ певностiю завсѣгды уважати буду гѣдного подиву таку вѣру и таке покликанье, коли они основують ся на такихъ законахъ.

Т. В.

Памятай день святыи святковати.

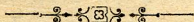
Теперь люде дуже часто забувають на тую заповѣдь Божу, а ѣхати въ недѣлѣ и свята до мѣста на купно, а що гѣрше съ жидами раненько по шабасѣ, то навѣть не почисляють того за грѣхъ, представляючи собѣ, що то не праця, бо они ѣдутъ не памятаючи на тоє, що и худобина ихъ повинна ѡдпочати. Жажда легкого заробку, чувство и память ихъ на заповѣдь Божу приглушає.

Передъ кѣлькома лѣтами будучи въ селѣ Т., пѣйшовъ я въ недѣлю по вечерни на прохѣдъ, а понеже було горячо, выбравъ я долину съ деревами. Выйшовши въ поле увидѣвъ я двоє людей вяжучихъ пшеницю. Розгнѣвало мене тоє дуже, та говорю до нихъ: Бѣйтесь Бога, таже святая недѣля а вы вяжете пшеницю; такъ красна погода то до завтра ей ничего не станесь, а васъ за зневагу дня святого може Г. Богъ покарати. „А добре вамъ говорити — ѡтповѣдають — грошей треба то хотѣлибысьмо завтра пѣйти на заробокъ.“ — „А чи подумали вы о тѣмъ — кажу я имъ — що може Г. Богъ зѣслати огонь, смерть, або якій иншій припадокъ и не позволить вамъ того дару спожити и еще будете мусѣли бѣльше стратити якъ той вашъ завтрѣшний заробокъ, черезъ котрый нынѣшний день святыи призначеный на хвалу Божу зневажаєте?“

На разѣ они покинули роботу, але коли я ѡтдаливъ ся, они зновъ зачали поспѣшно вязати, абы имъ кто не перешкодивъ.

Минуло лѣто, осѣнь, настала зима, а менѣ тѣи сопруги несходили зъ мысли, якобымъ на нихъ бувъ сердигый. Одного ранку той самый чоловѣкъ призывае священника до своей хорой жены, и чи повѣрилибысьте? бо и я самъ не хотѣвъ вѣрити: Жена тая, въ самѡмъ розцвѣтѣ житя, сильна якъ то кажутъ, що смерть не знала бы зъ которого боку зайти, абы нитку житя ей перервати, — померла, а дары Божі, котрѣ такъ цильно собирала въ святую недѣлю оставила другой, бо позѡстальный мужъ съ дробными дѣтьми не за довго оженивъ ся.

И. Д. М.

ОТЪ РЕДАКЦІИ. „Книжочка мис.“ число 1. за Сѣчень 1896 вже готова. Мѣститъ много прекрасныхъ образкѡвъ и ноты. Просимо поспѣшити съ предплатою напередъ, бо на кредитъ и сплату теперь никому посылати не можемо.

СОДЕРЖАНЬЕ.

Рѣкъ 1895.

Ч. 1. Благослови Боже (стихъ); О чтаню духовныхъ книгъ; Св. Василій Великій; Катедральна церковь въ Перемышли; О дѣлахъ человѣческихъ; Святыи Боже (пѣснь съ нѣтами); Про гры; Сильна вѣра; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 2. Горе! (стихъ); Св. Григорій Богословъ; Церковь въ Мацошинѣ: Пустословіе и бесѣда духовна; До исторіи чудотворной иконы Пр. Д. М. въ церквѣ ярославскѣй; Сила имени Иисусоваго; Домъ мѣй, домъ молитва естъ; Про гры; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 3. Пять заповѣдей церковныхъ; Блаженіи миротворцы; Св. Теодоръ; Церковь св. Аѣанасія въ Римѣ; Пѣснь до св. Отца Николая (съ нѣтами); О житіи и смерти человека; Про ворожбитство; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 4. Читаня духовнѣ о святѣй сповѣди.

Ч. 5. О благословенію плодѣвъ, овочей и зѣля; Св. Отець Николай; Пѣснь до св. О. Николая (съ нотами); Монастырь въ Погони; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 6. Прийди ко мнѣ (стихъ); О мученикахъ; Св. Аѳанасій; Церковь въ Сокали Не залишай побожныхъ звычаѣвъ предкѣвъ; Памятай о вѣчности; Богъ за добре надгороджає; Заслѣпленье; Проклятіє лѣнивства. Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 7. Завѣщанье св. Ксенофонта (стихъ), О хоругвахъ; Св. Севастіанъ; Монастырь въ Лавровѣ; Розговоръ; До чого доводитъ пиянство и захланнѣсть; Пѣснь до Пр. Д. Маріи (съ нотами); Покуса; Я еще маю часъ; Отець Небесный; Я — або ты; Примѣрь родичій; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 8. Вечѣрня молитва (стихъ); Где що о духахъ; Церковь Крупецка; Св. Іеронимъ; О тѣмъ, якъ дни святіи святити; Для старыхъ и молодыхъ.

Ч. 9 и 10. Парастась и чинъ Погребенія

Ч. 11. Молитва до Пресвятои Дѣвы Маріи св. Вернарда (стихъ); Капиталь и процентъ; Святый Августинъ; Острѣвъ

въ окрузѣ сѣкальскѣмъ: Коляда (съ нѣтами);
Чудесна охорона; Промысль Божій.

Ч. 12. То церковця наша (стихъ); Свя-
тый Григорій Двоесловъ, папа римскій; Зъ-
житя О. Боско; Блаженіи милостивіи, яко-
тѣи помилованіи будутъ; Чи зыскъ, чи стра-
та; Милосердный Самарянинъ; Цѣна часу;
Царица небесна; Красна ѡдповѣдь, яку давъ
христіянскій лѣкаръ одному магометань-
скому калифови; Памятай день святой
святковати.

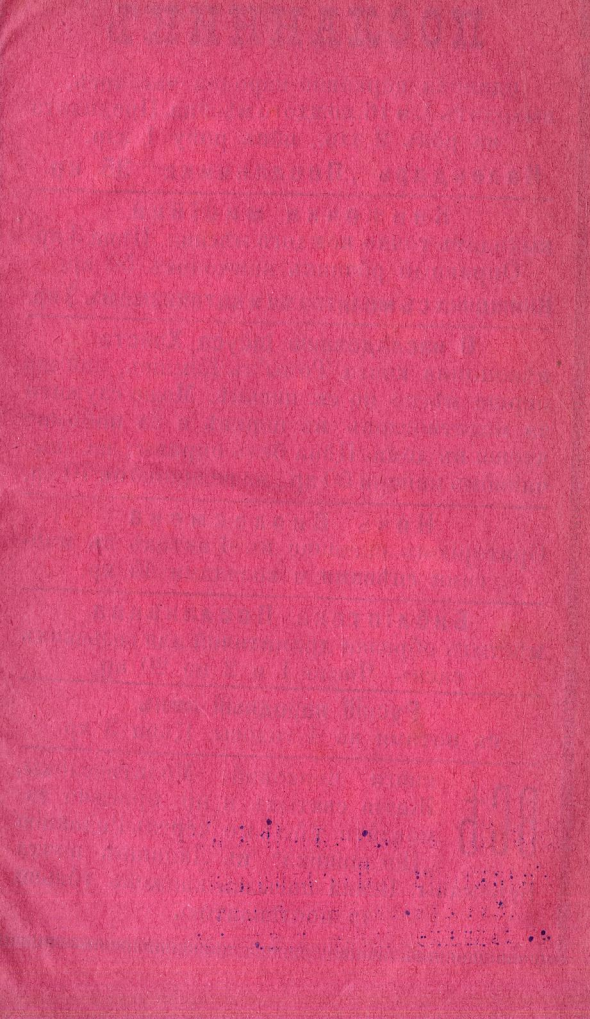
Образки въ тѣмъ рѣчнику:

Св. Василій В.; Церковь Катедральная въ
Перемышляхъ; Св. Григорій Богословъ; Цер-
ковь въ Мацшинѣ; Св. Теодоръ; Цер-
ковь св. Аѳанасія въ Римѣ; Св. о. Нико-
лай; Церковь въ Погоняхъ; Св. Аѳанасій;
Церковь въ Соколяхъ; Св. Севастіанъ; Цер-
ковь въ Лавровѣ; Св. Іеронимъ; Церковь
въ Крупцѣ; Св. Августинъ; Церковь въ
Островѣ; Св. Григорій Двоесловъ; Мило-
сердный Самарянинъ.

СВЯЩ. Л. ДЖУЛЫНЬСКИЙ

Редакторъ „Посланника“

**и „Книжечка христіянскія“
въ Лавшинѣ ПОЧТА ВЕРЕЖАНЪ**

ПОСЛАННИКЪ

одинокa церковно-народна часопись,
выходить 1. и 16. каждого мѣсяця. Предплата
на рѣкъ 2 злр., пѣвъ року 1 злр.

Календарь „Посланника“ 35 кр.

Книжочки мисійнѣ

выходятъ точно каждого мѣсяця. Цѣна 3 кр.

Оправный рѣчникъ книжочокъ 50 кр.

Книжочка съ молитвами и катехизмомъ 3 кр.

О наслѣдованію Іисуса Христа

вѣкопомна книга Тома зъ Кемпіе, займае
перше мѣсце по св. письмѣ. Може служити
за молитвословъ въ церквѣ и за побожное
чтеніе въ дома. Цѣна безъ оправы: на звы-
чайнѣмъ папери 50 кр., на велиновѣмъ 70 кр.

Нѣчь Виолеемска

Ораторіумъ сценічне въ 4 актахъ съ мно-
гими спѣвами и колядами 45 кр.

Библіотека Посланника

мѣститъ образки драматичнѣ для сельскихъ
сценъ. Число 1 и 2 по 20 кр.

Рускій народный имнь

съ нотами на 4 голоса. Цѣна 3 кр.

ВСТѢ

книги церковнѣ, Молитвословы,
Житія святыхъ и пр. просимо за-
мовляти тѣлько черезъ Редакцію
„Посланника“ въ Лапшинѣ почта
Бережаны. Всяка посылка книжокъ тѣлько
за послѣплатою.

Ж-6004

33.200

ПРІЙДИТЕ КО МНІ ВОНІ

КНИЖОЧКА

МИСИЙНА

1895.